Elmore Leonard

MAXIMUM BOB

virtual-project.eu

ELMORE LEONARD

MAXIMUM BOB

Original: Maximum Bob (1991)

Traducere de:
ANCA IRINA IONESCU

virtual-project.eu

Editura: ELIT

1998

• Capitolul 1

Dale Crowe Junior îi explica ofițerului supraveghetor[1] Kathy Baker, care răspundea de el, că nu știa să fi făcut ceva rău. Se dusese la baru' ăla deocheat să se-ntâlnească c-un tip, un camarad de-al lui, luase și el o bere și-atâta tot, stătea la locul lui și-și vedea de treabă când curva aia a venit la masă și a început să danseze pentru el personal, deși el n-o rugase deloc.

— Îți depărtează genunchii ca să se vâre cât mai aproape, mai-mai să ți-o bage în nas, zise Dale Crowe. Pe asta o chema Earlene. I-am zis că nu mă-nteresează, da' o ținea tot p-a ei, așa că m-am ridicat ș-am plecat. Da' curva începe să urle că-i datorez cinci foi și matahala de paznic vine în fuga mare spre mine. I-am dat un brânci, atâta tot și, când să ies, dau peste rabla aia de poliție alb-verde, că era parcată chiar în fața ușii taman la pândă. Atunci matahala începe să facă pe duru' și să se dea mare, așa că i-am ars una zdravănă, că eram sigur că copoii ăia dă-n mașină or să vadă că el începuse. Rahat, mi-au pus brățările, m-au trântit în spate și nici n-au vrut s-audă ce le ziceam eu. P-ormă m-au băgat pe computeru' ăla mic, că unul din copoi avea unu', și zice: Ia te uită, ia te uită, eliberat provizoriu. După ce-a lovit un polițist. Așa că abia așteptau 'mnealor să le dau puțin de lucru. Da' ce, crezi că mie mi-a picat bine?

În dimineața aceea, Dale Crowe Junior fusese adus înapoi la secția de cercetări penale a Tribunalului Departamental din Palm Beach, în arestul unde se înghesuiau o mulțime de infractori îmbrăcați cu uniforma albastră de pușcăriaș, în care arătau ca niște medici în halate de spital. Siluete albastre de jur împrejur în semiîntuneric. Kathy Baker îi recunoscu pe câțiva dintre ei. Făceau câte un pas înainte ca să iasă la lumină și îi

spuneau printre gratii: „Salut”. Cei mai mulți erau negri și o întrebau ce mai face. Kathy ridica din umeri. Aceeași poveste, anturaj nepotrivit. Îi spuse lui Dale Crowe, în timp ce deschidea dosarul cazului său, că se grăbise foarte tare să se întoarcă la pârnaie. Două zile apucase să răsufle și el afară din pușcărie și gata, înapoi.

— Nici n-am avut când să-ți complotez fișa de condamnare și ai comis o nouă infracțiune.

— Pen’ că m-am dus la prăpăditu’ ăla de bar? Nu mi-a zis nimeni că n-am voie!

— Când să te prindă pe tine cineva să-ți spună ce ai voie și ce nu?! Trebuia să te prezinți la Serviciul Eliberări Provizorii din Omar Road.

— Mi-au zis că am șaptej’ două de ore să mă vântur pân’ acolo. Foiam să mă duc la fabrica de zahăr, să făd de po’ să-mi iau slujba înapoi – Dale se întoarse într-o parte, strigând la cei care făceau gălăgie și vorbeau în gura mare: Hei, gura, avem de vorbit aici!

Umbrele albastre din întuneric nu-i dădură nicio atenție. Kathy se apropie și mai mult de gratii. Acum simțea chiar și mirosul lui Dale.

— Raportul poliției arată că băuseși.

— O bere, atât. M-am pișat pen’ analize și-a ieșit curate.

— Dar ești minor. Ai încălcat legea fiindcă ai băut chiar și o bere și asta înseamnă infracțiune în timpul eliberării provizorii.

Dale Crowe Junior avea douăzeci de ani[2], un puști înalt, osos, și părea slăbuț în uniforma albastră de penitenciar. Păr negru, nepieptănat, privire posacă, ochi care alergau de colo-colo, îngrijorat, deși se străduia să pară plictisit. Dale provenea dintr-o familie de infractori aflați în mereu ba la pușcărie, ba afară. Unchiul său, Elvin Crowe, își ispășise săptămâna aceea o condamnare și urma să înceapă perioada de eliberare provizorie.

Kathy Diaz Baker avea douăzeci și șapte de ani, nu măsura mai mult de un metru șaizeci și opt, și părea foarte zveltă în rochia de bumbac alb, gen cămașă bărbătească, încinsă în talie cu o centură. Nu era deloc fardată în dimineața aceea și părul negru, făcut permanent, era pieptănat pe spate, ca să n-o deranjeze. Avea un ușor accent spaniol – datorită ramurii Diaz din arborele ei genealogic, ceea ce era foarte plăcut – deși putea să vorbească și fără niciun fel de accent când voia. Devenise Baker printr-o căsătorie care durase paisprezece luni. Cunoscuse o mulțime de indivizi de teapa lui Dale Crowe în cei doi ani de când lucra la Secția Corecțională a Poliției din Florida și știa de ce sunt în stare. Unchiul lui, Elvin Crowe, îi fusese repartizat de curând tot ei.

— Adicătelea po' s-intru-n pârnaie, da' nu po' să rad ș-io o bere?

— Ascultă, am vorbit cu avocatul tău…

— Da' n-o să-ți bagi idee că n-am să mai trag și io câteva berici acolo, după ce ies de la slujbă, cân' toată ziua m-am cărat cu rabla aia de camionu' cu zahăr? Și nu mi-a scris nimeni nimic în permis, n-are nimeni nicio dovadă.

— Ai terminat? Kathy îl privea cum apucase gratiile cu mâinile și încerca să le smucească Am stat de vorbă cu avocatul tău.

— O javră, așa-i? Apărător de-n oficiu', nu?

— Ascultă-mă. O să încerce să te scoată basma curată, dar fă în așa fel încât să pară că e vorba de o infracțiune minoră. Doamna procuror n-are nimic împotrivă. O să lase totul la latitudinea judecătorului, dacă îți recunoști vinovăția.

— La naiba! Da' n-am făcut nimic.

— Vrei să mă asculți o clipă? Dacă susții că nu ești vinovat, e ca și cum ai căuta procesul cu lumânarea, judecătorului n-o să-i placă. Te vor găsi vinovat oricum și te vor pune să plătești și pentru faptul că ai irosit timpul tribunalului. Înțelegi? Recunoaște-ți vinovăția și încearcă să arăți că îți

pare rău, fii politicos. Judecătorul s-ar putea să te lase-n pace.

— Să-mi dea drumu'?

— Va solicita recomandări. Procurorul va cere totuși să faci câteva zile.

— Pen' c-am ras o bere?

— Poate că va cere să fii trimis la lucru, undeva în afara perimetrului închisorii. Încearcă să-ți păstrezi cumpătul, da? Lasă-mă să termin. Avocatul tău va pleda pentru o nouă perioadă de eliberare provizorie, o să spună ce muncitor sârguincios ești. Nu va menționa că ai fost dat afară decât dacă vine vorba. Dar să nu minți, da? Trebuie să te previn că judecătorul e cam dur, zise Kathy. Nu știi niciodată ce are de gând. Dacă faci pe deșteptul și se convinge că nu-ți pare rău, poți să le spui deja la revedere lu' mămica și lu' tăticu', ești terminat.

— La cine am nimerit?

— La judecătorul Gibbs.

Dale păru încântat.

— Bob Isom Gibbs, B.I.G., îl știu. La alegeri îi vezi numele pe panouri: BIG: domnul Bunăvoință, Inteligență, Generozitate. E sculă mare, așa-i?

— S-a făcut cunoscut.

— El l-a trimis și pe unchi-meu la zdup.

— Dale, judecătorul Gibbs a trimis mai mulți criminali la moarte decât toți ceilalți judecători din statul Florida, îi închise ea gura lui Dale. Eu încerc să te conving că trebuie să fii cuminte. Da? Cu judecătorul ăsta s-ar putea s-o încurci.

Dale scutură din cap nevinovat. Apoi zise:

— Măi să fie-al naibii, nu știu! și oftă suflându-și duhoarea în fața lui Kathy și silind-o să întoarcă capul într-o parte. Și n-o să-i spui și cam cum vezi dumneata lucrurile?

— Dacă judecătorul va cere și recomandările mele, da, o să am și eu ceva de spus…

— Păi, asta-i bine. Zi-i că beau de la paijpe ani și mă pricep la chestia asta, nu-i nicio problemă.

Auzi, mai spune-i și că am muncă la fabrica de zahăr. Pâine bună acolo, și nu vreau s-o pierd.

— Altceva?

— Altceva nu-mi vine-n cap.

— Adică să mint pentru tine?

— Da' ce, face rău cuiva? Spune doar c-am slujbă, ce Dumnezeu!

— Crezi că eu sunt de partea ta?

— Și ce, nu ești?

— Dale, eu nu sunt prietena ta. Sunt ofițerul tău supraveghetor.

•

Kathy plecă de la arest, lăsând în urmă umbrele întunecate și hărmălaia, trecu prin fața unor uși încuiate și prin holul bine luminat, și se întoarse din nou în lumea cămășilor sport și a rochiilor înflorate, printre oamenii care așteptau să înceapă ședința de judecată.

— Ce s-a întâmplat?

Kathy ridică privirile. Era Marialena Reyes cu geanta doldora de acte, procuroarea adjunctă care urma să apară în procesul lui Dale Crowe peste zece minute. Era prietenă cu Kathy, o femeie în jur de patruzeci și ceva de ani, celibatară, foarte pasionată de munca ei, îmbrăcată în dimineața aceasta într-un costum cam șifonat de în maro.

— Chiar acum am vorbit cu el, zise Kathy și clătină dezamăgită din cap.

— Ce mai e nou?

— Toate vechi. Se uită cu toții la mine și știu: eu sunt fata cu lista care vine să-i bifeze. Ca și când aș fi o asistentă socială.

— Asta depinde numai de tine. De când îți tot spun: du-te la facultate și ia-ți diploma în drept.

— M-am săturat și așa de tribunal până peste cap. Cât o să primească Dale?

— Cred că un an și o zi. N-o să facă decât nouăzeci de zile, dar în cazier se trece toată perioada. Poate că asta o să-l sperie.

— Nu e decât un copil prost, se crede un „dur".

— Evident, asta e problema. Dar ia partea bună a lucrurilor – unul mai puțin în grija ta.

— Oricum, am șaptezeci și trei. Îl dau la schimb pe Dale Junior pentru unchiul lui, Elvin. A ieșit sâmbătă, un tip solid, cu o pălărie de cowboy pe cap. Se așază începe să se joace cu lucrurile de pe biroul meu… Consideră că nu e corect să facă zece ani pușcărie și acum încă cinci de libertate condiționată – ascultă și tu – numai pentru că a tras din greșeală într-un tip. Și nici măcar nu în cel pe care îl urmărea el. O să-mi povestească odată totul despre chestiunea asta. Atitudinea lui este cam așa: bine, a omorât un om, ei și ce-i cu asta? Parcă îl văd pe Dale Crowe peste douăzeci de ani…

— Dacă apucă, replică Marialena Reyes. Mda, cred că o să capete cel puțin un an și o zi. Deși, cu Gibbs, niciodată nu poți să știi. Dacă s-a simțit bine astă noapte, s-ar putea să fie într-o dispoziție mai bună. O să-ți ceară recomandări.

— Știu, dar nu prea am ce să-i spun.

— Cum te înțelegi cu el? Nu se poate să nu te fi remarcat până acum.

— Nu am discutat niciodată în afara sălii de judecată. Îmi spune „doamnă Bacar”.

— Ăsta-i genul. Crede că are haz și toată lumea îi cântă-n strună.

— Dar nu mă cheamă Bacar, zise Kathy. Și nu mă simt obligată să zâmbesc ca să-l fac fericit.

— Ai norocul că nu trebuie să-l vezi în fiecare zi. Cel puțin mă bucur că nu trebuie să ies și în oraș cu el. Îi plac tinerelele. Știai că a fost convocat din nou în fața Comisiei de disciplină?

— Am auzit ceva. Cică i-ar fi cerut unei femei să se dezbrace.

— În biroul lui, o avocată din oficiu, una nouă. I-a cerut, citez: „arată-mi comorile ascunse”. I-a spus că fusese rugat să dea o mână de ajutor la selecția participantelor la concursul Miss Trestia de Zahăr și spusese: „Cred că ai ce se cere”.

— Și i-au dat drumul!

— Cu o mustrare. Au hotărât că purtarea lui reflecta mai curând un umor prost direcționat decât comportament social inadecvat.

— Mă mir. Știu că fata a depus o plângere.

— Da, nu sunt multe care fac asta. A mai depus plângere o grefieră, nu a lui, a altui judecător. Gibbs a întrebat-o dacă nu vrea să joace cu el Carnaval. Ea a spus că nu știe cum să joace și atunci el i-a spus: „Te așezi pe fața mea și eu ghicesc ce greutate ai”.

Kathy se surprinse încercând să-și imagineze cam cum ar arăta scena asta.

— Poate că e nebun.

— Posibil, zise Marialena. Dar sigur e că e foarte fustangiu pentru un tip de aproape șaizeci de ani.

•

Iată că intra acum și când te uitai la el părea absolut inofensiv. Avea vreun metru șaptezeci, o față osoasă, părul negru pieptănat lipit de cap. Poate cam prea negru, se gândi Kathy. Și-l vopsea. Un omuleț într-o robă de judecător care părea prea mare pentru el. Ținea umerii ridicați, încât părea foarte sigur de el, în timp ce se îndrepta spre jilț. Portărelul, Robbie, un ajutor de șerif într-o uniformă sport, ceru celor prezenți să se ridice în picioare. Kathy privi de jur împrejur. Nu erau mai mult de o duzină de spectatori, prieteni sau rude ale infractorilor, aflați în rândul întâi, îmbrăcați în albastru.

Toți rămaseră în picioare, în timp ce judecătorul Bob Gibbs examina curtea, mutându-și privirea de la apărătorul public, un tânăr pe care Kathy nu-l cunoștea, la polițistul care îi scotea cătușele lui Dale Crowe. Acum se uita în partea în care se afla Kathy, așezată la masa procuraturii, alături de Marialena Reyes.

— Buenos dias, doamnelor, spuse el. Văd că astăzi joacă latinii împotriva englezilor. Noroc, băieți. O să cam aveți nevoie.

Tânărul apărător public surâse. Dale Crowe, care stătea acum în picioare lângă el, nu zâmbea. Judecătorul se întoarse spre grefiera lui, Mary Ellen, care îi întindea un dosar. Își aruncă o privire pe el, apoi se uită la stenograful care ședea relaxat în spatele mașinii sale de stenografiat.

— Vrei să înregistrezi în engleză, Marty, nu-i așa?

— Da, domnule, răspunse Marty fără să clipească, la fel de lipsit de expresie ca și judecătorul.

Privind din nou spre ele, Gibbs spuse:

— Sunteți de acord, doamnelor? Vom vorbi rar și vom folosi dialectul sudic? Altfel cred că n-ar fi corect pentru apărare.

Marialena Reyes zâmbi și spuse, în numele poporului din statul Florida.

— Ar fi de preferat, domnule judecător.

— Doamnă Bacar, aveți ceva împotrivă?

Omulețul cu mutră solemnă și păr cănit privea fix la ea, așteptând. Kathy spuse:

— Baker, domnule judecător.

— Poftim?

— Mă numesc Baker, nu Bacar.

Gibbs privi în jos, spre dosar, apoi ridică din nou privirea.

— Dar mai înainte v-ați numit Bacar, înainte să vă schimbați numele, nu-i așa?

— M-am numit întotdeauna Baker, spuse Kathy.

N-are decât să creadă ce-o vrea.

•

Kathy Baker fu nevoită să vorbească din nou atunci când Gibbs întrebă dacă Secția Corecțională este mulțumită de faptul că domnul Crowe își recunoștea vinovăția. Kathy spuse:

— Da, domnule.

Gibbs sublinie:

— Știți că aceasta înseamnă că pot să-i revoc eliberarea provizorie și să-l condamn pentru acuzația inițială, molestarea unui ofițer de poliție.

Este o infracțiune de gradul trei, care se pedepsește cu până la cinci ani închisoare.

Kathy spuse:

— Da, domnule, întrebându-se oare de ce i se adresa judecătorul ei, în loc să-i comunice toate acestea inculpatului.

— Din Raportul infracțional reiese că incidentul a avut loc în parcarea de la Clubul Peekaboo, pe șoseaua Lake Worth. Polițiștii i-au cerut domnului Crowe să prezinte actele de identitate… Aici scrie că domnul Crowe a răspuns grosolan și agresiv – Gibbs ridică privirea din dosar. Cum e la Clubul Peekaboo, domnule Crowe? Se servește bine?

Dale surâse.

— ’Mnențeles, meserie!

— Dar dincolo, acolo unde l-ai pocnit pe tip?

— Nu mai calc p-acolo, domle judecător.

Kathy observă că Dale începea să se frământe, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, neliniștit, dar întrezărind o oarecare speranță.

— Arăți destul de zdravăn pentru un băiat de vârsta ta, spuse Gibbs. Anul trecut ai lucrat la Fabrica de zahăr Glades… Ei, de fapt, nu mai ai decât câteva luni până la majorat… Așadar, am să trec cu vederea peste faptul că ai băut o bere. Ești mulțumit, domnule Crowe?

— Mda, domle, răspunse Dale mormăit.

Marialena Reyes interveni, zicând:

— Vă rog să mă scuzați, domnule judecător, dar domnul Crowe a înșelat încrederea pe care i-am acordat-o noi. Pentru ca eliberarea provizorie să aibă rost, consider că ar trebui să i se aplice, cel puțin pe hârtie, pedeapsa prevăzută de regulamentele departamentale.

— Hei, Marialena, zise Gibbs, tu și cu mine suntem de aceeași parte a baricadei; reprezentăm interesele statului și suntem conștienți de faptul că se pune problema unei sancțiuni. Doamnă Bacar, cred că și dumneavoastră gândiți la fel, nu-i așa?

— Baker, zise Kathy.

— Baker, așa e. L-ați schimbat.

— Cred că v-am spus că n-am numit întotdeauna Baker.

Înfruntă privirea acestui judecător parvenit și mârlan care voia ca toată lumea să vorbească în dialectul din sud.

— Dacă insistați, spuse Gibbs. N-am de gând să mă cert cu dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Kathy și constată că expresia de pe chipul lui se modifică, aerul glumeț dispăruse.

— Nu-mi mulțumiți încă, spuse el și Kathy se întrebă ce voie să spună, apoi judecătorul se întoarse spre Dale Crowe. Pot trece cu vederea peste faptul că ai băut o bere, dar nu și peste atitudinea dumitale. Se pare că, după părerea dumitale, dacă cineva te deranjează este cât se poate de firesc să-i arzi un pumn în ochi, nu-i așa? Cine ți-a băgat ideea asta în cap? Tatăl dumitale, așa e? Te întreb pentru că l-am judecat de mai multe ori pe tatăl dumitale chiar în această sală. Când făcea contrabandă cu aligatori, când era prins cu kilograme de marijuana în barcă, venind pe lac.

— Pe vremea aia, io eram mic, zise Dale.

— Parcă văd cum înveți legănat pe genunchiul tatălui dumitale, spuse Gibbs, adică pe ăla pe care nu i l-a mușcat aligatorul. L-am văzut aici pe tatăl dumitale, l-am văzut și pe unchiul Elvin, un individ pe care îl consider drept un model de recidivist. Braconaj, tâlhărie cu mână înarmată, atac asupra oamenilor pentru a le fura banii… Aproape că am și uitat infracțiunea cea mai mare, ultima. Dacă se va ridica vreodată o statuie în memoria pușcăriașilor, Elvin va servi cu siguranță drept model. Cred că am mai văzut aici o mulțime de alți Crowe, din neamul dumitale – judecătorul își mută privirea de la el și continuă. Marialena, așa, de curiozitate, ai auzit vreodată de vreun Crowe cumsecade?

— Domnule judecător, nu știu prea multe despre această familie.

— Dar ai auzit destule despre ei.

— Da, le-am auzit numele.

— Ei bine, cred că înțelegi ce vreau să spun. Oricum, dacă nu există nici circumstanțe atenuante, nici agravante în legătură cu cazul în speță, atunci te consider vinovat, Dale Crowe. Verdictul curții este ca, în numele legii, să fii încredințat Secției Corecționale pe o perioadă de cinci ani, cu luarea în considerare a timpului deja ispășit. Aveți dreptul să faceți apel…

— Domnule judecător… interveni Kathy.

În același timp Dale protesta:

— Cinci ani, dar pentru ce? Pentru că am pocnit un tip? Dar ce era să fac, se dăduse la mine!

Apărătorul își puse mâna pe brațul lui Dale, când Gibbs îl întrebă:

— Cine, domnule Crowe?

— Paznicul, când tocmai voiam să ies din bar.

— Dar eu vorbesc despre prima acuzație, domnule Crowe. Molestarea unui ofițer de poliție, cauzatoare de rănire. Sentința este dată pentru această faptă, pentru indiferența sau, mai bine zis, lipsa dumitale totală de respect față de lege. Mai mult chiar, voi recomanda să fii trimis la PSF, Penitenciarul de Stat din Florida, unde și-au ispășit pedepsele și tatăl, și unchiul dumitale. Vei continua tradiția familiei.

— Domnule judecător, aș dori să amintesc Curții că inculpatul se afla în libertate provizorie de numai două zile când a fost arestat, spuse Kathy.

— Corect, zise Gibbs. Asta confirmă ceea ce spuneam. Nu stă deloc pe gânduri, nu-i așa?

— Voiam să spun că nu se prezentase încă la Serviciul Eliberări provizorii și deci nu știa care sunt condițiile pe care trebuia să le respecte.

— Atunci este vorba de încă o infracțiune: faptul că nu s-a prezentat la dumneavoastră.

— Nu, din acest punct de vedere era în regulă. Mai avea timp.

— Ați stat de vorbă cu el înainte de a veni aici?

Kathy începea să-și dea seama încotro bate vântul și regretă că nu tăcuse.

— Am discutat cu el în dimineața aceasta.

— Unde, la arest?

— Da, domnule.

— Bine, și ce aveți de comunicat Curții?

— Consider că nu este în interesul statului să-i aplice pedeapsa de cinci ani pentru o faptă pentru care, inițial, i se acordase eliberare provizorie.

— Daaa? spuse Gibbs, încercând să-și compună o mină serioasă, apoi aruncă o privire spre portărel, spre grefier, spre toată echipa sa, înainte de a se întoarce din nou spre ea. Și ce i-ați da dumneavoastră?

Se juca cu ea. N-ar fi trebuit să deschidă deloc gura.

— Nu este de competența mea, domnule judecător.

— Considerați că domnul Crowe trebuie să fie pus din nou în stare de libertate provizorie?

Kathy ezită. Nu era sigură că e foarte bine să fie iertat chiar de tot.

— Cred că cinci ani și jumătate, ceea ce înseamnă că va face aproximativ douăzeci de luni, este o sentință cam dură.

— V-am întrebat cât i-ați da dumneavoastră și nu ne-ați răspuns.

— Ei bine, m-aș gândi la un an și o zi.

— Vă bazați evident pe evaluarea caracterului său… Pe ce altceva?

— Mă gândesc la vârsta lui, la gravitatea infracțiunii…

— Și aceasta după ce ați discutat cu el nu mai mult de zece minute la arest? Printre gratii, în hărmălaia și învălmășeala aceea de acolo? M-ar interesa să știu despre ce anume ați discutat.

— I-am spus că avocatul lui are dreptate, trebuie să-și recunoască vinovăția.

— Și ce v-a spus domnul Crowe dumneavoastră?

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Bine, voi formula mai explicit întrebarea, zise Gibbs. Ceea ce mă interesează pe mine este să aflu cum se face că un infractor cu perspectiva unei pedepse de cinci ani reușește s-o determine pe o polițistă tânără și drăguță ca dumneavoastră să-i pledeze cauza. Ce a putut spune ca să vă facă să treceți de partea lui?

Kathy începuse să scuture din cap încă înainte ca Gibbs să-și fi terminat fraza.

— Domnule judecător, nu sunt de partea lui. I-am și spus-o.

— Deci el nu v-a spus nimic…

— Ba da, sigur, a vorbit…

— Nu voi spune în fața Curții ceea ce gândesc, întrucât nu vreau să se consemneze în procesul verbal, zise Gibbs. Dar dacă sunteți curioasă, doamnă… Baker, așa e? Dacă vreți să aflați ce bănuiesc eu, treceți pe la mine după ce terminăm aici. Deocamdată, continuă el, făcând o însemnare în dosar, hotărârea Curții rămâne în vigoare.

Kathy îl urmări în continuare cu atenție pe Gibbs. Avocatul ceru un răgaz de șapte zile pentru domnul Crowe, pentru ca acesta să-și poată pune treburile în ordine. Îl privea intens pe Gibbs care părea că se gândește profund pentru ca apoi să fie de acord, cu condiția ca Dale Crowe să se prezinte zilnic la Serviciul Eliberări Provizorii. Acum privi din nou spre ea și o întrebă pe Kathy dacă n-are de gând să-și păzească băiatul. Kathy își impuse: „Nu trebuie să zâmbești. Nu trebuie nici măcar să răspunzi”. Sau ar fi putut să întrebe: „La cine vă referiți atunci când vorbiți despre băiatul meu? La inculpat?” Auzi vocea lui Dale care striga, ridică privirea, spre el. Acesta i se adresa lui Gibbs:

— Ei, dom’le judecător! Cu chestia asta o să mai vedem noi! Să nu crezi c-ai terminat-o cu mine, dom’le judecător, să știi că ești un rahat, m-auzi?

Kathy îl văzu pe Gibbs părăsind sala pe lângă doi polițiști care se și repeziseră spre Dale cu cătușele în mâini. Kathy fu surprinsă că judecătorul nu-i ripostează în niciun fel lui Dale, privindu-l doar cu dispreț. Marialena Reyes o atinse pe braț.

— Ai de gând să te duci la el?

— Nu știu.

— Ai face mai bine să te duci.

— N-a spus că trebuie.

— Nu, dar cred c-ar fi o idee bună.

— Și trebuie să și zâmbesc, nu-i așa? zise Kathy.

Marialena se uită o clipă la ea, apoi spuse:

— Faci cum vrei.

• Capitolul 2

Când nu avea roba, judecătorul Bob Gibbs devenea alt om, un tip plăcut, aproape normal, care se grăbi s-o asigure că nu intenționase s-o facă să se simtă prost în sala de judecată. Nu, problema era că se temea ca nu cumva tânărul domn Crowe să nu fi încercat s-o aiurească cu vreo istorioară tristă, de felul că mama lui avea nevoie de el acasă, sau că el era grav bolnav, sau că știa că o să sfârșească rău dacă o să fie închis cu ticăloșii ăia bătrâni vicioși și dornici de carne tânără, toate trucurile vechi de când lumea ale pușcăriașilor…

— La un moment dat ți-am spus: „Încă nu-mi mulțumiți”. Îți amintești? Ei bine, acum poți să-mi mulțumești, dacă vrei.

— Pentru ce anume, domnule judecător?

— Pentru că l-am trimis la închisoare pe domnul Crowe. Pentru că ți l-am luat de pe cap. Dacă i-aș fi aprobat din nou eliberarea provizorie, așa cum doreai, ar fi comis imediat o infracțiune și toate oalele s-ar fi spart în capul dumitale. De unde ești? Cubaneză?

— M-am născut la Miami, zise Kathy. Nu cred că v-am rugat să-i aprobați din nou eliberarea provizorie.

— Nu mi-ai cerut chiar de-a dreptul. Totuși am avut senzația că te impresionase cu ceva. Ce voiam să spun, da, nu arăți foarte hispanică.

Ăsta voia să fie un compliment. Dacă ar fi vrut, și ea ar fi putut să-i spună, nici dumneavoastră a judecător.

De fapt, așa cum ședea acum, în spatele biroului lui, aducea a fermier. Marginea de sus a frunții, acolo unde se pierdea sub părul cănit, era mai deschisă la culoare decât restul feței. Fermier sau pescar de pe râul Okeechobee, îmbrăcat de oraș cu o cămașă albă cu mâneci scurte și o cravată cu modele pe fond roșu. Avea chiar și vocea guturală

a băieților de la țară. Bătrânul Bob Isom Gibbs, BIG, pentru prietenii săi. Ședea cu mâinile încrucișate la ceafă, rezemat de spătarul scaunului. Deoarece canapeaua pe care ședea Kathy era foarte joasă, tot ce vedea din persoana judecătorului erau brațele lui ridicate, cu coatele ascuțite și capul cu părul negru care strălucea în lumina fluorescentă. Pe peretele din spatele lui erau mai multe fotografii înrămate, reprezentându-l pe judecător împreună cu diferiți bărbați ținând în mâini șiraguri de bibani mari negri și bibani pătați obișnuiți. Fără îndoială, erau fotografii făcute la vreo tabără de pescuit pe malul vreunul lac. În alta, judecătorul era înfățișat într-o barcă de mers prin mlaștini, ținând de coadă câte un aligator de șaizeci de centimetri în fiecare mână.

— Să nu-ți pară rău pentru el, zise Bob Gibbs, a primit ceea ce merită, mai ales dacă este un Crowe. Ai auzit de expresia „Născut ca să facă scandal”? Acesta este crezul vieții tânărului Crowe. Al meu este „viața grea face din copii bărbați”. Va avea o cu totul altă atitudine după terapia din închisoare, iar dacă nu, îl vom trimite înapoi, nu?

— Am crezut că o să-l acuzați de ultraj când v-a amenințat, zise Kathy.

— M-a amenințat? Asta a fost amenințare? Ce-a spus? Că o să pună el mâna pe mine? Surioară, ăsta-i un fleac. Umbli cu careva?

Kathy nu înțelese pe moment ce voia să spună, apoi se dumiri.

— Cu nimeni în mod special.

— Te întâlnești cu polițiști?

— Da.

— Juriști?

— Câteodată.

— Căsătoriți?

— Asta nu.

— De ce nu?

— De-aia.

— Nu vrei să iei masa cu mine în seara asta?

Kathy îi spuse:

— Domnule judecător, sunteți căsătorit, nu?

Big continuă să se uite la ea un timp, apoi zise:

— Și dumneata ești, nu? Sau, vreau să spun, ai fost. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Căsătorită și divorțată, zise Kathy.

— Evident, și de acolo și numele. Știam eu. Care e numele dumitale de fată?

— Diaz.

Gibbs părea ușurat.

— Bineînțeles, cubaneză, dar născută și crescută aici. Ce e tatăl dumitale? Doamne, ați început să veniți încoace, stai, când a fost asta, în cincizeci și nouă? Mai că ne-ați depășit la număr.

— Tata a fost ofițer de poliție la Miami, zise Kathy. Pensionat ca urmare a unui accident. A fost împușcat.

— O, îmi pare rău.

— Am doi frați care sunt tot polițiști și tot la Miami. Sora mea este căsătorită cu un procuror adjunct.

— Iar dumneata ești ofițer supraveghetor. Se poate spune că sunteți o adevărată familie de oameni ai legii. De cât timp lucrezi la Corecțională?

— De aproape doi ani. Am fost la Florida Atlantic…

— Te-ai măritat încă de când erai elevă?

— După aceea, pe când lucram la Secția de triere de la Spitalul de Boli Mentale Sud.

Asta păru să-i trezească interesul, căci i se ridicară sprâncenele.

— Intenționam să-mi iau diploma în psihologie, dar apoi m-am răzgândit. Săptămânile de lucru de șaptezeci de ore erau prea mult pentru mine.

— Așadar, te pricepi la bolnavii mintal, înțelegi cum „acționează”.

— La spitalul Sud aveam numai „pacienți”. Nu sunt considerați bolnavi decât în momentul în care

sunt internați pentru tratament, sau când îi trimitem la dezintoxicare. Cei mai mulți erau consumatori de alcool sau droguri, ori amândouă.

— Și ai plecat de acolo ca să vii la Corecțională? Din lac în puț. Îți place să te ocupi de nenorociți, de faliți, este?

— Fostul meu soț îmi punea adesea întrebarea aceasta.

— Îți cerea să pleci de acolo?

— Numai dacă aș fi găsit un serviciu mai bine plătit. Eu îl întrețineam. El era pe atunci student la medicină, iar când am divorțat devenise deja medic. Nu, problema era alta, el era un om superior, dar eu n-am aflat asta decât după ce ne-am căsătorit.

Nu-i a bună, își zise ea, vorbea prea mult despre viața ei personală, iar judecătorului îi plăcea, rânjea de plăcere. Reveni la munca ei.

— Cel puțin, aici sunt mereu în mișcare, am făcut deja o sută douăzeci de mii de kilometri cu mașina.

Dacă dorea, puteau discuta despre Volkswagen-ul ei pe care îl cumpărase de ocazie și care acum avea nevoie de anvelope noi, de baterie…

— Nu e profesia cea mai potrivită pentru dumneata, ofițer supraveghetor. O fată așa de inteligentă și frumoasă. Aici e o fundătură. Nu duce nicăieri. Ce-ai vrea să fii?

— Când mă fac mare? Nu știu, zise Kathy. Probabil că am să mă mărit din nou. Mi-ar plăcea să am copii.

— Asta ai mai încercat-o. Ai vreun infractor din cadrul Controlului Comunitar? Din ăia care poartă glezniere și nu au voie să iasă din casă?

— Sunt la noi la birou. Dar nu eu mă ocup de ei.

— Uneori se mai spune și arest la domiciliu. Muncești acasă ca și când ai fi la pușcărie. Ca și atunci când nu te-ai căsătorit cu cine trebuie. Am dreptate?

— Cred că putem privi problema și așa, răspunse Kathy, vrând să încheie discuția.

Acuma o să-i spună că soția nu-l înțelege, că sunt căsătoriți numai de formă, că au camere separate și că numai de aceea se întâlnea câteodată cu alte femei și că ar fi perfect dacă ar lua masa împreună. Dar Gibbs nu spuse nimic din toate acestea.

— Ai studiat psihologia, ai lucrat un timp la Spitalul Sud… Îmi dau seama că ești preocupată de ceilalți oameni, de problemele lor.

O luase pe vechea potecă, încercând iar să ajungă la ea.

— Ce părere ai dacă ai sta de vorbă cu cineva și persoana respectivă ar deveni dintr-o dată altcineva?

Probabil că vorbea despre soția lui.

— Adică o schimbare radicală de dispoziție sufletească? zise Kathy.

Gibbs se aplecă mai mult peste birou și scutură din cap.

— Eu nu vorbesc despre o schimbare de dispoziție sufletească sau de ton în voce – cel care vorbea acum era judecătorul, analizând litera legii. Eu îți spun că sunt momente când devine altcineva, în voce, în comportament și în ceea ce spune.

— Soția dumneavoastră? zise Kathy.

— Leanne, spuse judecătorul. Originară din Ohio.

Alienare cronică a personalității? îi veni în minte lui Kathy, dar nu era foarte sigură că se putea vorbi de așa ceva în cazul ei și, oricum, nu dorea să intre în amănunte. Încercă să treacă ușor peste cele spuse de judecător, și zise:

— Domnule judecător și dumneavoastră sunteți acum diferit față de cel care erați în sala de tribunal. Nu credeți?

— Poți să-mi spui Bob sau Big, dacă vrei.

Nu, nu putea. În schimb zise:

— Și eu sunt diferită din când în când…

— Cum adică?

— Adică dacă cineva mă agasează, sau dacă nu mă simt foarte bine.

Sau ca acum, exact acum când ar vrea să plece de aici. În secundele următoare, judecătorul deveni din nou Bob Gibbs, tipul cu alură de fermier, cu o voce calmă, sigură.

— Dar ți s-a întâmplat vreodată să fii atât de diferită, încât să te transformi într-o negresă de doisprezece ani care a trăit acum o sută treizeci și cinci de ani în Clinch County, Georgia? O mică negresă pe nume Wanda Grace? întrebă judecătorul.

— S-ar părea că soția dumneavoastră are nevoie de un ajutor.

— Unul din noi în mod sigur are nevoie.

• Capitolul 3

Bob Gibbs o văzuse pentru prima oară pe soția sa într-un spectacol de dans subacvatic, la cinci metri adâncime, evoluând într-un rol de sirenă. O privea prin peretele de sticlă al teatrului subacvatic. Se uita la coada ei lungă din lamé care unduia ușor, la părul ei de aur care se mișca lent, la gura zâmbitoare a Leannei, la dinții ei perfecți în apa limpede de izvor; se uita cum prinde delicat în gură, cu un gest foarte feminin, capătul tubului de respirat.

Bob Gibbs, pe atunci deja judecător, văzu puritatea din această fată sănătoasă, suspendată în apa de cristal, se lăsă fermecat de bulele mici de aer pe care respirația ei le trimitea în întâmpinarea soarelui de afară. Era destul de tânără ca să-i fie fiică, dar asta n-avea importanță. Bărbatul din el își zise: „Vai, mama mea!”, ademenit de sirenă, transportat la gândul de a o face să acosteze în apele lui.

O văzu după aceea și afară, cu un șort roz, mulat frumos pe fundul ei nostim, cu părul încă ud, făcând ochii mari și oarecum înspăimântați în fața acestui bărbat care venea spre ea, îmbrăcat în costum de seară și cu cravată la gât. Faptul că i se prezentă în calitate de judecător la tribunalul departamental n-o încălzi prea mult, dar se simți mai relaxată în momentul în care îi spuse cât de mult îi plăcuse spectacolul și începând apoi să-i pună întrebări. Află că o cheamă Leanne Lancaster, că era din Luna Pier, Ohio, și că lucra în acest spectacol la Weeki Wachee de trei ani, că-i plăcea munca ei, dar nu-i făcea prea bine la păr. Că vestiarul lor era undeva la subsol, acolo „unde ne desprindem cozile” mai spusese ea începând deja să-i zâmbească. La spectacol participau trei fete și pe toate le chema Kim, mai înainte fuseseră treisprezece, iar anul trecut rămăseseră numai

patru, zău așa, și pe toate le chema Kim. Gibbs mai află că, la fiecare minut, trei sute optzeci de mii de litri de apă curată urcau din adâncul izvorului prin crăpături până aici și că trebuia să vadă neapărat spectacolul cu Păsările de pradă și să facă o croazieră pe fluviu, în junglă, să vadă pelicani, ba uneori chiar și aligatori. Leanne își strânse umerii și se înfioră ca de frig când pomeni de aligatori. Spuse că aligatorii ar fi putut să înoate din fluviu și să intre în izvor, dar n-o făceau, pentru că apa „era așa de rece, brrr…” și își strânse din nou umerii mici când făcu „Brrrr!” Atunci Bob Gibbs spusese:

— Ce-ar fi să stăm jos și să luăm o Coca Cola?

El îi spuse că era chiar de acolo, din districtul Hernando, se născuse și crescuse acolo, dar nu mai văzuse spectacolul cu sirenele până atunci.

— Îți dai seama? Spectacolul se joacă aici de – ce să zic – de patruzeci de ani, și eu îl văd astăzi pentru prima oară.

Îi spuse apoi Leannei că venise acasă ca să asiste la o înmormântare, dar dintr-o dată se răzgândise și venise aici, dintr-un imbold pe care nu și-l putea explica. Ciudat, nu-i așa? Omise să spună că era mahmur, îi era groaznic de rău după petrecerea din seara precedentă și nu se simțea în stare să reziste la slujba baptistă.

— Și am lucrat pentru defunct, pe vremea când era procurorul districtului Hernando, înainte să mă mut la West Palm ca procuror; apoi am candidat pentru postul de judecător și am ajuns ceea ce sunt acum.

În tot timpul acesta, Leanne se uitase la el, dând aprobator din cap din când în când. Apoi zise:

— Sunt vizitată de un bărbat înțelept – privirea îi deveni stranie, ca în transă. Sunteți vestit, nu-i așa? Sigur că da, v-am văzut pe coperta unei reviste.

— Așa e. În Newsweek.

Leanne dădu din nou din cap.

— Dar nu-mi amintesc să fi văzut și numele dumneavoastră.

— Pe copertă? Nu, scria: „În Florida Maximum Bob dă de-a azvârlita cu Codul Penal”.

Era o poveste în legătură cu faptul că tribunalul devenise mai dur cu traficanții de droguri.

— Nu de mult.

— Da, au făcut mare caz de faptul că i-am dat unui traficant de droguri treizeci de ani, plus o amendă de două sute cincizeci de mii de dolari, în timp ce procurorul fusese de acord să fie lăsat în libertate provizorie.

— Îmi pare rău că nu l-am citit și eu.

— S-ar putea să mai am vreun exemplar pe undeva și o să ți-l dau. Este foarte obiectiv – singura mea obiecție este legată de tonul articolului, căci sunt acuzat că arunc cu Codul Penal în infractori. Eu spusesem: „La ce servește Codul Penal dacă nu ne conducem după el și, da, câteodată, mai și aruncăm cu el în inculpați”. Au publicat textual chestia asta. Apoi citează modul în care resping cererile de clemență. Eu spusesem: „Trimit oamenii la pușcărie atunci când au ucis pe cineva. Consider că aceasta este datoria mea”. După care susțin că multe din sentințele mele au fost nepopulare și mă citează: „Nu particip la un concurs de popularitate. Când condamn un om la moarte prin electrocutare o fac întrucât consider că merită să trăiască cel mai mare șoc din viața lui.”

Bob Gibbs îi zâmbi.

— M-ai făcut să mă aprind.

— Este interesant, replică Leanne întorcându-i zâmbetul, și își strânse din nou umerii, tremurând ușor.

— Știi, am mai fost acuzat că am o părere proastă despre femei, dar asta trebuie să-ți spun că e o minciună, zise Bob Gibbs și făcu o strâmbătură.

— Dar de ce spun așa?

— O, odată, după ce am condamnat un inculpat pentru că își bătuse soția, am zis: „Nu poți trăi nici cu ele, nici fără ele”, fiindcă voiam să destind puțin atmosfera, într-un moment foarte sumbru. Asta a fost tot dar după aceea ziarele și femeile s-au repezit asupra mea.

Apoi ea îl surprinse întrebându-l:

— În ce zodie sunteți născut?

Dar Bob Gibbs nu era sigur. Îi spuse că se născuse pe 2 decembrie, fără să-i spună anul.

— Săgetător, călător prin timp, zise Leanne, așa îmi ziceam și eu. Vă place să explorați și aveți un al șaselea simț foarte dezvoltat care vă îndrumă chiar și atunci când nu știți foarte bine încotro mergeți. Dumneavoastră știți. Numai că încă nu sunteți în contact direct cu eul dumneavoastră interior.

— Asta trebuie să fie, zise Bob Gibbs și constată că expresia de pe chipul ei se schimbă.

— O, Dumnezeule, spuse ea și ochii i se dilatară, își duse mâna la gură și păru foarte stânjenită.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o senzație… Vă rog să nu râdeți, da?

— N-am să râd.

— Promiteți?

— Pe un teanc de Biblii. Ce este?

— Am avut o revelație, așa, dintr-o dată, că într-o viață anterioară s-ar fi putut ca eu să fi fost mama dumneavoastră.

Bob Gibbs zâmbi, neputând să se stăpânească.

— Ați spus că nu râdeți.

— Nu râd. Numai că, cum să-ți spun, nu prea arăți ca bătrâna mea mamă.

— Este vorba de ce a fost înainte, zise Leanne. Se poate să fi fost cu sute sau chiar cu mii de ani înainte, pe când amândoi eram cu totul alți oameni. Înțelegeți? În viețile noastre trecute.

Fata se uita la el cu o privire – după cum i se părea lui – foarte drăgălașă. Era așa de serioasă. Și părea atât de sănătoasă, de frumoasă chiar și cu părul ud. Apoi Leanne adăugă:

— Am impresia că nu credeți în reîncarnare.

— Metafizica este în afara jurisdicției mele, zise Bob, dar sunt deschis la orice, dacă mi se prezintă probe.

Și chiar așa și credea.

— Dar nu sunteți dispus că acceptați ceva numai pentru că vi se spune că este așa. Vă place să faceți ceea ce doriți, așa e? Vreau să spun, că, deși sunteți judecător, nu vă pasă de ceea ce gândesc oamenii, nu acceptați convențiile.

Lui Bob i se păru că se cuvine să zâmbească și de astă dată.

— Aș putea să-ți spun și eu câte ceva.

Dar ea îl întrebă:

— Sunteți căsătorit? și imediat își luă din nou acea mină serioasă, cu ochii pe jumătate închiși și continuă. Nu, ați fost căsătorit câțiva ani, dar acum sunteți divorțat.

— De unde știi?

— Soției dumneavoastră nu-i plăcea la Palm Beach.

— Din nou ai dreptate. Rosellen era din Ocala și nu se putea adapta la viața de aici.

Acum fata se încruntase și privea mirată spre el.

— Dar nu locuiți chiar în Palm Beach, nu-i așa? Am fost și eu acolo o dată, mi-a plăcut foarte mult. Toate casele acelea mari cu vederea spre ocean!

— Nu, locuința mea este la țară. Am fel de fel de copaci, flori…

— Iubiți natura.

— Da, într-adevăr. Îmi place și să fiu căsătorit și era cât pe-aci să mă căsătoresc din nou, dar m-am răzgândit.

Asta din cauză că rareori se întâmplă să te căsătorești cu femeia din cauza căreia te-a lăsat nevasta. Era o altă lege, nescrisă, despre care ar fi

putut să-i vorbească Leannei în ziua aceea la Weeki Wachee, pe când se străduia să arunce câte o privire în decolteul ei, ori de câte ori aceasta se apleca să se scarpine și să se apere de puricii de nisip care o ciupeau de picioare. Luându-și din nou mina aceea serioasă și fiind convinsă, fără îndoială că îi ghicește gândurile, Leanne zise:

— La cei din zodia dumneavoastră se poate întâmpla din nou când vă așteptați mai puțin.

— Sunt gata în orice clipă, răspunse Bob Gibbs. Dar ce-ai zice să luăm masa împreună diseară?

Așa începuse povestea lor cu aproape șapte ani în urmă. Înainte ca Leanne să fi avut Experiența. Își pusese în cui coada de lamé, se mutase la Palm Beach și, câteva luni mai târziu, erau căsătoriți. Un timp, Bob continuă amuzat să accepte comportamentul acela straniu ca făcând parte din șarmul ei special. Dar acum nu mai putea.

•

Acum lucrurile stăteau cam așa. Leanne îl întreba:

— Big, știi de ce nu ești un om fericit?

Iar o luăm razna!

— De ce bei atât de mult?

Leanne îi explicase de atâtea ori de ce, încât nici nu mai conta dacă îi răspundea sau nu. Leanne păstra aceeași expresie senină, nelumească, aeriană, pe care Bob ajunsese s-o considere prostie curată și spunea:

— Nu ești fericit, Bob, pentru că permiți eului tău negativ să te controleze. Nu ai învățat cum să-ți deschizi inima și nici măcar nu încerci.

Atunci el îi răspundea:

— De unde știi că inima mea nu este deschisă?

— Văd că nu este.

— Aha, dar cum?

— După aura ta.

— A, da, uitasem, aura mea. Cum arată astăzi?

— Este de un roșu aprins.

— Se vede că mi-a crescut tensiunea. Iată că ți-am răspuns.

— Aura ta ar trebui să fie, de regulă, albastră. Dar este portocalie spre roșu, Big, și mult prea mare. Te doare?

— Numai când o aduci tu în discuție, spunea Bob Gibbs.

Atunci ea făcea o mutră înspăimântată, își rotea ochii în cap, îi închidea și-i deschidea de mai multe ori devenea aceea persoană străină și apoi spunea cu vocea pițigăiată a unei micuțe negrese:

— Ea spune la dumneavoastră, judecător, ce face dumneavoastră la dumneavoastră singur. Și spus la dumneavoastră o sută ori, tot nu ascultă niciodată.

Uneori el îi zicea: „Mai termină cu asta!” Sau se răstea la ea cam așa: „De ce vorbești așa?” La care Leanne făcea o figură mirată și îl întreba cu vocea ei normală: „Așa cum?”, pretinzând că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea el. Dacă îi vorbise lui cineva, atunci nu putea fi decât cealaltă persoană care sălășluia în trupul ei. Cam așa se scursese primul an de căsătorie. Acum Leanne pretindea că putea fi prezentă atunci când vorbea cealaltă ființă care sălășluia numai în trupul ei eteric, invizibil, în eul ei spiritual. Adică, vezi doamne, în timp ce ea rămânea în trupul ei cel real. Și care începuse să se îngrașe.

Așa au mai trecut încă șapte ani, din ziua în care ea avusese Experiența.

•

După cum își amintea Leanne, totul începuse într-o zi memorabilă, imediat după ora unu după-amiază. Își amintea cum se ridicase din cabina subacvatică în spatele ecranului format din bule de aer care reprezenta cortina scenei lor spre suprafața sclipitoare a apei, în plin soare. Își amintea de blitzurile care clipeau prin peretele frontal de sticlă al cubului, de familiile venite în vacanță cu camere de luat vederi și de fetițele care

strigau că vor să se facă și ele sirene. Leanne era convinsă că în felul acesta reușesc spiritele să privească lumea noastră, ca și când s-ar uita printr-un perete de sticlă și bule de aer și apă din lumea cealaltă spre noi.

Își amintea că în ziua aceea era programat spectacolul de magie. Una dintre fetele Kim lucra afară, pe uscat, dansând în ritmul muzicii și prezentând povestea deasupra scenei de apă. O altă fată Kim se băga în lada care era apoi străpunsă cu mai multe spade și ieșea de acolo zâmbitoare și palpitând, ca să arate copiilor că este teafără și nevătămată. Leanne își amintea că pornise înot spre locul ei, mișcând blând coada de sirenă pentru a imita mersul lent prin apă al acesteia. Într-o mână ținea capătul tubului de respirat și o banană. Numărul ei în acest spectacol era să facă să dispară banana. „Cum?" întreba Kim povestitoarea. „Mâncând această banană la cinci metri sub apă!" De fapt, numai vreo patru, mai aproape de suprafață decât celelalte patru fete din spectacolul de magie, pe când cea care ieșise din lada cu săbii se pregătea să bea o Cola.

— Da, la cinci metri sub apă! spunea fata Kim care lucra pe uscat.

Leanne avea impresia că este chiar ceva mai sus de patru metri, căci simțise că se înălțase puțin în timp ce cojea banana. Își amintea că se așezase în profil față de public, pentru ca acesta să vadă ce face. Își ridicase încet bărbia, mușcase o bucată, începuse să mestece… Acesta era momentul când simțise că i se face pielea de găină. Mai întâi o umbră, o senzație vagă că deasupra ei este ceva. Apoi ridicase privirea și văzuse aligatorul, abdomenul lui palid, botul, picioarele strâmbe și boante care se mișcau prin apă chiar deasupra ei în timp ce ea înghițea bucata de banană, exact în aceeași clipă. Se înecă, banana îi rămase în gât, apoi reuși s-o înghită, dar înghiți și multă apă. Nu știa când scăpase tubul de respirat, dar își amintea

de momentul în care își dăduse seama că nu-l mai are și își amintea foarte bine că nu știa încotro s-o apuce. Văzuse coada aligatorului lovind apa în clipa în care acesta se întoarse și o pornise spre ea. Ea începu să se scufunde, deși știa că nu va reuși să străbată toată distanța până la cabina de scafandru fără tubul de respirat. Își mai amintea cum se zbătea îngrozită, stânjenită în mișcări de coada de lamé care îi imobiliza picioarele, de zgomotul bulelor de aer, de respirația ei șuierătoare, din ce în ce mai agitată, de apăsarea aceea cumplită din piept… Ceea ce urmase îi rămăsese și mai bine întipărit în memorie, căci aceea fusese, de fapt, Experiența.

Era sub apă…, și, dintr-o dată și-a văzut trupul tras afară, iar fata Kim care lucrase pe uscat îi făcea respirație artificială gură-la-gură; le-a văzut pe cele patru sirene din apă cum dădeau din cap și toate acestea Leanne le urmărea de undeva, de deasupra lor, privind în jos. Apoi se făcuse întuneric și Leanne era în altă parte, undeva sub apă, însă nu mai putea să respire.

Mai târziu, fusese întrebată de diverse persoane dacă seamănă cu tunelul acela despre care se povestea. Acela cu o lumină aurie la capăt.

Nu, pentru că acolo unde fusese ea nu existau niciun fel de forme, nu era nici lumină, numai un fel de strălucire difuză. Ca și când ai fi fost sus, în cer, în momentul în care amurgul se transformă în noapte. Nu sufla nici vântul, așa cum poate ar fi fost de așteptat și nu era frig, era plăcut. Leanne spusese că se mișcase, dar nu înotase și nici nu făcuse mișcările sirenei, stătuse în poziție verticală și se făcea că parcă lunecă prin acest spațiu vid, dar fără să-și miște picioarele. Până când, dintr-o dată, o zărise pe micuța negresă ieșind din ceață și ridicând mâna ca s-o oprească. Micuța negresă nu avea pe ea decât o rochiță albă, simplă și stătea în picioare, oh, cam la vreo șase metri, de fapt, nu stătea pe nimic, era acolo și atât. Lăsase mâna în

jos și spusese: „Mergi înapoi, Leanne”. Zău așa, o chemase pe nume. Apoi spusese: „Nu poți veni acum încă”.

Leanne relatase toate acestea de nenumărate ori de atunci la diverse reuniuni și seminarii în Florida, Georgia, ba chiar ajunsese până în nord, în Ohio. Când ajungea la partea cu „Nu poți veni încă”, în încăpere se simțea un fior iar oamenii își strângeau unii altora brațul.

•

În legătură cu încăperea în care deschisese ochii a doua zi, era o altă poveste. Întrebase:

— Unde mă aflu?

O infirmieră îi spusese că se află la Memorialul Lykes din Brooksville și că fusese adusă aici aproape moartă, dar că acum părea să fie bine. O infirmieră nu prea blândă și care nu-i arăta niciun fel de simpatie. Leanne îl așteptase pe Big. El fusese primul căruia îi spusese:

— Am avut o experiență extracorporală.

Big îi luase mâna care se odihnea pe pătură și o bătuse ușurel.

— Serios! M-am înecat de-adevăratelea, dar încă nu venise timpul, așa că a trebuit să mă întorc.

Gibbs spusese:

— Vreau să renunți la slujba asta a ta.

Iar Leanne replicase:

— Nu fi îngrijorat.

— Am o casă mare de cărămidă, la țară, cu grădină mare, portocali, tot felul de palmieri, dafini cu frunze verzi, orhidee care cresc peste tot, o terasă mare cu geamuri de sticlă…

Leanne spuse:

— Sună frumos…

— Dacă vrei să te măriți cu mine, pun să se construiască o piscină în grădină și o să fii micuța mea sirenă…

— Dar abia ne-am cunoscut, spusese Leanne.

— Știu că ești ceea ce îmi doresc.

— Aș putea să mă mai gândesc puțin? Acum am atâtea lucruri în minte!

— O să ai mașina ta. O să mergi la petrecerile din înalta societate de la Palm Beach… Și o să te odihnești puțin, iubito.

O bătuse ușurel pe mână, o sărutase pe frunte. Mirosea frumos a aftershave și nu arăta rău. Era el cam copt… Dar nici ea nu va mai trebui să-și facă griji cu părul și nici nu va mai fi nevoită să lucreze la magazinul de cadouri sau să mai apară în spectacolul cu Păsările de Pradă. Se întreba cum se adresează oamenii unei soții de judecător.

În ziua următoare, Leanne auzi voci în hol și văzu familia aceea de negri care veniseră în vizită la cineva. O fetiță aflată mai la urmă se opri în ușa Leannei și se uită la ea. Avea cam doisprezece ani.

Mai târziu, Leanne avea să povestească la seminariile de psihologie din Florida până în Ohio: „Era aceeași fetiță pe care o întâlnisem în experiența mea extracorporală. Zâmbea la mine și s-a întors vrând să plece, dar eu i-am spus: Stai puțin, te rog. Ea s-a uitat la mine și-a zis: *Acuma tot bine, Leanne. Eu întorc când dorește la mine.* Eu am repetat: Stai puțin. Dar ea plecase deja. M-am sculat din pat, m-am uitat pe coridor într-o parte și în alta și am căutat apoi în toate camerele. N-am zărit-o nici pe micuța negresă, nici familia ei. Imediat ce m-am întors în pat, am adormit. Când m-am trezit, era deja seară, mă simțeam perfect refăcută și pentru prima dată liniștită de când avusesem accidentul. Dar mai simțeam și altceva, așa, ca o prezență străină în cameră. M-am uitat… era pe noptiera mea. Un cristal. Nu fusese acolo mai înainte și când am întrebat-o pe infirmieră, mi-a spus că nu știe nimic despre el și nici cine l-a adus. Nici eu nu știam. Atunci. N-am aflat decât mult mai târziu că era… Puteți să ghiciți? Bineînțeles, un cuarț roz. Cu razele lui roz care se concentrează asupra chakrei inimii și îi

insuflă dragoste, iertare, pace interioară. Dar pe atunci n-aveam nici cea mai mică idee…”

•

Între timp, judecătorul o îmbrățișa tot mai strâns atât de aproape încât îi vedea clar vinișoarele de pe nas și un luciu al tenului care nu era semn de sănătate. Big îi spuse:

— *Eu întorc când dorește la mine*?

— Așa a spus și fata aia.

— Și tu crezi că este din lumea spiritelor.

— În mod sigur.

— Păi, dacă știe să vină până aici, de pe lumea cealaltă, oriunde o fi ea, cum se face că nu e în stare să vorbească corect englezește? Arată exact ca cealaltă pe care ai visat-o, asta-i tot.

— Dar n-a fost un vis.

— Ascultă, și eu mă chinuiesc tot timpul să-i deosebesc pe unii de alții, și apar în fața mea zi de zi fel de fel de…

Leanne zise:

— Dacă nu mă crezi…

Iar el deveni din nou tot numai lapte și miere.

— Iubito, tu ești mica mea sirenă. Vreau să am grijă de tine, să-ți cumpăr lucruri frumoase, să te fac fericită. Uite, privește! și îi arătă fotografii ale casei de la țară, cu copacii, cu crângul de portocali, cu grădina cu flori și terenurile întreținute de deținuți eliberați condiționat pentru a munci.

Leanne spuse:

— Pare atât de liniștit și plăcut. Un loc admirabil pentru meditație, dacă aș avea și un câine cu care să mă joc!

Singurul lucru care nu prea îi plăcea era canalul din imediata apropiere a grădinii, un șanț mare plin cu apă.

— Sunt uneori și aligatori aici?

— Iubito, dacă vrei, pun să se facă un gard. Dacă vrei un cățel, o să-l ai. Orice dorești. Hai acasă cu mine.

• Capitolul 4

În fiecare dimineață, dacă se scula destul de devreme, o vedea în curte meditând: ședea acolo cu cățelul ei Pokey între doi palmieri cubanezi pitici despre care Leanne credea că sunt două femei transformate în copaci – așa îi spusese – deși nu auzise niciodată și nu citise în niciuna din cărțile ei așa ceva. Dumnezeule, zeci de cărți de spiritism, de comunicație spirituală, de iluminare psihică, de descifrare a aurei individuale, de tămăduire cu ajutorul cristalelor, de modalități de a intra în contact cu punctele chakra, de stabilire și menținere a canalului de comunicație – ceea ce făcea Leanne ca să păstreze legătura cu mica negresă pe care o numea entitatea ei descarnată sau, uneori, îndrumătorul ei spiritual. Dacă o întrebai pe Leanne cum face, o să-ți spună imediat.

— Simplu ca bună ziua. Îmi ridic nivelul de energie până ajunge să intre în rezonanță cu nivelul Wandei, înțelegi, și atunci ea poate folosi canalul meu energetic pentru a se manifesta prin mine.

Ah!

— Așa o cheamă? Wanda?

— Wanda Grace.

— Câți ani are?

— Doisprezece.

— Numai atât? Și știe tot?

— Vârsta nu contează.

— Dar de ce ea? De ce nu altcineva, care să semene mai mult cu tine?

— Wanda a fost ucisă de un aligator.

Să mai pui o întrebare cât se poate de simplă.

Dar când o puse, văzu expresia de spaimă apărând pe chipul Leannei timp de o secundă. Ea închise ochii, pleoapele începură să-i tremure și prinse să vorbească cu vocea micuței negrese.

— Gatoru' luat pe mine și învârtit mult, mult, în jos, luat și dus jos și înecat. După aia dus pe mine jos, și lăsat acolo, nu mâncat, până eu coace. Așa e ei, place copt.

Leanne deschise ochii. Apoi zise:

— Cățelul Wandei fugise de acasă. Asta s-a întâmplat când s-a dus jos, la mlaștină, ca să-l caute. În aceeași lună, aceeași zi și la aceeași oră când am avut eu Experiența, numai că Wanda a murit în 1855. A trăit pe o plantație din Clinch County, Georgia, ca sclavă.

— Ai putea s-o aduci să șteargă praful și să spele geamurile, îi propuse Gibbs.

O, nu trebuie să glumești în legătură cu Wanda Grace. Chipul Leannei devenea de piatră și judecătorul era obligat să se conformeze jocului.

— Iubito, credeam că Wanda vrea să ne deschidem inimile și să fim fericiți, să ne mai bucurăm și noi puțin de viață.

Leanne spuse:

— Concepția ta despre fericire este de-a dreptul crudă. Să trimiți oamenii la închisoare, să-i înjosești pe cei mai puțin norocoși. Wanda Grace a fost sclavă. Toți ai ei au murit de friguri cu excepția ei.

Ce se întâmplase cu fata sănătoasă care dădea din coadă și știa să zâmbească sub apă? Acum comunica cu un spirit și se juca cu fel de fel de cristale ca să-și amelioreze viziunea interioară. Era gata să-ți arate cum se face, îngropa cristalele în curtea din spate la fiecare câteva zile, în murdărie, zicea ea, ca să se curețe și, în felul acesta, să-și refacă energiile. O luai în pat, era ca și când ar fi avut coada de sirenă pe ea. Făceai dragoste cu ea și era ca și cum ar fi fost în transă. Ei, unde ești? Nu întreba niciodată cine era. De teamă să nu înceapă să-i vorbească iarăși cu vocea negresei. Leanne nu făcea niciodată dragoste cu lumina aprinsă și nici nu vorbea. Când îi vorbea în timpul zilei cu vocea

ei blândă, șoptită, era pentru a-i transmite felurite informații.

— Big, Wanda spune că ai nevoie de o consultație psihică, poate chiar de o hipnoterapie alchimică. Ar fi bine ca un specialist să-ți examineze eul negativ.

— De acord, dacă te duci și tu să te examineze un doctor de cap.

— Wanda spune că ai nevoie de o purificare a spiritului ca să nu mai fii așa de iritabil.

— Oare? Dar s-a uitat măcar o dată în bucătărie să vadă grămada de farfurii murdare până în tavan?

— Big, există lucruri mai importante decât altele. Eu încerc să te ajut.

— Ce-ar fi să te duci în altă parte ca s-o faci? De exemplu, înapoi în Ohio?

— Wanda Grace spune că trebuie să insist și să mai încerc, să-mi folosesc calitățile de medium pentru a-ți ridica nivelul de vibrație și atunci vei ajunge să-ți cunoști Eul superior.

Și, ajunși cu discuția în acest punct, Bob Gibbs îi spunea:

— De ce nu-i spui tu negresei ăleia să-și vadă de treburile ei?

Era atât de frustrat pentru că trebuia să recunoască existența acestei ființe! De șapte ani o ducea tot așa, numai pentru că Leanne fusese speriată o dată de un aligator.

Îi cumpărase un câine, o potaie mică cu blana albă cafeniu; era extrem de vioaie, lătra tot timpul și îți sărea în brațe; o jăvruță drăgălașă pe care Leanne o botezase Pokey, după numele cățelului Wandei Grace: „*Eu spune lui Pokey pen' că place bage nas mic unde nu treaba lui. Eu mereu spune lui o dată bage nas unde nu bine…*”

Bob îi cumpărase Leannei o mașină, un Ford Escort, cu care mergea la magazinele cu alimente dietetice și, din când în când, la Winn-Dixie, când Bob voia carne și cartofi.

— Bob, cum poți să mănânci carnea unor ființe care au fost cândva vii?

— Simplu, mestec bine fiecare bucățică.

Dar nu pusese să se construiască niciun gard în fața canalului, nu-i construi nici piscină și nici n-o duse la niciun fel de petrecere în înalta societate din Palm Beach, unde ar fi putut începe să vorbească aiurea și să-l pună într-o situație stânjenitoare.

Oare acesta să fi fost un simptom al eului lui negativ?

Dacă așa era, n-ar fi fost rău să înceapă să gândească pozitiv. În loc să nu facă deliberat nimic care s-o determine să rămână, să încerce să găsească ceva care s-o facă să plece. De bună voie, fără niciun fel de tărăboi, fără complicații.

Și îi veni o idee care îl făcu să zâmbească, atât de simplă era: uneori se trezea chiar mormăind de plăcere, delectându-se la gândul acesta, întreținându-l și punându-l la cale în cele mai mici amănunte. Dar luni de zile nu făcu decât să se joace cu el, pe îndelete, căci încă nu era gata să treacă la fapte…

•

Până ce, stând de vorbă azi-dimineață cu tânăra polițistă Kathy Bacar, înțelese că acesta era exact catalizatorul de care avea nevoie. Kathy Baker. La început nu-și dăduse seama, dar apoi înțelese că fata îi sporea coeficientul de vibrație și îl făcea să se simtă plin de energie cum nu se mai simțise de aproape un an, de când prietena lui Stephanie se mutase la Orlando; nu mai avusese de atunci decât câteva întâlniri întâmplătoare. Frate dragă, dar ce chin era până le duceai la aperitive, apoi la cină și apoi la treabă în aceeași seară. Fetele astea de o noapte îl istoveau de moarte. Era mai bine să ai o fată pe care să poți conta la nevoie. Ca Stephanie.

Chiar în clipa în care se prezentase în sala de judecată învinuită de atentat la pudoare, întrucât făcuse jogging în bustul gol în Parcul John D.

MacArthur, știuse că fata asta cu părul roșu era tocmai ce-i trebuia. Stephanie se apărase în fața Curții:

— Domnule judecător, n-am făcut nimic obscen și nimic impudic.

Nu, dar Bob putea paria că e gata s-o facă, numai să i se dea prilejul. O femeie care, hotărî el, atunci și acolo, promitea să fie extrem de amuzantă. Îi dăduse o amendă de două sute de dolari – n-avusese încotro – așteptase o săptămână, după care îi telefonase și o întrebase:

— Ce-ai zice de două mese de un sutar bucata ca să-ți scoți pârleala cu amenda?

Încă de la prima întâlnire cu ea aflase că îi place să bea și să se expună. Așa că îi spusese:

— Știu un loc cu o grădină întreagă unde poți să faci jogging cu sânii goi cât îți dorește inima, în timp ce soția mea semi-alienată este la un seminar în Ohio.

Ce priveliște încântătoare se dovedise a fi! Această nimfă roșcată, Fiică a Naturii, alergând goală pușcă printre dafinii și palmierii din grădină, în timp ce prietenul ei judecătorul o aștepta cu câte un pahar de Jim Beam în fiecare mână! Eh! Plăcerile simple sunt cele mai bune. Amintiri frumoase de pus la păstrare în timp ce pregătești deja altele noi.

Kathy Baker era un alt tip de femeie, mai *virgină,* deși fusese măritată. Nici n-o remarcase de fapt, până nu luase cuvântul în fața Curții, și se hotărâse s-o pună la punct. Dar ulterior, stând de vorbă cu ea, se răzgândise, văzând că era o fată frumoasă, cu o siluetă de milioane. Și avea și aplomb. Ce dacă era cubaneză? Erau o mulțime pe aici. S-ar putea să nu fie de acord să alerge în pielea goală prin grădina lui; totuși, grădina ar putea s-o înmoaie, s-o îmblânzească cumva, își zise el în timp ce se gândea cât de vioaie și delicioasă trebuia să fie în pat fătuca asta. Tocmai se gândea cum să facă s-o prindă când – ca să vezi

– îi spusese că lucrase în domeniul bolilor mentale. Pe urmă nu trebuise decât să-i spună despre Leanne, s-o întrebe care era părerea ei și să se prefacă foarte interesat. Poate că era o formă benignă de schizofrenie, nu? Da, m-am gândit și eu la o expertiză psihiatrică, dar numai la ideea asta… hmm, așa ceva fac cu criminalii. Dăduse din cap afirmativ, spusese da, da, ă-hă, sper că o să mai avem ocazia să discutăm despre chestiile astea.

— Am să fiu la barul de la hotelul Helen Wilkes la ora cinci, dacă ai timp să bem ceva…

Unde era acum și în fiecare după-amiază la ora cinci.

Bob n-o aștepta, așa că nu fu nici surprins, nici decepționat că nu se arăta. Barul mare, în formă de rinichi, de la Helen Wilkes era locul de predilecție al judecătorilor și avocaților – așadar, al ambelor părți – și al unora dintre ziariști. Știind acest lucru, poate că fata preferase să nu vină aici, căci s-ar fi simțit stânjenită. Nicio problemă, își educa răbdarea. Adică încerca.

Dar, după trei pahare de Manhattans-bourbon, coeficientul de vibrație îl făcu să iasă pe coridor și să se îndrepte spre telefonul automat pentru a forma un număr din Belle Glade pe care îl găsise și îl memorase cu multe săptămâni în urmă. Femeii care răspunse la telefon îi spuse:

— Aș dori să vorbesc cu Dick Campau.

— Dacă doriți pui de baltă, să știți că nu avem deloc, zise ea.

Femeia asta trebuie să fie nevasta pescarului de broaște, Inez. O mai văzuse o dată sau de două ori la lac.

— Vreau să vorbesc cu stăpânul casei, asta vreau.

Auzind asta, femeia scoase niște sunete pe care Bob Gibbs nu reuși să le interpreteze. După o clipă, se auzi o voce de bărbat:

— Daaa!?

— La telefon judecătorul Gibbs. Știi că înfățișarea ta se apropie?

— Cred că este săptămâna viitoare, domnule judecător.

— Am devansat-o pentru poimâine. Ce-ai zice dacă te-aș ruga să-mi faci o favoare?

Urmă o pauză.

— Am de ales?

— Da, bineînțeles, zise Bob Gibbs, prefăcându-se mirat. Poți să pleci acasă cu un avertisment sau să capeți o amendă de cinci sute de dolari și un an la pârnaie. N-ai decât să alegi.

• Capitolul 5

Traversau podul din mijloc spre Palm Beach, Dale Crowe Junior la volan, iar unchiul lui, Elvin, pe bancheta din spate, ca să privească peisajul, să-și dea seama ce se mai schimbase în cei zece ani cât fusese scos din circulație.

Când ajunseră pe Royal Palm Way, Dale zise:

— Uite, aici, dacă te văd noaptea mergând cu un camion poți să fii sigur c-or să te-oprească, așa, fără niciun motiv.

— Nu-mi fac eu griji din cauza asta, dacă nici ție nu-ți pasă, răspunse Elvin.

Părea foarte sigur de el pentru un tip de vârsta lui, căci se apropia de cincizeci de ani. Avea pe cap o pălărie de pai despre care zicea că e model Jug-de-bou și purta ghete de trei sute cincizeci de dolari care, zicea el, fuseseră ale fratelui lui mai mare, Roland, acuma mort. Se dusese la Miami și se lăsase împușcat de o femeie. Elvin vorbea foarte mult despre fratele său, zicea că Roland lucrase acolo pentru niște italieni care îl plătiseră bine pentru serviciile lui, purta ghete de trei sute de dolari perechea și costume din Taiwan.

Se opriseră să mănânce o pizza într-un loc pe autostrada Dixie și să bea două beri. Acum era aproape opt și începea să se întunece.

— Dacă mă opresc și mă pun să suflu în bășică, sunt un om mort, zise Dale.

— Da' de ce-ți faci griji? C-or să te bage la răcoare? Zi-le că ai deja de făcut cinci ani, să te caute dup-aia.

— Rahat, zise Dale.

Se mai liniștise de când zbierase la judecător în sala tribunalului; îl amenințase că-i pun cătușe la mâini și la picioare, dar după aceea îl lăsaseră să plece, pentru că judecătorul nu făcuse caz de întâmplare. Avea la dispoziție șapte zile ca să se gândească cam cum va fi la închisoare. În timp ce-

și mânca pizza, Elvin îi spusese c-o să-i vândă el niște ponturi, cum să facă să-i fie mai bine la închisoare. Aveau timp berechet pentru asta, o săptămână întreagă.

Dale îl lăsase pe unchiul său să stea la el, căci colegii lui de cameră trebuiau să ispășească treizeci de zile de închisoare pentru comportament huliganic. Îi apucaseră pandaliile și spărseseră parbrizul unui tip așa, fără niciun motiv. Acum Elvin se gândea cât ar putea rămâne aici după plecarea lui Dale. Casa era în Delray Beach, o cocioabă, dar la numai câțiva metri de ocean. O să trag pe nas aerul sărat al mării și așa o să iasă din mine duhoarea de pușcărie, își zicea Elvin. Păi da, zicea Dale, dar colegii lui de cameră trebuiau să iasă din pușcărie mâine, poimâine. Dacă voia să stea aici, o să trebuiască să vorbească cu ei, dar Elvin spuse că s-a săturat până peste cap de colegi de cameră și că dacă rămâne aici, ăia trebuie să se care. Dale zise:

— Nu-i cunoști pe colegii mei de cameră.

Mâncând pizza, Elvin răspunse:

— Nici ei pe mine. Și nici tu nu mă cunoști.

Asta, ce-i drept, așa era. Avea zece ani când unchiul lui fusese arestat și judecat pentru omor, așa că Dale îl știa mai mult din fotografii. Elvin în barca cu motor. Elvin împreună cu Dale Senior, cel mai mare dintre frați. Elvin cu Roland, doi flăcăi zdraveni, păreau doi gemeni, numai că Elvin era cu câțiva ani mai tânăr. Când Roland fusese ucis, iar Elvin trimis la închisoare pentru că împușcase un om despre care credea că pusese pe femeie să-l omoare pe Roland, nimeni nu fusese surprins în familie.

Acum, Elvin zicea:

— E o stradă frumoasă, privește numai la copacii ăștia! Sunt cei mai înalți palmieri pe care i-am văzut vreodată. Nu mi-ar displăcea să locuiesc aici, zicea el. E sigur mai bine decât în cocioaba aia căcăcioasă de la Delray Beach. Vara m-aș duce

înapoi la Glades, totuși, să-mi iau o barcă de mlaștină cu elice aeriană, zicea el. Nu e prea multă circulație acum, ăă? Cintezoii au plecat cu toții acasă! Eu nici nu pricep de ce se tot omoară oamenii să se ducă spre nord. Eu dacă merg mai sus de Georgia îmi curge sânge din nas. Apoi zise: Ia-o spre sud pe Ocean Boulevard.

Acuma mergeau de-a lungul coastei Atlanticului care era negru până departe la orizont, unde se întâlnea cu cerul. Elvin zise:

— Frumoasă plajă publică, da' n-ai unde parca. Așa că devine plajă particulară pentru toți bogătașii care locuiesc dincolo de zidurile alea. E interesant că bogătanii ăștia te calcă mereu pe nervi, da' nici nu-și dau seama de asta, așa-i? Anu' trecut am stat în celulă cu unul, Sonny. Drăguț băiat, lucrase pentru un doctor. Doctoru' e tot bogat, da' nu mai e doctor. I-au luat dreptu' de-a practica.

Dale zise:

— Uite, chiar aicea stă Donald Trump.

— Nu mai spune! Și cine e Donald Trump? întrebă Elvin.

Înainte de a merge la pizza, pe când treceau prin West Palm, Dale îi arătase clădirea Băncii Barnett, cu geamurile ei strălucitoare care se ridicau mult deasupra tuturor clădirilor din jur și-i spusese:

— Da' știi cum îi zic oamenii? Darth Vader.

— Da cine-i Darth Vader? întrebase Elvin.

Dale înțelegea că se putea să nu fi auzit în închisoare de Donald Trump, dar toată lumea știa cine e Darth Vader. Însă era greu de explicat, așa că Dale o lăsă baltă. Iar pe Elvin, oricum tot nu-l interesa. Voia să meargă în jos, spre Ocean Ridge.

— De ce?

— Doctoru' de care ț-am zis, spuse Elvin. Acolo stă – și începu să-i povestească despre doctorul Tommy Vasco și despre Sonny, băiatul cu care stătuse în celulă la Penitenciarul de Stat din Florida cu un an înainte. De fapt, n-a fo' chiar un

an. Câteva săptămâni ’nainte să mă ’liberez l-am dat pe două su’ de dolari. Sonny ăsta are un păr așa blond că-l vezi imediat în curte. Puteam să iau și mai mult p-el, da’ l-am lăsat la un amic.

Dale se uită la cele două raze de lumină pe care le aruncau farurile pe asfaltul negru al șoselei cu două benzi. De o parte și de alta, drumul era mărginit de copaci. Dale simțea prezența copleșitoare a unchiului său, stând acolo, în spate, cu pălăria de cowboy pe cap. Încercă să spună cu o voce nepăsătoare:

— Păi, io ți-o spun clar, nu mă vâr în d-ald-d-astea. Ți-o spun de la bun început.

— Io am văzut și pârnăiași care rămân „băieți mari”, așa că de-aia-ț zic, să nu crezi că nu se poate.

Dar Dale scutură din cap spre șosea.

— Io cu poponari d-ăștia nici nu stau de vorbă.

— Ascultă-mă, zise Elvin, io n-am fo’ niciodată-nsurat afară. Da cân’ ajungi acolo, se schimbă calimera. Îndată ce-am priceput cum stă treaba cu populația d-acolo, am început să umblu și io dup-o „nevastă”. Chestia e că acolo ori o vâri tu, ori ți-o vâră alții ție. Se bat care mai de care pe curu’ tău și tre’ să te lupți serios să ți-l păzești. Nu e cine știe ce scofală să fii poponar. Pur și simplu, așa-i treaba. Sonny a venit cân’ mai aveam numa puțin pân’ să mă ’liberez, așa că i-am dat un șut în curu lu’ ăla de era cu mine ș-am zis – a nu se pune laba, puștiu’ blondu’ i-al meu, și nu vă mai zgâiți așa la el. Sonny n-a avut nimic împotrivă. E tipu’ de băiat care ține la tăvăleală… Ăsta-i Ocean Ridge?

— Manalapan, zise Dale. Ocean Ridge e următoarea.

— Orișicât, zise Elvin, sărmanu’ băiat e pe viață, asta-nseamnă că tre’ să facă pe puțin doujcinci de ani, și era cam abătut, adică deprimat, cică n-o să poa’ să reziste. Îi trebuia și lui bărbat să-l mai îmbărbăteze, așa unu ca mine. Pricepi, el

vede de casă, de ce-mi trebe mie și io am grijă de el.

— Da' ce-a făcut? întrebă Dale atent la drum, unde începeau să apară case mari, elegante.

— A omorât o femeie. A bătut-o până și-a dat duhu' și-a intrat la omor de gradu-ntâi.

— N-a scris în ziare? întrebă Dale.

— Tre' să fi scris, acu f-un an juma. Atunci Sonny locuia la doctoru' ăsta, Tommy Vasco, era ajutoru' lui. Sonny făcea rost de pipițe pen' doctor, iar doctoru' scria rețete de droguri pe nume false; Sonny mergea și vindea marfa și-i ieșea și lui ceva.

— Făcea rost de pipițe? întrebă Dale. Da doctoru' de ce nu și le căuta singur?

— Așa făcea când era însurat și călca alături. Era mereu ori beat ori mahmur, zise Elvin. Asta pân' ce tat-su s-ajurat că-i taie fondurile dacă nu se poartă cum trebuie. Tat-su l-a trimis la facultatea de medicină, undeva, într-o insulă, după aia l-a instalat, i-a cumpărat casa asta mare… Și tat-su fusese doctor și avea o mulțime de case prin Miami, era un scârțan foarte bogat și uite că fi-su a ieșit așa un derbedeu. Pricepi cum stă treaba?

— Adică vrea să-l creadă tat-su băiat cuminte, trage storurile și face partuza la el acasă, zise Dale.

— Te-ai prins. Și Sonny aducea femeile și drogurile. Fel de fel de droguri. Dar cu pipițele e mai încurcată treaba. Doctoru' e-n limbă după alea mari, blonde, nu-i plac hispanicele. Tre' să fie zdravene, da' nu grăsane și să aibă țâțele cât mai mari.

— Câte femei avea o dată? întrebă Dale.

— O, lua câte două sau trei o dată pentru o partuză. Pricepi, ce-i plăcea lui era să-l filmeze Sonny cum se regulează cu două-n pat. Dup-aia s-așezau și beau, luau cocaină și se priveau la video isprava. Asta așa, până-ntr-o noapte… a, da, am uitat să-ți zic. Avea una, o favorită, o chema Pola și era din Lake Worth. O zdrahoancă de f-un metru optzeci și solidă de tot. Sonny 'cea că era mai

lungă ca el și el să tot fi avut f-o unu șaptejcinci și era cam grăsunel. Io așa-i și ziceam: Uite, grăsunelu', ce ți-am adus!

Dale își zise, Dumnezeule! Și nici nu voia să mai audă așa ceva.

— Și-i dădeam o bomboană pen'că și el era un dulce, zise Elvin. Femeia aia de care ți-am zis, Pola, a venit într-o noapte singură numa' ea, au făcut treaba, au băgat ceva sub nas, au pus filmul și Pola aia zice că tat-su ar fi grozav de fericit să vadă filmele alea, așa glumea cu el. Sonny nu credea că femeia vorbește serios, da' doctoru' își ieșea din minți la gându' ăsta. Atunci i-a ars o palmă și femeia l-a plesnit și ea. S-au luat la pumni și femeia l-a bumbăcit rău de tot. Atunci el a strigat la Sonny, că să-l ajute. Da' Sonny nu știe să se bată așa că a luat un vătrai din cămin ș-a pocnit-o cu el. Da' femeia – zice Sonny – se repede la el ca o fiară, așa c-a trebuit s-o tot pocnească mereu până a nimerit-o mai bine ș-aia a mierlit-o. Atunci doctoru' i-a zis ce să facă – s-o pună-n mașină și s-o ducă la Lake Worth. S-o lase cu mașina în stradă și să-i ia și poșeta ca să facă să pară c-a fo' violată și bătută și tipu' a-ntins-o. Așa că Sonny face întocmai da' cân' să iasă din mașină, cine vine și pune faru' pă el…

Dale dădu din cap, în semn că a priceput.

— Copoii. Sonny a fost acuzat, că era tot plin de sângele ei, și l-au condamnat, zise Elvin. Încercase el să le zică de doctor, că el l-a pus, da' n-au putut să-i găsească nimic în afară de rețetele alea false, așa că i-au dat șase luni și i-au luat dreptu' să practice medicina, pe care el tot n-o mai practica oricum. Sonny a căpătat pușcărie pe viață – dacă se poartă bine, cel puțin doujcinci dă ani și acu' stă cu amicu' ăla al meu. Asta e. Și vrei să-ți mai spun ceva?

— Ce?

— Judecătorul care l-a condamnat pe Sonny și pe doctor e tot ăla care mi-a dat și mie dintr-un foc

zece ani și ție cinci pen' infracțiune în timpul eliberării provizorii. Judecătorul Bob Gibbs, se vede că e tare ocupat, puiu' de târlă.

În timp ce se apropiau de Ocean Ridge trebuiră să se oprească la un stop de pe șoseaua A1A; afară era întuneric și liniște și în mașină se făcuse, de asemenea, liniște. Dale parcă îl vedea pe judecătorul Gibbs cum părăsește sala de judecată în timp ce țipa la el. Judecătorul ieșise și acum Dale încerca să și-l imagineze pe băiatul acela blond care o bătea cu vătraiul pe femeia blondă, solidă. Când se făcu verde și porniră din nou, Dale zise:

— Vrei să arunci o privire la casa doctorului, un' s-a întâmplat chestia asta?

— Vreau să-l văd pe doctor, zise Elvin.

— Da' de ce?

— M-a rugat Sonny.

Dale nu înțelegea.

— Adică vrei să spui că ai ceva să-i transmiți?

— Într-un fel, da, zise Elvin. Sonny mi-a zis să-l crestez.

• Capitolul 6

Kathy ședea în Volkswagen-ul cumpărat de ocazie, vopsit în bej, cu anvelope uzate și peste o sută de mii de kilometri la bord și aștepta să apară Dale Crowe Junior. Casa lui era cufundată în întuneric. Centrul de triere la care lucrase pe când era angajată la Spitalul de boli mentale era la numai câteva sute de metri mai jos, pe Swinton Avenue. Se simțise foarte stânjenită când îi spusese judecătorului că se mutase de la Spitalul de boli mentale la Corecțională și el spusese că îi plăcea probabil să aibă a face cu cei loviți de soartă, cu faliții.

Exact cum spunea și Keith, fostul… Scuzați, domnule doctor Baker. Așa cum îi plăcea și lui Keith să spună:

— Niciun om care are o cât de mică fărâmă de ambiție n-ar accepta să lucreze într-un spital de boli mintale.

Cu tonul lui condescendent. Asta în timp ce ea era cea care îl întreținea și îi achita toate notele de plată.

— Dorința ta de a fi în contact cu nivelul subuman indică în mod clar o criză de personalitate. Este reacția ta de adaptare la statutul de persoană adultă.

Încerca să-i spună și s-o convingă că evită să dea piept cu lumea reală. Un bărbat care încuia grijuliu portierele mașinii când trecea prin Mica Havana, cartierul unde se născuse ea. Mama ei spusese:

— E un băiat perfect. Mărită-te repede, până nu-l scapi.

Sigur, asta ai și făcut, te-ai măritat și ai făcut copii. Cele mai multe din colegele ei erau deja căsătorite cu oameni care aveau o meserie. Keith era student la medicină, la Universitatea din Miami.

Fratele ei Ray Diaz, care lucra la Secția Droguri, o întrebase:

— De asta te-ai căsătorit cu el?

Îi plăcea să stea de vorbă cu Ray pentru că erau foarte apropiați, dar nu chiar de aceeași vârstă, între ei era o diferență de doi ani. Întotdeauna avusese impresia că, dacă ar fi fost băiat, ar fi arătat exact ca Ray.

— Dacă încerc să explic de ce m-am măritat cu el sună stupid.

Ray spusese:

— Recunoaște și gata. Așa ai fost.

— Aveam numai douăzeci și trei de ani. Keith arăta de parcă ar fi coborât din ceruri. Dintr-o familie bună, cu un trup ca pentru revistele de modă…

— Ar trebui să-ți fie rușine.

— Era liniștit, avea un zâmbet drăgălaș, maniere alese…

— Niciun pic de simț al umorului, spusese Ray. Habar n-are ce-i pe lumea asta, doar buchea cărții și tu l-ai ajutat. Dar știi care era problema cea mare? Descoperise că tu ești mai deșteaptă decât el. Însă din momentul în care și-a terminat facultatea el era doctor, iar tu – nu. N-ai decât să-l întrebi pe tata sau pe Tony.

Tony, fratele ei mai mare, polițist și el la Metro-Dade. Venise cu Keith acasă în vizită sau la masă. Tatăl ei și Tony se uitau la emisiunile sportive de la televizor, indiferent despre ce sport era vorba. Când Keith obținuse diploma și se dusese la North Broadward ca tânăr stagiar în psihiatrie, Tony spusese:

— Asta-i tot? Credeam că e cel puțin un împuțit de rege după cum se poartă.

Ray spusese că face pe superiorul ca să nu se vadă că e un retardat.

Ea îi spuse lui Ray:

— Am crezut că făcea pe marele doctor și că o să-i treacă. Dar acum cred că n-o să-i mai treacă

niciodată. Keith susținea că problema mea este că mă complac în situații înjositoare. Dumnezeule, să-mi spună una ca asta. Când am intrat apoi tare în el i-am spus tot felul de lucruri urâte. Că nu și-ar fi terminat facultatea dacă nu eram eu. Că n-ar fi avut ce mânca, n-ar fi avut rufe curate de îmbrăcat și câte și mai câte. Dar el de colo: „Dar ce, te-am obligat eu? Te-am pus eu să lucrezi în locul ăla?” Odată, când mi-am ieșit din fire, mi-a spus pe tonul lui superior: „Toată ziua am de-a face cu hispanici temperamentali și nici acasă nu scap de ei”. Atunci i-am zis: „Dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai căsătorit cu mine?” Și știi ce mi-a spus, acum că era doctor și nu mai avea nevoie de mine? A zis: „Bună întrebare”.

Și judecătorul în biroul lui îi spusese că nu arată tocmai a hispanică. Ca și când i-ar fi făcut un compliment.

O, vă mulțumesc, Onorată Instanță. Exact ce-și dorea să audă de la un împuțit de țărănoi rasist destul de bătrân ca să-i fie tată. Și toată povestea aia cusută cu ață albă, cu nevastă-sa care avea probleme cu sănătatea mentală și vorbea cu vocea altei persoane! O, chiar așa, nu mai spuneți? Și tot așa, în loc să-i fi spus, domnule judecător, dacă e măritată cu dumneavoastră nu e de mirare că vrea să fie altcineva.

Probabil că ar fi trebuit să se simtă măgulită că un judecător vrea să se culce cu ea. Ca și atunci când avocații o înghesuiau ca s-o sărute. Avocații aceia spilcuiți, ca scoși din cutie. „Ești o fată isteață, aș putea să fac și eu ceva pentru tine?” Cam ce anume? „O, să-ți fac slujba mai ușoară”. Cum asta? „O, să pun o vorbă bună pe ici, pe colo”. Kathy ar fi trebuit, vezi Doamne, să-și dea seama că asta era șansa vieții ei. Mamă! Să se culce cu un avocat.

La spital, în loc de avocat, ar fi trebuit să se culce cu un doctor. La North Broadward era o infirmieră care agrea ideea. Cea pe care o vizita

Keith seara, cam câte o oră sau așa ceva. Fratele ei Ray, expertul în filaj, fusese cel care descoperise. Apoi îi spusese:

— Dacă ar fi fost băiat de treabă, nu ți-aș fi spus niciodată. Asta este. Dacă vrei, vorbesc eu cu Keith, așa ca între bărbați.

— Nu, rezolv eu, spusese Kathy.

O mașină de formă ciudată, cu țeava de eșapament scoțând fum și făcând zgomot, trecu pe lângă ea și opri în fața casei lui Dale Crowe. Din ea coborâră doi tineri cu pungi de alimente în mâini. Unul dintre ei era suficient de înalt ca să poată fi Dale, dar era mai solid, mai lat în umeri. Se îndreptară spre casă vorbind în gura mare, căci se vedea că băuseră ceva și intrară. În camera din față se aprinsese o lumină, în timp de ușa rămăsese deschisă. Mai era lumină și la alte case de pe stradă. Erau case cu un singur etaj, ascunse în spatele unor copaci și arbuști bătrâni, un cartier ieftin, lăsat în plata domnului. Case în care locuia infirmiera la Pompano Beach era ca acestea. Au trecut trei ani – poate că încă mai stă acolo.

Cei doi tineri păreau să se simtă bine acasă. Poate că știau unde este Dale acum, când mai are șapte zile până să intre în pușcărie. Ar fi putut profita de timpul de după proces ca să stea de vorbă cu el, în loc să se ducă în biroul judecătorul ca un ofițer supraveghetor cuminte. Da, domnule judecător… O, chiar așa?

Kathy ieși din mașină și o încuie, gândindu-se la noaptea în care se dusese cu mașina până la locuința acelei infirmiere, cu aceeași mașină, numai că atunci n-o încuiase. Trecuse pe lângă Mustangul decapotabil al lui Keith pe care i-l dăruiseră părinții lui când terminase facultatea, se apropiase de ușă și sunase de șase ori, iar în timp ce aștepta se gândea că îi făcuseră cadou o mașină, dar o lăsaseră tot pe ea să plătească chiria și să cumpere de mâncare, iar ea nu spusese nici măcar o vorbuliță. Infirmiera deschisese ușa mirată. Era o

fată micuță, blondă, cu un șal roz pe umeri și un cățel în brațe. Kathy spusese:

— Vreau să-i spun ceva soțului meu.

— Soțului tău?

Poate că nu știa.

— Cel din dormitor, zise Kathy și trecu pe lângă ea.

Keith era în pielea goală lângă pat și încerca să-și pună un șort bleu deschis pe care îl spăla ea întotdeauna. Îi aruncă o privire și îi spuse, pe tonul lui superior:

— N-ai vrea să fii amabilă să aștepți în camera cealaltă?

— Nu știu cum ar trebui să procedezi atunci când îți prinzi bărbatul regulând o infirmieră, spusese Kathy.

— Nu fi vulgară.

— Nu asta făceai?

— De ce nu te duci acasă să mă aștepți? Stăm de vorbă mai târziu. Bine?

— Ți-am adus toate hainele, cărțile…

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun ceea ce am spus, că ți-am adus hainele și cărțile. Ce crezi că vreau să spun? Toate boarfele tale, sunt în mașina mea, împrăștiate, nu le-am împachetat. O să le iau de acolo și am să le pun în mașina ta. Dacă e încuiată o să le las pe mașină sau le arunc în stradă, nu știu, am să văd cum îmi vine mai bine.

— Mi-ai adus toate lucrurile?

— Tot ceea ce ai tu, cărțile, cataloagele și toate lucrurile pe care le-ai cumpărat cu banii tăi, ceea ce nu-i prea mult. Poți să vii să mă ajuți dacă vrei sau poți să stai aici și să continui s-o regulezi pe infirmieră sau să-i regulezi cățelul, nu mă interesează, ai ieșit din viața mea. Și din apartamentul meu.

Keith făcea fel de fel de mutre stând acolo în pielea goală și cu lenjeria intimă cea drăgălașă în mână.

— Nu pot să cred că faci asta, zise el.

— Ei, Keith, vino-ți în fire. Noi hispanicii suntem foarte impulsivi, băiete. Doar știi prea bine.

În timp ce ieșea se adresă infirmierei care stătea tot cu cățelul în brațe:

— Este al tău de tot.

•

Elvin și Dale trebuiră să aștepte un timp în fața ușii până rând aceasta le fu deschisă de un tip mic și bondoc despre care în prima clipă Elvin crezu că este un negru cu pielea mai puțin colorată. Apoi văzu că are o cămașă largă pe el și se gândi că poate vrea numai să pară de culoare. Omul se uită la camionul lui Dale care rămăsese în alee și începu să-și sugă dinții, inspectând cu atenție mașina înainte de a deschide gura:

— Ce vreți? rosti el cu un accent destul de evident pentru ca Elvin să-și schimbe părerea inițială.

Era un fel de hispanic cu nasul mare, cu aspect de cubanez. Erau o mulțime din ăștia pe aici. Elvin zise:

— Unde-i doctoru'?

Tipul deschisese ușa numai câțiva centimetri și se zgâia la ei. Avea părul dat cu unsoare și strâns la spate într-un coc, un cercel mic într-o ureche și purta o cămașă din alea cubaneze care atârnă pe dinafară, peste pantaloni.

— Domnul doctor nu mai practică, s-a retras.

Elvin dădu din cap.

— Nici eu nu-s bolnav, fățosule. Am venit în vizită în curtoazie. Zi-i lu' doctoru' că a venit un prieten d-a' lu' Sonny.

Numele nu păru să-i spună nimic. Tipul răspunsese:

— Așteptați aici, și împinse ușa, lăsând-o deschisă numai câțiva centimetri.

Elvin îi spuse lui Dale:

— Nu-i frumos să ne lase aici să aşteptăm cu deştu-n cur, apoi împinse uşa şi intră.

Tipul cu mutră de cubanez ajunsese deja în capătul holului ţăcănind pe pardoseala de gresie cu cizmele lui cu tocuri înalte şi tocmai trecea în altă cameră. Nu întorsese capul, aşa că nu ştia că cei doi intraseră. Elvin îi făcu semn lui Dale să se apropie şi examină pe îndelete interiorul livingului – deşi era prea întuneric ca să vadă mare lucru – privind cu atenţie picturile şi statuile ciudate din hol. Ridică din sprâncene, se opri în dreptul uneia negre, strălucitoare şi îi spuse lui Dale că e probabil o femeie goală, deşi n-ar băga mâna-n foc.

Ajunseră şi ei la uşa pe care ieşise fantele cubanez şi îl văzură stând cu spatele spre ei şi cu faţa spre o masă pe care se aflau tacâmuri şi lumânări. Un alt tip cu mutră de cubanez şi cu părul lins şedea singur în capul mesei. Era probabil doctorul, Tommy Vasco; acesta îşi lua masa de seară. Elvin mai observă încă un tacâm la masă, unde cineva mâncase şi îi veni în minte fantele care le deschisese uşa. Dar cine era oare? Tipul se întoarse în momentul în care doctorul Tommy se ridică de pe scaun cu privirea aţintită spre ei şi cu un şervet în mână, ca să-şi protejeze cămaşa de mătase.

— Parcă v-am spus să aşteptaţi.

Tipul făcea pe seriosul şi le arunca priviri furioase. Elvin ripostă:

— Păi ce, nu aştept?

Apoi îl auzi pe doctorul Tommy spunând:

— E-n regulă, Hector.

Era, fără îndoială convins că băiatul e pe cale să primească un şut în fund. Elvin îi citea pe tipii ăştia ca doctorul Tommy într-o clipă; trec speriaţi prin viaţă şi devin laşi. Se nasc bogaţi, altfel n-ar ajunge niciodată să locuiască în asemenea case.

— Speram că o să ne arăţi funu' din filmele alea, zise Elvin, mergând direct la ţintă.

Văzu că doctorul avea niște pantaloni ca de pijama și papuci lucioși cu moțuri aurii în vârf. Doctorul Tommy spuse:

— Poftim?

— Filmele pe care le-a făcut Sonny pen' mneata și femeilor mneatale.

Acum fantele se silea să zâmbească.

— A, da, Sonny. De unde îl cunoașteți?

— Am stat împreună la pârnaie. A zis că să vin pe la mneata, să vă zic că se gândește tot timpu' la mneatale.

— O, înțeleg, făcu doctorul Tommy, recepționând în mod clar mesajul. Așadar, ați fost împreună cu Sonny, da?

— El a fost cu mine. Io-s Elvin Crowe și ăsta-i nepotu-miu, Dale. Da, io am avut grijă de Sonny și Sonny mi-a văzut de casă.

Fantele dădea din cap. Se vedea că încearcă să gândească repede.

— Ar fi trebuit să vadă și aici de casă, dar nu s-a priceput prea bine la treaba asta. Prefera să se ocupe de altele.

— Ca, de exemplu, să plaseze droguri, zise Elvin.

— Da, la asta se pricepea.

Acuma fantele nu mai dădea din cap, ci scutura în stânga și-n dreapta.

— O adevărată rușine ce-a făcut cu fata aceea.

— Da, da' ți-a salvat fundu'.

Doctorul zâmbi:

— Așa ți-a zis?

— Te-ai luat la pumni cu ea și era cât p-aci să te bată măr, așa că Sonny a pocnit-o cu vătraiu'.

Acum doctorul dădea din nou din cap spre stânga și spre dreapta.

— Sonny a avut motivele lui ca s-o ucidă pe fata aceea. N-ai decât să întrebi la poliție, dacă-ți închipui că mint – doctorul Tommy ridică din umeri spre Elvin. Au la poliție și arma pe care a folosit-o, și amprentele lui pe ea. Sonny a încercat

să mă bage și pe mine în încurcătură pentru că era speriat de moarte. Înțeleg, era singur și nu i-o iau în nume de rău. Acum, din păcate, trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut.

Doctorul se uită la ceasul de aur de la mână și continuă:

— Îmi pare rău că nu pot să vă invit să luați loc, dar am o întâlnire în seara asta. Îmi pare foarte rău.

Elvin zise:

— Eu, speram că o să ne-arăți filmele alea.

Doctorul încerca să se poarte firesc, să zâmbească și începu să-și sugă dinții. Celălalt suge-dinți – Hector – stătea acolo și se holba. Elvin se uita în farfuriile lor, dar nu pricepea ce mâncaseră, ceva cu mult sos cafeniu. Arăta foarte bine, indiferent ce-o fi fost. Doctorul îi explica:

— Nu, nu mai am filmele acelea. S-au dus.

Elvin își zise: Ce ticălos împuțit. Dar răspunse:

— Păi atunci să știi că Sonny e bine, nu-ți faceți griji.

— Mă bucur să aud. Îmi pare bine că ai trecut pe aici.

— Cre' și eu, zise Elvin. Poa' că mai trec p-aici și, dacă o să fiți acasă…

— Sigur că da, oricând. Dacă sunt acasă, sunteți bineveniți, zise doctorul Tommy întinzând mâna ca și cum ar fi vrut fie să le arate casa, fie unde e ușa.

Amicul lui, Hector, trecu pe lângă ei ca să-i conducă, dar în hol Elvin îi spuse că știe drumul și singur și mai aruncă o privire furioasă peste umărul fantelui. Când fură din nou în mașină și ieșiră de pe alee, Dale spuse:

— Credeam c-o să-l mardești.

— O să-l mardesc, zise Elvin.

— Da' când?

— Încă nu m-am gândit, zise Elvin. Cân' mardești un tip pen' alt tip tre' să-ncerci să vezi dacă nu-ți iese și ție ceva. De se poa'.

•

Unul din tipi încerca să-i facă greutăți lui Kathy.

Când întrebase dacă Dale este acasă și ei o invitaseră înăuntru, se purtaseră corect cam jumătate de minut. Dar după aceea începură să o ia razna și să insiste să bea cu ei o bere așa că ea scoase din poșetă un portofel, îl deschise și îl întinse spre ei ca să-i vadă legitimația și insigna. O vedeți?

Hai nu? Ofițer supraveghetor? Se făceau că habar n-au ce înseamnă asta. Erau amândoi destul de afumați, ochii le luceau sticloși și aveau de gând să mai bea, căci pe o ladă de lemn care le servea drept măsuță mai erau vreo duzină de sticle de bere. Unul dintre ei se împiedică de canapea și căzu pe ea. Kathy se uita la el în momentul când celălalt îi smulse legitimația din mână.

— Katherine Baker? Ești cubaneză?

Toată lumea se interesa de naționalitatea ei.

— Sunt de la Secția Corecțională, zise Kathy. Tu cine ești?

În primul rând un ticălos căruia i se aprinseseră luminițe roșii în creier. Kathy îi smulse legitimația înainte ca el să se decidă să i-o înapoieze și lui nu-i plăcu deloc figura asta. Îi aruncă o privire furioasă și încercă să pună din nou mâna pe ea, dar în clipa aceea Kathy îl prinse de degetul mic de la mâna dreaptă, răsucindu-i-l suficient de mult ca să-l facă să țipe – au, au, au, ei – și să-și încovoaie umerii. Strânse celălalt pumn și îl ridică în sus; atunci Kathy îndoi și mai mult degetul. De astă dată el urlă:

— Isuse Cristoase, la naiba, dă-mi drumu'.

— Dacă-ți dau drumul te porți cuviincios?

— Te pocnesc peste mutră dacă nu-mi dai drumu'.

— Nu mai spune, zise ea și mai îndoi puțin degetul.

Băiatul era solid și degetul era și el destul de gros.

— Bine, bine, bine, zise el, încercând să nu se miște și umerii i se încovoiară și mai mult.

Era o situație dificilă din care fata nu știa cum să iasă. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să-i dea drumul. Și atunci, ce se întâmpla? Dacă voia s-o lovească, o lovea. Kathy avea un pistol pe care i-l dăduse fratele ei, Tony, și avea și permis pentru el, dar îl ținea acasă. La Corecțională se spunea că agenții de reintegrare socială trebuie să evite situațiile de felul acesta, așa că nu aveau de ce să poarte armă. Să plece și să cheme poliția. I se mai întâmplase și altă dată și nu fusese lovită când dăduse drumul degetului. Dar era altceva, tipii aceia erau în libertate provizorie, așa că le spusese: „Să nu îndrăznești să mă atingi, nici măcar să nu te gândești la așa ceva”, iar tipii dăduseră înapoi, știind că era în stare să-i molesteze, chiar să le rupă un deget. Dar băiatul ăsta nu era în libertate provizorie după cât știa ea. Dacă o lovea, putea să cheme poliția și să-l aresteze. După aceea trebuia să apară la tribunal ca reclamantă împotriva lui, să piardă o groază de timp…

— Știi care e numele meu, zise Kathy. Acuma spune-mi și tu cum te cheamă.

Îi spuse că-l cheamă Ron și umerii i se relaxară puțin.

— Cred că nu vrei să dai de belea, Ron, așa e?

— Nu, doamnă.

— Ai de gând să te porți ca lumea?

— Da, doamnă. Cum spuneți dumneavoastră.

Kathy n-ar prea fi vrut să dea drumul degetului, dar spuse, „În regulă” și îi dădu drumul pentru că tot trebuia s-o facă odată și odată.

Înainte să poată face vreo mișcare, tipul o apucă de umeri și o trânti pe canapea, alături de celălalt tip care adormise stând în capul oaselor, și se aruncă deasupra ei, împingându-i capul în pernele care miroseau a mucegai. Își băgase un genunchi între picioarele ei, încercând să-i desfacă coapsele.

— Știi că abia am ieșit din pârnaie? întrebă el.

Voia s-o sperie și mai tare, de parcă nu reușise destul. Sau poate s-o impresioneze: vezi Doamne,

la vârsta lui făcuse deja închisoare!

— Știu că o să ajungi înapoi dacă nu te ridici imediat de pe mine.

— Ți-ar fi plăcut să-mi rupi nenorocitu' ăla de deget. Și nici nu te-am atins.

— Mă atingi acum, Ron.

— Vreau să-ți arăt că pot să fiu și drăguț dacă vreau.

Îi sufla în față și respirația îi duhnea a bere. Kathy întoarse capul și văzu fereastra fără perdele, cu geamurile murdare, becul fără abajur, zugrăveala scorojită de pe pereți și de pe tavan.

— Dacă zici că ești drăguț, atunci ridică-te.

— Dar îmi place aici. Sunt foarte aproape de… ce zici?

— Îți închipui cumva că o să întreții relații sexuale cu mine?

— Dacă o să vreau. Și încep să mă excit. Simți?

Dar Kathy zise:

— Ron, eu știu să rup și altceva decât degete.

În momentul acela auzi cum ușa se trântește de perete. Ron dădu să întoarcă capul. Kathy zări o pălărie de cowboy deasupra lor, Ron fu săltat de pe ea și țipa: „Au, ce naiba…" în timp ce era zvârlit cât colo, răsturnând în drum sticlele de bere de pe lada de lemn care le servise drept măsuță; văzu și cine era sub pălăria de pai – Elvin Crowe, care îl ținea pe Ron de la spate, de curea și de guler. Kathy se rezemă de canapea și se ridică, netezindu-și rochia și trăgând-o în jos, peste coapsele goale. Îl văzu pe Elvin care privea la ea și pe Dale, care se dădea la o parte din drum, în timp ce Elvin îl arunca pe Ron pe ușă afară. Elvin se întoarse și îl trase în sus și pe celălalt tip, icni din cauza efortului, dar nu se uită la ea și nici nu scoase vreo vorbă. Kathy văzu cum tipul deschide ochii buimăcit de somn, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Elvin îl târî spre ușă și acum și acesta dispăru afară în noapte. Îl văzu pe Elvin întorcându-se spre ea și aranjându-și pălăria, deși

nu i se clintise din loc. Și-o trase mai mult pe ochi și i se adresă:

— Acuma aș putea să vă ofer ceva? O băutură răcoritoare?

• Capitolul 7

Aligatorul, o femelă de vreo trei metri și cântărind în jur de două sute cincizeci de kilograme, deschise ochii și, câteva minute mai târziu, începu să miște din cap într-o parte și în alta, buimăcită, dezorientată, neștiind unde se află și nereușind să prindă niciun fel de alte mirosuri familiare în afară de acela de iarbă și de pământ uscat. Niciun fel de apă prin apropiere. Ridică capul și sâsâi în noapte, la auzul sunetelor scoase de insecte. Vântul începu să adie ușor și, o dată cu el, aligatorul primi în nări un miros pe care îl recunoștea ca pe ceva care îi plăcea, ca pe un lucru pe care îl mai adulmecase în viață și pe care îl mâncase.

După alte câteva minute, animalul începu să se miște șovăielnic, de parcă ar fi fost pe jumătate adormit, înălțându-se numai puțin pe picioare și măturând iarba cu coada. Mirosul care îi plăcea deveni mai puternic în momentul în care se puse în mișcare. Continuă să înainteze până atinse cu botul ceva ce nu mai mirosise niciodată. Amușină prin aer și în nări îi pătrunse din nou mirosul acela puternic, care îi plăcea. Împinse și obstacolul din calea animalului cedă sub greutatea sa, lăsându-l să treacă înainte, până când simți sub labe pardoseala rece, netedă și tare. Mirosul care-i plăcea era aici, dar nu destul de puternic într-un singur loc ca să devină materializarea obiectului pe care ar fi putut să-l apuce în fălci sau să-l înghită întreg. Se lăsă pe pardoseala rece, simțind că se încălzește în timp ce adormea.

•

Odată, Leanne afirmase că puterea psihică își atinge nivelul maxim între orele două și patru dimineața, iar Big se agățase imediat de asta și o întrebase de ce nu se duce atunci să mediteze afară. Îi era frică de întuneric? Dar ea îi spusese,

nu, nu mi-e frică de întuneric. Nu mă scol în puterea nopții pentru că nu am nevoie. Pot să-mi ridic nivelul de conștiință cosmică la orice oră vreau. Da, așa era, putea oricând.

El făcuse pe nevinovatul și o întrebase: O, atunci de ce se ducea afară, în fiecare dimineață la șase fix dacă o putea face oricând? Răspunsul ei fusese acesta: „Pentru că mi-e dragă dimineața. Lumea este strălucitoare și curată." Bob devenise violent și vulgar în enervarea lui și-i spusese: „Rahat, ți-e frică de întuneric" și o ținuse una și bună până când ea se întorsese spre el și-i spuse de ce anume îi este lui frică. „Ți-e îngrozitor de tare frică de moarte."

Leanne știa că lui nu-i plăcea ceea ce-i spusese, dar era adevărat. Era capabil să trimită oamenii la moarte pe scaunul electric fără să ezite nici măcar o secundă. Dar era suficient să-i amintească de propria-i moarte, să-i spună, de pildă: „Big, ai să te chinuiești groaznic pe lumea cealaltă dacă nu-ți deschizi inima înainte de a muri", că se înfuria imediat și încerca să găsească ceva inteligent de spus, ceva care s-o rănească. Înainte ca el să poată replica ceva, ea îi spusese: „O, Dumnezeule, dacă ai putea să-ți vezi aura," și cu asta discuția, de regulă, se încheia. Bob nu putea să sufere ideea că avea o aură și că ea putea s-o vadă, iar el nu. Uneori Leanne îl surprindea stând în picioare complet gol și privindu-se în oglinda mare de la dulapul din dormitor.

În dimineața aceasta privea din bucătărie pe fereastră, pe deasupra chiuvetei.

— Frumoasă zi, nu-i așa?

Tocmai bună pentru o schimbare.

De regulă nu se trezea înainte de șapte. Pe la opt și un sfert era în mașină cu o cană mare de cafea și se îndrepta spre tribunal.

— Ar cam trebui să facem curățenie, la dracu', zău c-ar fi timpul. Am să telefonez la Zarcă să-mi trimită o echipă de pârnăiași scoși la muncă.

Maimuțoii ăia… dac-aș găsi măcar unu' să se priceapă la ceva… Să fac rost de un japonez, un grădinar japonez condamnat pentru ceva, pentru că și-a omorât nevasta, de exemplu, și l-aș aduce aici. Să-l închid noapte în sala hidroforului.

Leanne nu înțelegea cum se putea ca un om care iubea florile să fie așa de furios de felul lui. Ce se întâmplase cu domnul acela cu vorba blândă când venea la Weeki Wachee și îi cumpăra Coca Cola, o mângâia ușor pe mână în spital… făcea promisiuni pe care apoi nu le ținuse niciodată. Aici totul era perfect. Ea o avea pe Wanda Grace, pe Pokey, avea cristalele, avea daruri mai valoroase decât orice bunuri pământești…, ceea ce-i reaminti Leannei, în timp ce aduna cele trei cristale albe dispuse în formă de triunghi pe masa din bucătărie să le pună în sacul de piele, că mai avea un cristal îngropat în curte, întors în țărână ca să-și recapete puterea vizionară. Îl va dezgropa în dimineața asta după meditație și după ce va avea o mică discuție cu Wanda. Leanne se întoarse cu spatele spre masă.

— Pokey? Unde ești? Aici, Pokey! Vino încoace, iubitule – se lăsă pe vine în timp ce Pokey sosea țopăind pe linoleum și îi sări în brațe. *Tu vrea joace cu Pokey de la Wanda, așa e*? *Big, aude la altă Pokey latră și mereu nebunește, aleargă cerc.*

Leanne îl auzi pe Big, care stătea în picioare lângă chiuvetă, suspinând:

— Isuse Cristoase.

Numai de-ar putea să-l determine pe omul ăsta să spună cuvintele astea cu pioșenia cuvenită, lucrul acesta i-ar schimba fundamental viața. Sărmanul de el.

— Dacă vrei, îți pregătesc micul dejun.

— Nu, nu, lasă, du-te la ale tale.

— Uite, ai aici fulgi de ovăz, banane…

— Foarte bine. Vezi, ai grijă…, fii atentă…

În timp ce trecea prin sufragerie și prin living cu Pokey după ea și cu sacul cu cristale în mână, Leanne se gândea. La ce să fie atentă? Suna ciudat în gura lui Big. Oare să se fi umanizat, în sfârșit, după atâția ani?

Trase ușa glisantă și ieși afară, pe terasă, pe betonul vopsit în gri deschis care ținea cât toată lungimea livingului, în spatele casei. În momentul în care voia să închidă ușa glisantă în urma ei, Leanne se opri. Văzu gaura uriașă în paravanul despărțitor cu marginile împinse înăuntru. Auzi un sâsâit ciudat. Întoarse capul în direcția din care venea sunetul și văzu aligatorul, un aligator uriaș, înălțându-se pe picioare și privind spre ea. Scoase un țipăt și se repezi în casă, închizând ușa glisantă în urma ei. O încuie repede, înainte să-și dea seama că nu-l mai avea nici pe Pokey, nici sacul cu cristale. Scoase încă un strigăt și continuă apoi să țipe până ce Big veni alergând din bucătărie.

•

El ajunse la ușa glisantă de sticlă exact la timp ca să-l vadă pe Pokey în gura aligatorului, înainte ca acesta să ridice capul ca și când ar fi vrut să privească tavanul. Pokey dispăru în jos, în gâtlejul animalului, înghițit de viu. În acele clipe, Bob Gibbs nu putu decât să privească încremenit, fără să-i vină a crede că pe terasa lui se afla un aligator. N-ar fi trebuit să fie aici și totuși era. În momentul următor alerga spre dormitor ca să ia revolverul calibru 38, deși știa că o astfel de armă nu era de niciun folos în cazul de față. Când se întoarse cu arma, Leanne care plângea cu sughițuri, în pragul unei crize de isterie, îi bloca drumul. Trebui s-o împingă în lături ca să deschidă ușa glisantă și să poată ochi bine animalul – Isuse Cristoase, un monstru de vreo trei sau patru metri. Avea revolverul de la un camarad de pescuit care lucra la Biroul șerifului, Bill McKenna și răspundea de cercetările penale. Bob închise un ochi și ținti capul aligatorului, mai exact o pată dintre ochii lui

ca două mărgele care noaptea străluceau ca jarul când cădea pe ei lumina reflectoarelor. Trase. Cristoase! Leanne țipă din nou și încercă să-l împingă la o parte – trase din nou, încă o dată și încă o dată până când revolverul țăcăni în gol. Aligatorul nici măcar nu-și clinti capul. Sâsâi de câteva ori, apoi se apropie de ușa glisantă de sticlă și o făcu țăndări cu o singură lovitură de coadă.

Când sosi prima mașină de poliție alb-verde, Leanne și Bob Gibbs erau afară, în fața casei, pe aleea cu pietriș, de partea cealaltă a terasei. Cei doi polițiști în uniformă veniră amândoi cu capul gol spre ei și cu mâinile pe tocurile revolverelor. Unul dintre ei întrebă foarte sigur de el unde e, arătând că era obișnuit cu astfel de cazuri. Bob Gibbs spuse:

— La naiba, în casă, unde să fie. În living.

În momentul în care, după ce ocoliseră casa ajunseseră la terasa de unde puteau vedea foarte bine aligatorul aflat acum în casă, sosi și a doua mașină alb-verde și alți doi polițiști în uniforme verde închis se alăturară primilor doi. Bob Gibbs le spuse că trăsese șase gloanțe în monstru, iar lui nici nu-i păsase, acum era în casă și îi mânca o canapea. Leanne, care încă mai plângea, le spuse că îi mâncase câinele. Unul dintre polițiști zise:

— Asta cam așa este, aligatorilor le plac câinii.

Leanne întrebă dacă nu vrea cineva să-i aducă sacul acela de piele, îl vedeți, este acolo, pe terasă. Polițistul care spusese că aligatorilor le plac câinii își verifică încărcătorul revolverului și zise:

— Haideți, dați-i drumu'.

Cei patru polițiști se opriră în mijlocul terasei, cam la cinci metri de aligatorul din living. Traseră cu revolverele lor magnum prin geamul spart al ușii glisante cu multă răbdare și convingere până când aligatorul se ridică în picioare și porni spre ei. Polițiștii o luară la fugă imediat, repezindu-se în grădină. Acum aligatorul era din nou pe terasă. Leanne îl urmărea cum împinge cu botul în sacul

ei cu cristale, văzu cum deschide fălcile și începu să țipe înainte ca sacul de piele să dispară în gura aligatorului.

•

Gary Hammond sosi într-un Dodge Aries, gri deschis, fără însemne. Era pe alee, de partea cealaltă a casei, lângă mașină și își punea sacoul, când auzi țipătul. Astfel încât Gary sosi la fața locului unde se desfășura scena cu aligatorul dichisit în costumul său tropical bleumarin, parcă gata să meargă la birou.

I se spusese despre ce era vorba aici, totuși fu oarecum surprins văzându-l pe judecător și o femeie îmbrăcată într-un trening roz care trebuie să fi fost soția lui, alături de patru polițiști cu armele lăsate în jos, privind cu toții la un aligator în floarea vârstei proțăpit pe terasă și care nu le dădea prea multă atenție. Se răsucea cu capul într-o parte, ca și când ar fi vrut să-și muște coada, apoi sări dintr-o dată înainte și lovi cu coada o masă de tablă și niște scaune care zburară cât colo. Acum se târî să vadă ce e cu atâta zgomot acolo și se opri cu spatele la ei.

Toți îl observaseră pe Gary Hammond care venea spre ei; unul din polițiști îi făcu chiar un semn. Acum stăteau de vorbă, cei patru polițiști și judecătorul, de parcă ar fi fost la vânătoare.

— Tre’ să-l fi nimerit.

— Îhî, e sânge aici. Vedeți, pe ciment? Numa’ dacă nu s-o fi tăiat când a călcat pe cioburi.

— Cred că l-am nimerit cel puțin de vreo douăspe ori.

— Mai mult, băieți. Am băgat și eu șase cartușe în el.

Acum vorbise judecătorul. Era în papuci și cu o cămașă sport peste pantaloni. Gary Hammond compăruse de câteva ori în fața lui ca să depună mărturie sau ca să ridice mandate de arestare, dar nu-i fusese prezentat niciodată judecătorului.

— Știu un tip care ține o căpățână de aligator pe aparatul de microunde. Arată ca o buca' de stâncă, zise unul din polițiști.

— Avem nevoie de-o armă mai puternică.

— Să-l lovim cu un topor. Asta o să-l dea gata.

— Cred c-ar fi mai bine să-i chemăm pe cei de la Pescuitul Fluvial.

— Sau pe careva de la Glades.

Gary Hammond zise:

— Unul din voi ar face mai bine să aducă o mașină aici.

Asta-i făcu pe toți să întoarcă privirile spre el. Știau că este sergent la Biroul de Detectivi, că lucra la secția Crime împotriva personalităților și, poate era, cine știe, un as în domeniul omuciderilor. Se uitară la costumul lui. S-ar mai fi putut să știe că fusese transferat la Departamentul Poliției din Palm Beach ca să se ocupe de securitatea milionarilor, și asta era cam tot ce ar fi putut ști eventual polițiștii despre Gary Hammond. Unul dintre ei întrebă:

— Domnule, pentru ce avem nevoie de mașină?

Voia să-l pună nițel la punct, într-o formă politicoasă, în fața judecătorului.

— Aligatorul a intrat acolo, zise Gary, poate tot așa de bine să se întoarcă și să vină încoace. Și atunci ce-o să faci?

— O să fug de-o să-mi sfârâie călcâiele, spuse polițistul cu un rânjet care voia să însemne că glumea.

— Aș prefera să am o mașină în care să pot sări la nevoie, și mai trebuie să mă gândesc și la doamna Gibbs, zise Gary.

Leanne părea să aibă un început de șoc – arăta ca în transă. Sergentul văzu că ochii i se închid pe jumătate și pleoapele încep să-i tremure când el spuse:

— Știți că un aligator poate fugi mai repede decât un om?

Gary se întoarse spre terasă ca să vadă ce face aligatorul și auzi o voce care semăna ca a unei copile negrese.

— *Voi mai bine aduce mașina aia.*

Ca aia din Pe aripile vântului, Butterfly McQueen. La ea se gândea Gary când se întoarse, așteptându-se ca unul din polițiști să zâmbească, arătând că încercase, în felul acesta să glumească. Dar ei păreau la fel de surprinși ca și el și se uitau unii la alții. Atunci judecătorul zise:

— Ați auzit? Ce mai stați, aduceți mașina!

L-ați auzit? Adică, pe mine, își zise Gary, nu vocea aceea. Judecătorul ignorase vocea. Gary zise:

— Domnule judecător.

— Da.

Gary se prezentă cum se cuvine.

Judecătorul dădu din cap și atâta tot. Părea mai îngrijorat din cauza soției lui; o luase deoparte și îi șoptea ceva la ureche. Unul din polițiști se îndepărtă de grup și porni apoi în fugă. Ceilalți trei se îndreptară spre terasă, dar nu se apropiară prea mult și începură să vorbească, privind la aligator.

Gary Hammond se ținea deoparte în costumul lui frumos bleumarin.

În dimineața aceasta, câteva minute înainte de ora șapte, îl sunase acasă șeful, colonelul McKenna, și îi spusese:

— Nu lucrezi la nimic, așa e?

Gary fusese însărcinat să revizuiască dosarele mai vechi rămase nerezolvate, omucideri de peste un an care încă nu fuseseră clasate. Nu, nu avea nimic presant, așa cum știa, de fapt, și McKenna. Șeful îi spuse despre chestiunea cu aligatorul și îi explicase cum să ajungă la locuința judecătorului: ieși pe Bulevardul Sudului, mergi cam un kilometru și jumătate pe partea asta dinspre Zarcă, apoi o iei la stânga.

— Poate că aligatorul s-a rătăcit cumva pe acolo, spusese apoi McKenna, pentru că este un

canal care trece pe lângă domeniul lui. Sau poate l-a adus vreun idiot crezând că face o glumă bună. Sau poate că n-a vrut să fie glumă. Înțelegi? Așa că aruncă o privire pe acolo.

— Și cu aligatorul ce să fac?

— Cheamă-i pe cei de la Vânătoare și Pescuit dacă e nevoie. Pe mine mă interesează să știu cum de a ajuns animalul acolo.

Așadar, pasul următor… Ar putea să-i cheme pe cei de la Vânătoare și Pescuit și să aștepte până vine cineva să omoare aligatorul. Asta era clar, că doar n-or să stea să-i panseze rănile. Gary privea acum la una din mașinile alb-verzi care se târa spre ei dinspre colțul cel mai îndepărtat al casei, trecând pe lângă palmieri, hurducându-se pe terenul neregulat în viteza întâi. Judecătorul avea aici o adevărată grădină tropicală, cu orhidee care atârnau din copaci… Acum își luase soția de braț și o conducea spre mașina poliției. Cei trei polițiști se uitau și ei într-acolo.

Puteau aștepta și o jumătate de zi până să vină cineva de la Vânătoare și Pescuit. Apoi trebuie să mai stea să privească ce fac. Gary se gândi să-și scoată sacoul. Nu, o să rămână așa, nu-l stânjenea defel. Își scoase pistolul Beretta din tocul de la șoldul drept.

În timp ce trecea pe lângă polițiști, armă pistolul și băgă pe țeavă un cartuș de nouă milimetri. Polițiștii întoarseră capul auzind zgomotul care le era familiar. Gary merse mai departe cu ochii ațintiți asupra aligatorului în timp ce deschidea și închidea apoi cu grijă glasvandul. Înaintă puțin, până ajunse suficient de aproape ca să vadă bine aligatorul, privind de sus în capul lui. Puteai să te lași pe vine și să-l împuști în ochi sau într-o ureche ca să ajungi la creierul lui nedezvoltat. Sau puteai sta în picioare, aproape de el și să ochești un punct în spatele țestei, în așa fel încât să-i rupi șira spinării. Îi văzuse pe cei de la Vânătoare și Pescuit și pe vânătorii profesioniști omorând aligatorii în

felul acesta. O adevărată rușine modul ăsta de a ucide, dar n-aveai încotro. Braconierii îi loveau cu un topor sau cu un baros, gândindu-se la cei o sută cincizeci de dolari cu care se vindea metrul de piele din care se făceau centuri și pantofi pentru clienții cu ifose. Gary era convins că aligatorul fusese adus aici de cineva. Animalul nu avea habar unde se află și nici nu dorise să zacă aici, pe pardoseala de ciment. Avea crestături pe piele, mai multe semne pe țeastă, urme de lovituri, se părea că cineva îl miruise zdravăn mai înainte. Îndreptă Beretta spre pata din spatele craniului cu țeava la numai treizeci de centimetri și trase o singură dată. Aligatorul se lăsă moale și rămase nemișcat.

Polițiștii îl așteptară să vină înapoi, în curte și abia după aceea se duseră, în șir indian, să privească aligatorul mai de aproape și să-l împungă cu vârful pantofului să se convingă că era mort.

•

— Eu cred că a fost adus aici, spuse Gary, stând rezemat cu spatele de chiuveta din bucătărie. Poate o fi o glumă răutăcioasă, o neglijență criminală sau, poate, ceva mai serios, depinde cum privim problema.

Judecătorul intrase în bucătărie îmbrăcat de oraș, într-un costum gri și cu cravată maro.

— Stai puțin, zise el.

Și scoase un pahar dintr-un bufet, o sticlă de Jim Beam din altul și își turnă o porție generoasă și asta la ora opt dimineața! Se duse la frigider să ia gheață, apoi îl împinse pe Gary de la chiuvetă ca să ia puțină apă. Dădu pe gât câteva înghițituri bune, apoi ridică paharul și zise:

— Aaah, e mult mai bine acum. A fost o zi cam încărcată. Un aligator îmi intră în casă pe-o ușă și nevasta îmi pleacă din casă pe cealaltă. Atât a spus: Asta este, plec.

— Am văzut și eu că era speriată, zise Gary. Dar o să-i treacă. Adică, vreau să spun, credeți că o să

plece de-adevăratelea?

— Asta a spus.

Gary îl privea pe judecător care continua să-și soarbă băutura. Nu părea prea necăjit.

— Este a doua oară când i se întâmplă una ca asta. Nu vrea să mai pățească și a treia oară același lucru.

— Ați mai avut o dată un aligator aici?

— Nu, asta a fost cu ani în urmă la Weeki Wachee. Soția mea juca într-un spectacol cu sirene atunci când am cunoscut-o. Într-o zi, în timp ce își făcea numărul, a intrat un aligator în bazin. Din ziua aceea n-a mai fost aceeași ființă – judecătorul se opri ca să mai ia o înghițitură. I-a făcut ceva, nu știu ce. Vezi dumneata, acuma vine încă unul, sigur că sărmana femeie nu mai poate. I-am spus: Draga mea, tu hotărăști. Cel puțin, poate că o să se ducă undeva unde nu sunt aligatori. Poate cu timpul… Nu, știu, oamenii au anumite fobii. Sunt unii care se tem de pisici ca de dracu'. Intră o pisică în cameră și înțepenesc.

Era aici ceva ce Gary nu înțelegea. Zise:

— Da, dar toată lumea se teme de aligatori. Chiar trebuie să te temi. Vreau să zic că e ceva normal.

Judecătorul se întoarse cu spatele și privea acum pe fereastră la polițiștii care se plimbau prin grădină și scotoceau pe sub plante.

— Ce caută?

Gary veni lângă judecător și privi peste umărul lui.

— Eu cred că aligatorul a fost adus aici de careva, zise el.

Apoi trebui să dea înapoi, căci judecătorul se întoarse cu fața spre el.

— De ce?

— Când am venit cu mașina încoace am observat un canal care trece prin apropierea grădinii dumneavoastră și s-ar putea să fi venit de acolo…

Judecătorul zise:

— În privința asta, cred că nu-i niciun dubiu. Canalul dă într-o rețea de canale. Unul sau altul din ele ajunge în mod sigur până la Okeechobee.

— Știu, răspunse Gary, dar nu prea văd un aligator de dimensiunile acestea să urce malul abrupt, să străbată toată distanța prin crângul de portocali și să se depărteze atât de mult de apă.

— Ești expert în aligatori, zise judecătorul. Asta nu mi-ai spus.

— Nu, domnule, zise Gary, dar știu că animalele astea trăiesc în apă și nu se îndepărtează niciodată atât de mult de ea. De aceea cred că a fost adus aici. Iar dacă a fost adus, trebuie să i se fi legat gura cu o sfoară, iar picioarele în sus, deasupra spatelui. Au articulațiile în așa fel făcute, încât pot fi legate așa. Mi-am zis că după ce l-au adus aici și l-au dezlegat, poate au aruncat undeva legăturile.

Judecătorul se întoarse din nou pe jumătate spre chiuvetă.

— Asta caută, o frânghie?

— O frânghie sau un cablu electric.

— Și au găsit ceva?

— Încă nu.

Judecătorul dădu din cap și mai luă o înghițitură de băutură. Gary întrebă:

— N-ați auzit nimic noaptea trecută?

— Niciun sunet.

— Mă gândeam că dacă l-au adus aici cu mașina, au trecut pe lângă casă… Poate soția dumneavoastră să fi auzit ceva.

— Nu, nici ea.

— Aș putea sta puțin de vorbă cu ea?

— Întrebi dacă poți avea o discuție cu soția mea despre aligatori? În starea în care se află?

— Mă gândeam dacă n-o fi auzit cumva o mașină.

— Dumnezeule, dar ești chiar pisălog de-a dreptul! Doar ți-am spus că n-a auzit nimic. Acuma am terminat. Mă duc la birou.

— Da, domnule, zise Gary.

Făcu o pauză, apoi vorbi din nou:

— Aș putea să vă întreb altceva? Poate că n-are nicio legătură. Dar, cumva, totuși, are.

Judecătorul, care ridicase paharul ca să-și termine băutura, nu răspunse.

— Când am venit aici, continuă Gary, am spus unuia dintre polițiști să se ducă să aducă o mașină. Asta pentru cazul în care aligatorul s-ar fi repezit la noi.

Judecătorul lăsase paharul în jos și acum îl privea drept în ochi.

— Imediat după ce am spus asta, am auzit o voce care părea a unei tinere negrese, știți, felul acela de voce pițigăiată. Vocea aceasta a repetat cam ce spusesem eu.

Gary aștepta. Judecătorul privi drept spre el. Lui Gary nu-i păsa de expresia lui. Rece ca gheața. Judecătorul zise:

— Cum ziceai că te cheamă?

— Sergent Gary Hammond.

— Îți place munca de detectiv?

— Da, domnule, foarte mult.

— Mai mult decât să lucrezi pe mașinile de patrulare.

— Da, domnule.

— Știai că McKenna este prieten cu mine?

— Nu, domnule, nu știam.

Judecătorul zise:

— Ei bine, acuma știi. Când eu spun că am terminat, înseamnă că am terminat și nu mai pui niciun fel de întrebări, înțelegi?

— Da, domnule.

— Aligatorul nu a fost adus aici ca să mi se joace o festă sau ca să facă rău cuiva. A venit singur din canal. Așadar, nu este nevoie să faci proces verbal.

Gary replică:

— Dar trebuie oricum să-i spun colonelului McKenna ce s-a întâmplat.

— Asta da, zise judecătorul, atâta timp cât nu înfloreşti lucrurile.

Zâmbi, dar numai cu gura, ochii îi rămăseseră de gheaţă.

— Spune-i lui Bill din partea mea că ar fi trebuit să trimită hingherii.

— Da, domnule, am înţeles, spuse Gary.

Apoi făcu o pauză încercând să-şi muşte limba, dar nu se putu abţine şi întrebă:

— Domnule judecător, v-a ameninţat cineva că va atenta la viaţa dumneavoastră?

• Capitolul 8

Bob Gibbs avea un prieten, tot judecător, aflat acum la pensie, care spunea că Palm Beach este o insulă în afara apelor teritoriale ale Statelor Unite. Bob Gibbs era sută la sută de acord. E de-ajuns să treci de Lake Worth spre est și ești în altă lume, la capătul Coastei de Aur unde trăiesc numai cei vestiți și bogați. Dar știi de ce? Mergi în partea cealaltă, ia-o spre vest, dincolo de bifurcația Mila Douăzeci și, gata, ai ajuns în altă lume, Glades, în fundul Americii, unde mirosea a gunoi de grajd și a pește și unde, pe o suprafață de un sfert de milion de hectare se întinde o plantație de trestie de zahăr, pe partea stângă a șoselei. Lui Gibbs îi plăcea la Palm Beach, era încântat să fie invitat ca oaspete de onoare la baluri și să mănânce pe gratis la petreceri. Dar nu era nici pe departe atât de impresionat, ca atunci când ajungea la Glades. Oare de ce? Prietenul lui, judecătorul care ieșise la pensie și se mutase acum la Panhandle, spunea:

— Fiindcă în fundul inimii tale ești un venetic. Da' ce crezi? Dacă te-ai fi născut aici, ai fi omorât aligatori la lumina lunii pentru piele și carne în loc să șezi proțăpit în fața Curții, judecător țâfnos ce ești.

Amintirea aceasta îl făcu pe Bob Gibbs să-și revadă propriul suflet, cum ar fi spus Leanne; numai că de astă dată simți un alt fel de șoc. Un fel de ghiont direct în stomac. Furie amestecată cu o temere vagă în legătură cu ceea ce ar putea ieși din povestea cu aligatorul. Oare ce fusese în capul lui Dicky Campau de-l adusese viu?

Trebuia să-l întâlnească în seara asta la cârciuma lui Slim „Târgul de Pește" de pe insula Torry. Treci podul de peste canalul de centură și ai și ajuns, la capătul mlăștinos al lacului Okeechobee, nu departe de Belle Glade. Bob Gibbs îl găsi pe pescuitorul de broaște înăuntru cu niște prieteni și

îl înșfacă și îl trase deoparte, la întuneric, lângă dozatorul de Coca-cola.

— De câte ori ți-am spus că trebuie să fie mort?

— Așa era cân' l-am lăsat acolo.

Dicky făcu o mutră înspăimântată la gândul că aligatorul ar fi putut fi viu.

— Dom'le jude, io și nevastă-mea am luat camioneta și-am pornit-o încoa pe dig. Am văzut dihania chiar icișa, mânca nu-'șce țestoasă în canal. Mă gândeam c-o să tre' să mergem până la Canal Point, da animalu' era icișa. Pun io o lumină pe el – văd că are vo douzeci-doujcinci de centi'-ntre ochi. Așa-i că era baban?

Dar Bob Gibbs spuse:

— Cum a fost înțelegerea noastră? Să aduci dracului animalul mort.

Nu mai putea vorbi.

— Dom'le jude, zău că era mort. Întrebați-o pe nevastă-mea. Am aruncat un lat cât deștu' de gros. L-am nemerit din prima, l-am legat de mașină și l-am tras colea. Nu zic c-a venit de bună voie, s-a luptat, cât p-aci să-mi rupă funia și cârligu' de la mașină. I-am zis lu' nevastă-mea: Atâta ne-o fo'. P-ormă l-am pocnit pe 'gator drept în numele tatălui cu un baros de cinci kile. Numa' o dată am izbit, c-a răsuflat s-a desumflat ș-a rămas nemișcat și n-a mai scos nici-un sunet.

— Ei bine, a înviat, zise Bob Gibbs. A trecut prin glasvandul de la terasă și a intrat în casă.

— Se vede treaba c-o mirosit cânele.

— A mâncat câinele.

— Dom'le jude, când m-ați sunat, io v-am zis că pescuiesc broaște. În afară de aligatoru' ăla pen' care m-au găbjit, n-am prins nici unu' de ani de zile.

Bob Gibbs se gândi câtva timp în tăcere, ascultând zumzetul insectelor și muzica country care se auzea din cârciuma lui Slim.

— Știi canalul ăla care trece pe lângă grădina mea. Eu am spus că de-acolo a venit.

— S-ar fi putut.

— Vreau să fii sigur.

— S-ar fi putut să înoate pân-acolo.

— Și să intre în grădina mea.

— Cred că da. Ascultați, dom'le jude, știți că nevasta-mea se pricepe. S-a uitat la 'gator ș-a zis că pielea face fo' pa' su' de dolari de-ăi buni. Ș-a zis că și carnea, la zece dolari chilu', mai fa' de-o su'. Ce vreau io să spui, e că asta face parte dennțelegere, dom'le jude. P-ormă îmi dați telefon și io vin și-l iau. Și-i al meu. Așa e?

— Și nu va ști nimeni altcineva decât noi, zise Bob Gibbs. Așa e?

— Da, dom'le.

— Am trecut pe la barul Helen Wilkes în după-amiaza asta după ce am terminat treaba la tribunal. Toată lumea din împuțitul ăla de local știa de aligator, ba făceau chiar speculații că fusese adus special să-mi joace cineva feste. Și știi de ce? Pentru că împuțitul fusese viu. Pentru că a trebuit să chem poliția ca să-l omoare.

— Care va să zică nu-l mai aveți, nu? zise Dicky Campau.

• Capitolul 9

Kathy Baker se afla aici pentru că detectivul Gary Hammond îi telefonase la birou, spunând că vrea să stea de vorbă cu ea în legătură cu Dale Crowe Junior. Ea îi spusese că tocmai ieșea pe ușă, dar trebuia să ajungă la Centrul de Detenție Preventivă după-amiază, așa că putea să treacă mai târziu pe la el. Arestul era chiar în spatele sediului șerifului. El fusese de acord. Kathy se mai întâlnise o dată cu Gary, dar el nu părea să-și aducă aminte.

Mai era acolo și Louis Falco, sergent în cadrul Unității speciale de pază și protecție. Kathy îl cunoștea vag de la Bazinul de polo, un loc frecventat cu predilecție de polițiștii care ieșeau din schimb, dar Kathy nu-l zărise niciodată acolo pe Gary Hammond. Avea impresia că nu bea, nu fuma și duminica se ducea la o biserică protestantă. Era un tip bine, zvelt, n-avea verighetă. Cămașă albă, încheiată la toți nasturii, cravată de mătase cu imprimeuri, foarte drăguță. Se întreba dacă Gary era acceptat ușor de grupurile de polițiști de la Bazinul de Polo sau aceștia îl considerau un fel de personificare a ofițerului de poliție model. Arăta mai degrabă a avocat decât a polițist de la judiciară. Să fi avut vreo treizeci și ceva de ani, dar nu avea verighetă. Singurul amănunt care strica imaginea lui de om ordonat era părul cam lung, castaniu închis, care trecea de gulerul cămășii.

Gary Hammond tocmai le spunea:

— Dacă facem o listă cu numele tuturor infractorilor condamnați de judecătorul Gibbs și care, fiind din nou liberi, nu s-ar da în lături să se răzbune pe el, am putea tapeta toată camera asta cu ea.

Kathy își lăsa privirea să se plimbe de la biroul lui Gary de jur împrejurul încăperii ca să-și dea

seama de dimensiunile ei, trecând peste șirul de birouri și pereții vopsiți într-un galben urât, la fel ca și tavanul. Dar în toate aceste birouri cu panouri de sticlă de jur împrejur, nu mai rămânea mult spațiu pe perete pentru tapet. De fapt, despre câte nume vorbea? Kathy nu întrebă. Băiatului îi plăcea analogia cu tapetul și încerca să explice ceva.

Îi plăcea atât de mult, încât acum pusese mâna pe ușa de la Secția de Moravuri și spunea:

— Dacă am putea să-i numărăm și pe toți indivizii care se mai găsesc încă în pușcării, dar au prieteni afară gata să i-o plătească judecătorului, atunci ar trebui să folosim și pereții de aici.

Kathy nu știa cum arăta pereții de la Secția de Moravuri, dar își amintea că aveau lămpi pe birouri și flori artificiale. O parte din încăpere era a Secției de Abuzuri asupra minorilor.

Gary Hammond continuă:

— E suficient să ne gândim la câți faliți trec prin fața judecătorului în fiecare săptămână, ca să nu mai vorbim de cazuri dintr-astea, cu un cetățean care în viața lui n-a fost nici măcar amendat pentru parcare incorectă și dintr-o dată se trezește condamnat pentru omor din imprudență, s-a îmbătat și a omorât pe cineva cu automobilul. Omul își pierde slujba, familia, viața îi este distrusă și toate acestea numai din cauza judecătorului.

După cum spunea el, decise Kathy, putea fi oricine, inclusiv Dale Crowe pentru un motiv oarecare, căci altfel n-ar fi fost ea aici. Deși încă nu vedea ce legătură are Dale cu aligatorul.

Nici Lou Falco nu înțelegea de ce se află aici și întrebă:

— Și ce vrei să fac eu în chestia asta?

Kathy se întreba același lucru. Nu părea o treabă pentru cineva de la Unitatea specială de pază și protecție, unitate specializată în filaj, supraveghere discretă, cercetări în domeniul drogurilor, dar și în protecția demnitarilor. Poate că asta era.

Gary spuse că el privea înainte, încercând să anticipeze ceea ce urma să se întâmple.

— Mă întreb dacă judecătorul n-ar trebui supravegheat. Nimic complicat, parcăm o mașină a poliției în fața casei, îl însoțim când merge la tribunal…

— Pentru eventualitatea că îl va urmări alt aligator? zise Falco. Nici măcar nu știi sigur dacă l-a adus cineva.

— Sunt convins nouăzeci și cinci la sută.

— Și chiar așa, tot nu poți să spui că este o tentativă de omor. Oamenii se trezesc mereu cu aligatori în piscină, dar nu convoacă unitatea de pază specială. Joci golf, nu-i așa? Pe orice teren te-ai duce, poți călca oricând pe un aligator. Ascultă, nu vreau să te învăț eu cum să-și faci meseria, dar cred că singurul fir pe care îl poți apuca se află în mâna judecătorului. El ce zice? L-a amenințat cineva de curând?

— L-am întrebat și m-a dat afară, zise Gary. Nu ne mai vorbim. Tot ce am scos de la judecător este că n-a auzit să se fi întâmplat nimic în noaptea precedentă. Nu m-a lăsat să vorbesc cu nevastă-sa.

— Ai văzut-o? întrebă Kathy.

— Da, dar numai atât.

— Cum arată?

— Atrăgătoare, blondă, de vreo treizeci de ani, cu tendințe de îngrășare. Înspăimântată de moarte de aligatori. Atât de îngrozită că ar mai putea apărea încă unul, încât a plecat de acasă.

Gary își mută privirea spre Falco.

— Dar nu există niciun motiv să credem că a fost adus pentru soția judecătorului. E mult mai probabil ca victima să fie judecătorul însuși.

Deci așa arăta soția. Kathy întrebă:

— Știi unde s-a dus? – Gary o privi din nou. Ai spus că a plecat.

— N-am idee.

— Ai fi putut să-l întrebi.

Acum el dădu din cap:

— Nicio șansă.

Kathy ar fi vrut să discute ceva mai mult despre soția judecătorului, despre femeia care credea că este o negresă de doisprezece ani. Să scoată tot ce se putea din asta… Dar acum Gary spunea:

— Judecătorul îi spune lui McKenna că a venit din canal. Nu mai vrea să audă absolut nimic despre asta. Bine, spune McKenna, dar după aceea îmi scoate echipa de la cercetarea dosarelor neclasate și-mi spune să-mi arunc o privire. Numai, că, zice el, să nu faci prea mare tămbălău.

— I-ai vorbit despre tapetatul pereților? întrebă Falco.

— Începem cu cei de dată recentă care sunt cei mai suspecți. Infractori pe care judecătorul i-a băgat la închisoare, dar care au fost eliberați în ultimele luni – Gary atinse un dosar aflat pe biroul lui deosebit de ordonat, unde fiecare lucru se găsea la locul lui. Am primit astăzi de dimineață o listă pe care urmează s-o verificăm. Acesta este și motivul pentru care doamna Baker se află aici, are și dânsa un infractor în libertate provizorie care l-a amenințat pe judecător. Când a fost asta? Da, alaltăieri.

— Despre ce vorbești? întrebă Kathy.

Gary continuă s-o privească fără să răspundă până când Falco se ridică pregătindu-se să plece și spuse:

— Vrei să știi ce cred eu, Gary? McKenna a zis să nu faci prea mare tămbălău, așa e? De aici trebuie să înțelegi că nu e cazul să te omori prea tare. Dar trebuie să aibă și el o acoperire, așa, pentru orice eventualitate. Așa că ia de bune cele spuse de McKenna și nu te strofoca prea tare.

Gary scutură din cap.

— McKenna a spus așa pentru că judecătorul nu vrea publicitate. Dar ai văzut ziarul Post de azi-dimineață? Cu fotografia lui Gibbs pe prima pagină?

— Am văzut și ce-au spus, sublinie Falco, l-au numit pe judecător momeală pentru aligatori, așa e? Cum suna exact?

— „A devenit judecătorul momeală de aligator?” zise Kathy.

Gary se uita din nou la ea.

— L-ai citit?

Kathy încuviința din cap și el continuă:

— M-a sunat un reporter, un tip pe care-l cunosc de-o viață, și m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că habar n-am cum a ajuns aligatorul acolo, dacă a fost adus sau a venit singur. În ziar au scris: „Anchetatorii se întreabă dacă nu cumva judecătorul Gibbs a fost și el la rândul lui condamnat”. Eu n-am spus nici măcar că ar fi și aceasta o posibilitate. Dar lor le place să creadă că a fost o încercare de atentat la viața lui.

— Se distrează pe seama lui, zise Falco, fiindcă tipu-i un ticălos afurisit. Gândește-te și tu. Vrei să lichidezi pe cineva, există metode mai bune decât aligatorul. La revedere.

•

Gary îi spuse că prietenul lui de la Post îl întrebase dacă ar putea face rost de o fotografie a aligatorului și voia să știe ce s-a întâmplat cu el. Kathy avea impresia că, dacă-l lăsa, Gary ar fi continuat să vorbească despre aligator. Dar în timp ce-l asculta avu o inspirație și îi veni în minte o întrebare:

— Cine l-a omorât?

— Eu.

— L-ai împușcat?

El dădu din cap apoi nu mai spuse nimic despre aligator. Kathy îl întrebă:

— De unde știi că Dale Crowe l-a amenințat pe Gibbs?

— Am auzit de la un polițist care știa de la portărelul lui Gibbs. Crowe a spus ceva cam așa: „O să ne mai vedem”. Sau: „Ai să capeți ce ți se cuvine”.

— Nu ai văzut stenograma?

— Acuma se transcrie.

— Dale a spus: „Să nu crezi c-ai termenat-o cu mine, dom'le judecător, să știi că ești-n rahat până-n gât". Este asta o amenințare?

— Ar putea fi.

— De câte ori a trebuit să tragi ca să omori aligatorul?

— O dată.

Kathy se uită la el și el se uită la Kathy.

— Cu ce ai tras?

— Cu ăsta.

Gary se aplecă ducându-și mâna la șold.

Kathy făcu o pauză, apoi spuse:

— Dale era înnebunit de furie. A căpătat pedeapsa maximă și n-o merita.

— Molestarea unui ofițer de poliție este o infracțiune de gradul trei, indiferent cum ai lua-o.

— Îți place să trimiți oamenii la închisoare?

— Asta fac.

— Da, dar îți place?

Gary nu răspunse imediat, părând că se gândește. Nu arăta ca unul care împușcă aligatori și pune cătușe infractorilor. Arăta ca… un băiat drăguț.

— Dacă nu mi-ar fi plăcut n-aș fi aici, zise el.

Apoi o întrebă el:

— Știi unde a fost Dale alaltăieri seară?

— Cu unchiu-său. Au venit acasă cam pe la ora nouă.

Lucrul acesta păru să-l surprindă.

— Ești sigură?

— Eram acolo. Îl știi pe unchiul lui, Elvin Crowe?

Se uita la Gary care o privea de parcă numele i-ar fi fost cunoscut, de parcă l-ar fi întâlnit undeva recent. Avea ochi frumoși. Îi plăceau ochii albaștri căci nu văzuse decât căprui aproape toată viața. Ochii lui erau de un albastru închis. Nu-i plăceau ochii aceia albaștri deschis, pal, ochi de ucigaș, de

felul ochilor lui Keith. Gary deschisese acum un dosar și citea o listă cu numele infractorilor recent eliberați trimisă de Secția Corecțională. Cea despre care vorbise. Lista ocupa toată pagina, conținând nume care proveneau de la cele patruzeci de penitenciare și stabilimente corecționale din statul Florida.

Cu două seri înainte, acasă la Dale, Elvin îi oferise fetei o bere. Iar dacă dorea altceva, l-ar fi trimis pe Dale să cumpere imediat. Elvin era foarte politicos, vorbind dialectul sudic în maniera aceea siropoasă; Dale nu scotea o vorbă. Îi spusese lui Elvin: Nu, mulțumesc. Niciun fel de amabilități cu infractorii. Îl informase pe Dale că trebuiau să se vadă a doua zi și plecase. Trecuse pe acolo și cu o seară înainte, dar nu era acasă și nu se prezentase nici la birou. Își petrecuse cea mai mare parte a acelei zile căutându-l pe Dale, întrebând în jur unde ar putea fi.

— Elvin Crowe, zise Gary. Îmi amintesc de Elvin, a împușcat un tip la Turnpike. E al tău?

— Unul din cei șaptezeci și trei sau șaptezeci și patru.

— Dacă Gibbs l-a trimis la…

— El l-a trimis, zise Kathy.

— Atunci se potrivește. Amândoi se potrivesc, și Dale și Elvin.

— Oricine se potrivește, zise Kathy.

Gary zâmbi și Kathy fu luată prin surprindere. Îl crezuse până acum un pedant, un tip care își lua munca foarte în serios, exagerat de serios. Era atât de ordonat. Uite biroul lui! Dar acum chiar zâmbea, apoi spuse:

— Vreau să nu am niciun fel de idei preconcepute. Oricine e vinovat până la proba contrară.

Acum nu mai zâmbea, se juca cu ea. Era un bărbat foarte chipeș. Îi plăceau ochii lui, îi plăcea și gura lui, părul… Îi spuse:

— O să-ți placă teribil Elvin. Așteaptă numai să faci cunoștință cu el.

— Îmi plac amândoi. Știi unde au fost noaptea trecută?

— Au spus că au făcut o plimbare.

— Nu cumva până la Glades, din întâmplare?

— La Palm Beach.

— La Palm Beach nu sunt aligatori. Sau, oricum, nu de felul celor pe care îi am eu în minte. Tot îmi plac tipii tăi. Când îi vezi din nou?

— Trebuie să-l verific pe Dale în fiecare zi, încă patru zile de acum înainte.

— Se poartă cum trebuie?

Kathy ezită.

— Nu l-am văzut din seara aceea.

— Asta înseamnă infracțiune, nu-i așa?

— Are deja cinci ani.

Gary ridică ambele mâini.

— E al tău. Dacă nu vrei să-l acuzi, treaba ta.

— După ce plec de aici trec pe la ei.

— Și Elvin locuiește tot acolo? – Gary se uită pe fila din dosar. Am o adresă în Belle Glade unde ar trebui să fie de găsit. Dacă este de acolo îmi închipui că trebuie să știe câte ceva despre aligatori.

— Trebuie să plec, zise Kathy și se ridică în picioare.

— Mi-ar fi făcut plăcere să te însoțesc, dar trebuie să fiu undeva la cinci.

Kathy n-ar fi vrut s-o însoțească, mai ales la gândul că ar putea avea posibilitatea să discute cu Dale și să afle ce gândește. Cu toate acestea, spuse:

— Păcat. Ai avea ocazia să-l cunoști pe Elvin.

El schiță un zâmbet.

— Vrei să vezi dacă sunt în stare să mă descurc cu el, nu?

Kathy ridică din umeri vrând să pară nevinovată.

— De ce ar trebui să fie o problemă?

Gary se ridică de la birou și-i spuse că o conduce.

•

Avea armă și împușcase un aligator. Kathy văzu pistolul Beretta când Gary își puse sacoul de la costumul lui bleumarin închis, cu insigna de polițist prinsă pe centură. Acum arma nu se mai vedea și Gary putea fi luat drept un tânăr membru al vreunui consiliu de administrație. Gary își puse ochelarii de soare.

— Nu-i rău deloc, zise ea privindu-l din cap până-n picioare.

În timp ce străbăteau culoarele largi, zugrăvite în galben, Gary făcea pe ghidul și îi descria, pe un ton scăzut, tehnicile de autopsie și analize serologice, îi vorbea despre folosirea laserului în detectarea unor amprente vechi, lucruri care nu erau de domeniul lui, dar pe care le cunoștea foarte bine; era, probabil, un polițist foarte bun. Îi vorbi și ea despre cei doi frați ai ei polițiști, unul supraveghind străzile din Miami și celălalt la droguri. Lumea aceea cu: „Stai, pui de târfă!” „Mie-mi spui tu asta?” Și celălalt: „’Mnențeles”. Dar ce încerca oare Kathy să-i demonstreze acum de vorbea așa? Trecură pe lângă o sală de antrenament și el o întrebă dacă face aerobic sau ceva de felul ăsta. Nu, spuse ea, dar soțul meu alerga șapte kilometri din două în două zile, în timp ce eu râneam în baie. Gary zâmbi dar nu puse nicio întrebare și nici nu spuse dacă era căsătorit sau nu. Sau dacă el însuși se antrena sau nu. În hol dădură peste un căpitan în uniformă, tuns regulamentar, cu cămașa întinsă bine peste burtă, care zise:

— Sergent!

Aproape că trecuseră de el, dar se opriră.

— Cred că ar fi cazul să te tunzi.

Gary răspunse:

— Da, sir, chiar astăzi aveam de gând. Știți că mă străduiesc întotdeauna să mă ridic la nivelul

așteptărilor dumneavoastră.

Oare vorbea serios?

Kathy nu era sigură. Poate că nici căpitanul nu vorbea serios, judecând după felul în care se uita la Gary, fără să spună un cuvânt. Dădu din cap, apoi se îndepărtă, iar ei ieșiră pe ușa pe care Gary o ținea deschisă. Se opriră pe trotuarul care ducea spre parcare și el zise:

— Ei bine, asta este!

Stătea cu fața în soare și mijea puțin din ochi spre Kathy, care era cu spatele spre lumină. Ea îl întrebă:

— L-ai luat la mișto?

— Pe cine, pe căpitan?

— Întotdeauna dorești să te ridici la înălțimea așteptărilor lui?

— Dar m-a crezut.

— Păi bineînțeles, ce era să spună? Ascultă, dacă vrei să te tunzi, să știi că pot și eu să te tund.

— Știi să tunzi?

— Eu îi tund întotdeauna pe frații mei. Aș putea la fel de bine să te tund și pe tine.

— Bine, dar când?

— Suni la biroul din Omar Road și te programezi.

Gary zâmbea din nou.

— Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc.

— Nu-ți amintești că ne-am mai cunoscut o dată?

Uită-te la fața lui! Habar n-avea.

— Anul trecut în august, la Riviera Beach, la proiectări. Erai cu mașina asta a ta fără însemne despre care toată lumea știe că e a poliției. Eu mergeam pe acolo…

Gary începu să zâmbească.

— Tu tragi pe dreapta și mă oprești, continuă ea, vrei să știi dacă umblu după droguri sau dacă am cumpărat deja. Apoi vrei să-mi vezi actele…

Acum Gary dădea din cap a încuviințare.

— Dar aveai părul altfel.

— Da, pe atunci aveam părul lung. Nu-ți venea să crezi că mă duc în cartierul ăla singură ca să-l controlez pe unul din indivizii mei.

— Asta era deci, zise el. Îmi tot storceam creierii.

— Am observat, răspunse Kathy, începând să-și dea seama că era greu să știi când era serios băiatul ăsta și când te lua peste picior.

Poate că semăna cu frații ei.

— Bine, mi-a făcut plăcere.

N-avea verighetă. Asta nu însemna nimic. Poate că era divorțat și își ducea duminica copiii la plajă. Erau tot felul de bărbați de felul acesta pe aici. În timp ce se îndepărta, Kathy se întoarse îl văzu stând în același loc și-i spuse:

— Nu mi-ai spus, faci antrenamente?

El ridică mâna și spuse:

— Din când în când. La revedere.

Da, dar când?

• Capitolul 10

Leanne îi spusese lui Bob Gibbs:

— Când te vei întoarce de la tribunal eu am să fiu plecată. Am să-l sun pe unul dintre prietenii mei dragi (Adică pe unul dintre imbecilii ei de la ședințele de parapsihologie – gândi el) ca să mă ducă cu mașina până la stația de autobuz.

Atâta o ducea pe ea mintea, ca să plece de aici trebuia să ia autobuzul. Încercând să adopte un ton detașat, Bob îi spusese că putea să ia mașina, din moment ce el avea jeepul.

— Să nu mă întrebi dacă mă duc la Spring sau înapoi, acolo unde îmi sunt rădăcinile, la Luna Pier, Ohio, pentru că n-am să-ți spun. Pentru ceea ce mi-ai făcut, s-ar putea să nu mai vorbesc niciodată cu tine, Big. Sper totuși că într-o zi voi avea inima să te iert, dar nu pot să-ți promit.

Bob Gibbs, curios să afle ce gândea, se interesase adică de ce trebuia să-l ierte?

— Pentru că ai pus să se aducă un aligator la noi în casă, zise ea.

Bob Gibbs protestase, adică cum să-l acuze tocmai pe el de una ca asta, de ce-ar fi făcut tocmai el una ca asta? Leanne zise:

— Nu cred că ai vrut să mă vezi moartă, pronunți destule sentințe la tribunal ca să știi că trebuie să rămâi cu mâinile curate. Dar acum știu că ai vrut să plec așa că am să plec.

Nu putea s-o contrazică. Totuși îi spuse că ar trebui să se străduiască și ea să-și deschidă inima. Să stabilească legătura cu spiritul ei îndrumător și să-i ceară sfatul pentru împrejurarea de față. Leanne zise:

— Wanda Grace mi-a spus că tu ai pus să se aducă aligatorul aici.

Nu putea să se certe prin Leanne cu o negresă de doisprezece ani care trăise cu o sută treizeci și cinci de ani în urmă, sperând să aibă câștig de

cauză. O ajută pe Leanne să-și care valizele pline de pietre și cărți și i le puse în mașină.

Toate acestea se întâmplaseră cu patruzeci și opt de ore în urmă și încă nu avea nicio veste de la ea, așa că acum Bob Gibbs simți că poate începe o viață nouă. Avea două procese în pronunțare, dintre care unul al lui Dicky Campau pentru braconaj de aligatori, dar niciun fel de infracțiune pe durata eliberării provizorii, așa că nu era nicio șansă s-o vadă din nou pe femeiușcă aia. Procuratura era reprezentată de Marialena Reyes. O întrebă dacă n-o văzuse pe Kathy în ziua aceea la tribunal. Nu, spuse Marialena, astăzi nu. Bob Gibbs părăsi sala de judecată, în timp ce toată lumea se ridica în picioare și se duse în biroul său unde îi spuse asistentului să telefoneze la Secția Eliberări Provizorii și să întrebe de Kathy Baker, fiindcă voia să discute cu ea într-o chestiune. Făcu apoi o criză de nervi când asistentul îi spuse că fata nu era acolo.

— Bine, și unde naiba este?

Asistentul lui, tot Bob, care fusese tot timpul împreună cu el de când intrase în magistratură, îi răspunse:

— Dacă cei de acolo nu știu, eu de unde pot să știu, domnule judecător?

Bob Gibbs se întoarse în sala de judecată. De astă dată, când toată lumea se ridică, starea lui sufletească era mult mai puțin veselă.

Primul proces nu-l ajută nicicum să se liniștească.

Părea destul de simplu. Infractorul, un recidivist, fusese condamnat la nouăzeci de zile pentru furt din mijloacele de transport, dar înainte de a fi dus la închisoare i se dăduseră treizeci de zile ca să-și aranjeze treburile. În această perioadă de timp, mai fusese arestat de două ori, o dată pentru că furase o mașină și altă dată un pachet de țigări. Marialena Reyes spunea că renunță la acuzația de furt referitoare la mașină, pentru că nu

există suficiente dovezi și recomanda ridicarea pedepsei de la nouăzeci de zile la nouă luni în penitenciarul departamental. Dar inculpatul dorea să fie închis la un penitenciar de stat, ca să-și poată repara gratuit ochelarii și dinții pe care i-i spărseseră polițiștii în momentul arestării în legătură cu furtul mașinii, care acum căzuse. Marialena Reyes spusese în regulă, și ceruse douăzeci și șapte de luni. Inculpatul spuse că nu era drept, douăzeci și șapte de luni pentru că furase un pachet de țigări. Marialena îi spuse că nu va face decât nouă din cele douăzeci și șapte; va fi aceeași perioadă ca și la închisoarea departamentală, numai că va avea posibilitatea să-și repare dinții și ochelarii. Inculpatul spuse din nou, nu, inițial fusese condamnat la șase luni la Zarcă pentru furtul din mijloacele de transport și condamnarea fusese redusă la nouăzeci de zile. Și acum îi dădeau optsprezece luni la penitenciarul statal și el să facă șase? Cum venea asta?

Instalat în jilțul său, Bob Gibbs și-o imagina pe Kathy Baker la el acasă, plimbându-se prin grădină dintr-o rochie albă și cu o pălărie de soare pe cap, în timp ce el îi arăta florile, orhideele care înfloreau în copaci și urmărea expresia de pe chipul ei când înțelegea ce bărbat sensibil este el, cât de mult iubea natura. Putea să viseze mai departe cu ochii deschiși și să urmărească în același timp și discuția dintre Marialena și inculpat. Da gata, destul. Era timpul s-o sfârșească. Bob Gibbs lovi cu pumnul în masă.

— Ce se petrece aici?

Apoi se adresă inculpatului:

— Continuă tu mult să te mai certi așa și o să faci toate cele douăzeci și șapte de luni.

Inculpatul replică:

— Domnule judecător, nu este corect.

Bob Gibbs zise:

— Corect? Ce legătură are noțiunea de corectitudine cu ce ai făcut tu? Oamenii ăștia arată

un dispreț total pentru lege și după aceea au pretenția să fie tratați corect, ceea ce pentru ei însemna, de fapt, indulgent.

Dicky Campau și nevastă-sa, Inez, o femeie solidă și urâtă, ședeau în rândul întâi, chiar în spatele mesei apărării. Și Dicky se aștepta, probabil, ca procesul lui să decurgă normal. Să scape basma curată pentru că făcuse o favoare. Numai că nu o făcuse așa cum ar fi trebuit.

Bob Gibbs părăsi din nou sala de judecată spunând grefierului că se întoarce imediat. Ajunse la birou, îi zise asistentului:

— Sună la Secția Eliberări Provizorii și cere pentru mine adresa și numărul de telefon de acasă ale Katherinei Baker.

— V-am luat-o înainte, îi spuse asistentul și îi întinse o foaie de hârtie. Locuiește în Delray.

Bob Gibbs, căruia nu-i plăcea ca cineva să i-o ia înainte, zise:

— Sună-i din nou. Vreau să-mi telefoneze ea mie, dacă nu mă mai găsește aici, atunci acasă.

— Să le dau numărul dumneavoastră secret?

— Ia gândește-te! Altfel cum să-mi telefoneze? zise Bob Gibbs.

•

Acuzația împotriva lui Dicky Campau arăta că luase un aligator tânăr din Canalul Palm Beach, cam la cincizeci de metri de Bulevardul Summit, îl omorâse și tocmai îi jupuia coada când fusese surprins de un ajutor al șerifului. Cineva din apropiere telefonase la 911 pentru că auzise focuri de armă cu aproximativ cincisprezece minute în urmă.

Când fusese trimis în judecată, Dicky Campau spusese că se îndrepta spre restaurantul Charley's Crab cu o încărcătură proaspătă de pulpe de broască când văzuse aligatorul pe mal, nu în canal; era deja mort când oprise el mașina și se dăduse jos să-l vadă. Spusese că-și recunoaște vinovăția pentru faptul că i-a jupuit coada înainte să se

strice, așa cum ar fi făcut oricine dacă l-ar fi văzut zăcând acolo, dar nu omorâse el aligatorul, un mascul tânăr în lungime de aproape doi metri. Aceasta era versiunea lui Dicky Campau, și cum nimeni nu-l văzuse scoțând aligatorul din apă cu cârligul și lovindu-l în cap cu ciocanul de fier îmbrăcat în cauciuc, se ținea cu dinții de această versiune.

Ceea ce dădea peste cap depoziția lui Dicky Campau era faptul că la întocmirea actului de acuzare, ajutorul de șerif mărturisise că în mașina lui Dicky găsise o armă de vânătoare calibrul 22 și, întrucât se auziseră împușcături, s-a presupus că arma fusese folosită. Dicky se jura că și atunci când mai fusese arestat de câteva ori pentru braconaj cu aligatori, nu folosise niciodată arma. El afirmase că ajutorul de șerif mirosise arma și știa că nu se trăsese cu ea. Probabil că altcineva văzuse aligatorul înaintea lui și trăsese ca să se amuze. Ajutorul de șerif spusese că el nu este expert în balistică, dar Dicky ripostase:

— Dar are nas, nu-i așa?

Acum era prea târziu pentru a se mai putea verifica arma ca să se stabilească dacă se trăsese sau nu cu ea, căci trecuseră peste două luni de atunci. Nici nu se știa foarte exact din ce cauză murise aligatorul. Dar procuroarea susținea în continuare că arma este o probă materială, căci se știa că se trăseseră câteva focuri, iar acuzatul fusese găsit alături de aligator cu o armă la el. Ce altă concluzie se poate trage de aici?

Aceasta era acuzația care fusese adusă împotriva lui. Ca și când nu s-ar putea ucide aligatorii decât cu o armă de foc! Ajutorul de șerif nici nu verificase măcar ciocanul de fier îmbrăcat în cauciuc.

Acum Dicky Campau aștepta să audă ce spune judecătorul Gibbs. Poate o să spună că nu e drept să condamni un om despre care singurul lucru pe care-l știi cu siguranță este că a tăiat puțină carne

din coada unui aligator. Judecătorul privea acum drept la el.

— Prin aceasta inculpatul arată că înțelege și apreciază probele din cadrul acestui proces și este în stare să-și apere punctul de vedere… admițând că jupuia aligatorul în momentul în care a fost surprins. Trebuie să fiu de acord cu reprezentantul procuraturii, cel puțin în substanță. Dar o să fiu mai îngăduitor cu dumneata, domnule Campau.

Lui Dicky Campau îi plăcu cum suna fraza aceasta de la urmă.

— Înțeleg că trudești din greu și trebuie să-ți întreții și nevasta. Astfel încât n-am de gând să te bag la pușcărie sau să te lipsesc de mijloacele de a-ți câștiga existența. Curtea te amendează cu cinci sute de dolari și îți acordă eliberare provizorie pe timp de un an.

După aceea au mai urmat niște expresii juridice pe care Dicky Campau nu le-a înțeles deloc, de fapt nici nu prea mai asculta, ci rămăsese cu privirile ațintite asupra judecătorului care acum se ridica și, o dată cu el, se ridicau toți cei din sală, iar el părăsea completul de judecată. Dicky simți că cineva îl apucă de braț și știu că era nevastă-sa. Inez zise:

— Fă-i un hatâr și-ți face și el un hatâr, parcă așa era înțelegerea.

Dicky se duse să i se ia amprentele și să semneze niște hârtii. Asta îi dădu timp să se gândească cum avea să facă rost de cinci sute de dolari – numai dacă mai omora încă un aligator. Și nevastă-sa avusese timp de gândire, pentru că după ce ieșiră de la tribunal și Dicky îi spuse la ce se gândise, ea zise:

— Nu-i bine, că dacă te-nhață acu', te bagă drept la zdup.

Dicky întrebă:

— Atunci cum?

Iar Inez zise:

— Îi iei de la judecător.

• Capitolul 11

— Dacă judele poa' să-ți aranjeze să mergi la Starke, e foarte bine, îi spuse Elvin lui Dale. Am să te-nvăț io tot ce trebe să știi pen'-nchisoarea Starke. Numai că nu prea-mi vine a crede c-o s-ajungi acolo. Te duci întâi la Recepție, la Lake Butler și mă-ndoiesc c-au să te trimită pen'-o pedeapsă de cin' ani acolo, mai ales că ești la prima-'nfracțune. Vreau să spun, la Pentenciaru' Statal din Florida, noi îi spuneam Starke. Sau ai putea să fii trimis la-Nchisoarea Corecțonală Unională, la vest de Starke, nu prea departe. Da', oricum, nu contează unde înemerești, că-s amândouă niște văgăuni la fel de-mputite.

Ședeau în livingul locuinței din Delray Beach și beau bere la sticlă, singura care îi plăcea lui Dale. Nu prea aveau despre ce discuta. Dale ar fi vrut să plece de acasă, sau să pună radioul mai tare sau să-l facă cumva să tacă pe Elvin, dacă ar fi putut.

— Închisoarea Corecțonală Unională, asta de-i zicea înainte Raiford, cân' era acolo Bătrânu' Sparky. Vezi tu, oriunde-i on scaun electric e-nchisoare statală. Știi, am bunghit o deferență, atunci când m-a-nhățat a doilea oară. Nu mai există pârnăiași adevărați. Pârnăiași' cân' s-adună ei lolaltă fac vorbe de meserie, cum a spart ei băncile, se-ncaieră cum îi mai brava să spargi on seif. Acuma, în loc de pârnăiaș, îs deținuți și tipii ăștia-s bătuții cap. Nu vrea decât să manglească droguri și să reguleze, tot timpu' se uită-n jur să vadă pe cin' mai po' da cu craci-n sus. Fi atent, dacă te-ncalec-o dată, te-au făcut fetița lor. Deținuții ăștia s-omoară ca să fumeze droguri și nu știu ce să mai facă să le intre pe su' pele gardienilor.

Dale îl întrerupse:

— Mai vrei o bere?

— Stai domol cân' îț vorbesc, zise Elvin.

Dale se așeză ceva mai comod pe canapea, în timp ce Elvin îl privea fix.

— Trebe să știi cum să-i pui pe loc cu botul pe labe, s-te faci respectat cât mai repede. Cu gagii ăia de-acolo nu tre' să fii prea fățos la mutră, că-ndată or să vrea să pună laba pe tine, care mai de care. Dac-s-apropie frunu' de tine ș-ai întors spatele, ești terminat, te-a răsturnat și te-a făcut fetiță. Tre' să-i dai 'mediat peste bot. Dacă-i negru, tre' să-l înțepi. Vezi tu, negru', dacă are un băiat alb, chiar ș-un băiat urât, se crede mare. De fapt, cel mai bine-ar fi să-ți faci tu rost de-o armă, că acolo, lăuntru poți căpăta orice, numai femei nu. Și pileală poți să-ți faci, noi făceam den suc de portocale, orez, zahăr ș-un pic de drojde de bere. Îl puneam pe câte unu mai amărât s-ascundă materialu' în celulă la el pân' se făcea.

Elvin făcu o pauză, apoi continuă.

— Mai bine s-te-nvăț cum să-ți faci on șiș. Poț să iei o lingură… cea mai simplă armă: topești capătu' periuței de dinți și lipești de ea o lamă de ras. Odată l-am tăiat cu una de-astea p-un idiot care se uita strâmb la mine, are acu' o dungă frumoasă pe toată mutra. N-o s-omori pe nime cu periuța de dinți, da' oricum, o să-i ții la distanță. Hai să vedem… da, până se mai dreg trebile, n-ar fi rău să-ț bagi o carte pe sub cămașă-n pantaloni, una-n față ș-una-n spate și le strângi bine cu cureaua. Te apără puțin la on caz că fu-mbecil vrea s-te-nțepe. Dacă te-atacă în partea de sus, la piept sau la gât, sigur, cărțile nu-s de f-un folos. Da' de cele mai multe ori, te atacă undeva jos, ca-n grămada de oameni să nu vadă nime nimic. A fost odat-un băiat, fugeau cu el la infirmerie și ăl de ținea targa dă dodată drumu' la mânere și-l mai înțeapă pe băiat înc-o dată. Așa că să n-ai încredere în nime pân' nu vezi cum s-aranjează trebile, cine cu cine s-adună, ce bisericuțe-s în curte. Înțeles? Dacă te trimit la Starke să-mi scrii și-ți zic io care-s oamenii de pot să-ți facă fun bine. O să te coste,

nimic nu-i gratis, da-i plăcut s-ai preteni, nu? Auzi, unde-s cheile de la mașină? Tre' să mă-c undeva.

— Și eu, zise Dale.

Nu știa exact încotro, dar simțea că trebuie să plece de aici. Să plece din casa asta, să plece din Delray și să nu se oprească nicăieri. Fusese la Orlando, la Disney World și la Daytona Beach de nenumărate ori, dar nu trecuse niciodată granița Georgiei și nu fusese nici în alte locuri pe care ar fi dorit să le vadă, ca, de exemplu, California.

— Dale, unde-s cheile-alea?

•

Din Delray se ajungea mai repede la casa doctorului Tommy decât de pe esplanada de la Palm Beach, cum venise data trecută. Elvin luă furgoneta lui Dale și porni pe șoseaua 95 spre Daytona Beach, tăie apoi prin Ocean Ridge și ajunse în mai puțin de cincisprezece minute.

Dintr-o cocioabă dărăpănată plină de gângănii, cărora prin alte locuri li se carcalaci, în cea mai elegantă casă pe care o văzuse Elvin vreodată. Și un netrebnic perfid ca acest doctor Tommy era proprietarul unei astfel de minunății. Casa era din cărămidă, gri deschis, cu ancadramente și obloane albe și acoperișul din țiglă roșie. Nu-ți dădeai seama de dimensiunile ei până nu intrai pe alee, între palmieri și glicine; constatai atunci că este clădită pe o mică înălțime și că se întinde mult în partea cealaltă, spre ocean, unde avea o curte interioară imensă pardosită cu dale de piatră, un bazin de înot, dar fără trambulină – rahat! – și fel de fel de arbuști și palmieri peste tot. Elvin descoperi toate acestea în timp ce ocolea clădirea ca să ajungă în curtea interioară unde se afla doctorul Tommy citind un ziar, cu o băutură pe măsuța de lângă el. Toată curtea interioară era în umbră, căci soarele apunea de partea cealaltă a Floridei. Elvin spuse:

— Ei, și cum ne mai simțim astăzi?

Nu-l văzuse pe tipu' ăla cubanez, cum naiba-i zicea? A, Hector. Doctorul Tommy era tot cubanez, dar era mai greu de deosebit. Niciunul dintre ei nu avea trăsăturile acelea tipice. Iar doctorul acesta era un netrebnic perfid și lunecos. Ia te uită la el! În șort, fără cămașă, bronzat și zvelt, cu spatele drept și chipul zâmbitor. Câteva ziare îi alunecară de pe genunchi și căzură pe pardoseală, dar doctorul Tommy nu păru să bage de seamă.

— Ei bine, zise el, nu te așteptam atât de curând. Nu, nu vreau să spun că nu mă așteptam să te văd, dar nu așa de curând.

Încerca să fie cât mai sincer. Elvin nu socoti că sinceritatea lui schimba ceva. Trase un scaun de lângă măsuța cu tăblie de cristal – o garnitură de grădină din fier forjat de cea mai bună calitate – se așeză comod pe perna cafenie a scaunului, apoi trebui să ridice capul ca să poată privi casa, căci acum era foarte aproape de ea. Două etaje și o terasă înaltă, cu scări care coborau spre curtea interioară.

— Nu prea te-a doborât scârba că te-a trecut ăia pe line' moartă, zise Elvin. Ce chip de doctor erai?

— Încă mai sunt, spuse doctorul Tommy. Dermatolog – ridică un deget spre fața lui Elvin. Ai aici niște pete cafenii la care ar trebui să se uite un specialist.

— Păi nu te uiți 'mneata acu la ele?

— Vreau să spun că ar trebui să fie examinate. Trebuie să ai mare grijă, să nu fie un melanom.

— Încerci să mă sperii.

— Dacă nu-ți pasă de cancerul pielii…

— Mi-am petrecut toată viața-n aer liber.

— De aici provin și petele. Dar porți pălărie, ăsta e un lucru înțelept. Ce mai dorești să știi?

Când vorbea despre piele, doctorul Tommy nu părea la fel de nervos ca atunci când vorbise despre filme, mai deunăzi. Elvin își trase puțin mai mult pălăria pe ochi.

— Mă gândesc la ce mi-o spus Sonny.

— O, filmele alea? zise doctorul Tommy. Parcă-l aud pe Sonny. Ți-a spus că dacă pui mâna pe ele, chiar și numai pe unul, poți face rost de o grămadă de bani. Așa e?

Și zâmbea! Ca să vezi! Și nu e câtuși de puțin nervos.

— Asta a fost ideea lui Sonny, nu?, să mă amenințI că le arăți lui taică-meu dacă nu plătesc. Dar el n-a avut curajul s-o facă singur, așa că a găsit o tânără doamnă să-l ajute. Dar în loc să-l ajute, tipa a venit la mine și mi-a spus totul. Și-atunci l-am acuzat pe Sonny de față cu tânăra doamnă. El a făcut-o mincinoasă și fata i-a tras un pumn, că era voinică. Sonny a trebuit să se apere, așa că a izbit-o cu vătraiul ăla de fier.

Doctorul Tommy se opri să mai guste băutura din pahar, fără a se obosi să-l întrebe pe Elvin dacă nu vrea și el ceva de băut.

Elvin se întreba: „Ce se-ntâmpl-aici?”

Doctorul Tommy puse paharul jos și spuse:

— Bine, ți-a povestit o altă variantă. Și dumneata l-ai crezut pentru că Sonny știe să mintă frumos, nu? Am dreptate?

Acum Elvin trebui să-și aranjeze din nou pălăria, să și-o așeze mai lejer pe cap.

— Cân’ l-prinzi cu mâța-n sac se dă pe spate cu labele-n aer și face o mutră de-amărât că-ț se face milă d-el, zise Elvin, și nu-ț mai vine să-l pocnești.

— Îl cunoști și nu știi pe cine să crezi. Eu îți spun de ce a fost omorâtă femeia aia. Dar, în fond, ce importanță are? Pe dumneata te interesează mai mult filmele decât adevărul. Îți spun că nu le mai am, dar nu mă crezi. De aia ai venit înapoi. Pentru ce ai făcut închisoare? întrebă el schimbând brusc macazul.

— Am-pușcat un tip, zise Elvin.

— L-ai omorât?

— Se-nțelege că l-am-morât.

— Cam așa mă gândeam și eu. Bine, și acuma ai venit să cazi la o învoială cu mine. Dar filmele nu mai sunt, așa că ce-ai de gând să faci? Vrei să-mi faci percheziție în casă ca să te convingi că nu mint?

Idiotul ăsta îi vorbea cam de sus, își zise Elvin. Își așeză din nou pălăria, în așa fel încât să stea bine pe frunte. Apoi zise:

— Păi, oricum, multe lucruri s-au limpezit acu, nu-i așa? și ridică privirea în sus, spre casă.

Băiatul doctorului, Hector, era acum pe terasa de sus în cămașa aia a lui cubaneză și se apleca peste balustradă în jos, spre ei. Avea umerii înguști și picioarele scurte, dar cine știe, poate că se antrena, știa trucuri. Se purta ca o fată și era un urât împuțit, care îi amintea de tipii cei mai nesuferiți pe care-i cunoscuse la Starke.

— Dacă po' să iau de bune toate-stea, zise Elvin, să dau o raită prin casă…

— Da, da, dacă îți face plăcere…

— Dar ăla n-o să-ncerce să m-oprească?

— Cine? Hector? Ce-i pasă lui? Că doar nu e casa lui.

— Da' ce face el pen' 'mneata?

— Spală rufele, face curat în baie, îmi pregătește băuturile, doctorul Tommy ridică privirea spre terasa de sus. Vrea să știe ce faci tu pentru mine.

Elvin văzu că tipul ridică din umeri, continuând să stea aplecat spre balustradă. Spuse apoi ceva în spaniolă. Doctorul îi răspunse tot în spaniolă și Elvin văzu că zâmbește.

— Despre ce vorbiți?

— A zis că dacă ar trebui să stăm la popreală, ăsta ar fi locul cel mai nimerit. O glumă de-a noastră.

— Tipii ca el, dacă n-ar fi așa de-al naibii de urât, o duc bine la mititica.

— Hector mă iubește, spuse doctorul Tommy. Aș putea să-i spun să te împuște și cred că ar face-

o, să știi. Hector este foarte emotiv.

Elvin zise:

— Ești condamnat ș-ai armă-n casă? Ast-ar putea să te bage-n bocluc.

Dar nu reuși decât să-l facă pe doctor să zâmbească din nou.

— Tot mai încerci să faci un târg cu mine, zise doctorul Tommy. Bine, dacă vrei, cheamă poliția și spune-le că am o carabină pe care mi-a dăruit-o tata. Aveam paisprezece ani și tata m-a dus la vânătoare de porci mistreți. Știi ce s-a întâmplat? M-a prins împușcând un flamingo. De când eram copil a început să mă supravegheze să vadă cam încotro bat.

Poate că tipul era un înapoiat mintal, își zise Elvin.

— Și de ce-mpușcai păsări flamingo? Nu-s bune de mâncat, din câte știu.

— De ce? Ce contează? Naiba să le ia de flamingo. Naiba să te ia și pe tine. Vrei să chemi poliția, să le spui că am armă? Ești un dur, nu-i așa?

— Da' ce ț-a cășunat? întrebă Elvin.

Tipul se purta ciudat, ochii aveau o privire stranie, în timp ce vocea îi rămăsese cât se poate de calmă.

— Sau poate că vrei s-o folosești chiar tu? întrebă doctorul Tommy. Ai experiență, îți trebuie o țintă… Acum vorbesc serios, mă asculți?

— Da, mi-s numa urechi.

— Te plătesc ca să omori pe cineva? Ce zici?

Elvin zise:

— Cât?

Asta îl făcu pe doctorul Tommy să zâmbească din nou, imbecilul era ușor de manevrat.

— Ești omul meu, dragă Elvin, zise el și deveniră dintr-o dată prieteni. Am știut lucrul ăsta de când ai intrat prima oară aici, noaptea trecută. Nu-ți pasă pe cine, te interesează cât.

— Dacă prețu' nu-i bun, ce mai discutăm? zise Elvin.

Doctorul încuviință din cap. Zâmbetul îi dispăru, dar ochii scânteiară când pronunță cifra:

— Zece mii.

Nu suna prea rău. Să ia jumătate înainte.

— Ca să-l omori pe omul care mi-a distrus viața, zise doctorul Tommy.

Lui Elvin doctorul nu i se părea chiar distrus.

— Nu pot să lucrez, trebuie să-mi vând lucrurile din casă ca să am din ce trăi. Picturile, operele de artă…

Trebuia să se păzească bine dacă avea zece miare în casă.

— Discutăm n-bani gheață?

— Da, bineînțeles.

— Te gândești de mult la chestia asta?

— Mai mult decât atât. M-am interesat să aflu cât mai multe despre el. Unde locuiește, unde merge la un pahar de băutură, cu ce femei se întâlnește. Hector este ochii mei în timp ce eu sunt prizonier.

Fără să-și bată capul să înțeleagă ce însemna asta, Elvin zise:

— Ei bine, la dracu', sigur că tre' să știi un' locuiește.

— Numai că s-ar putea să fie prea târziu, zise doctorul Tommy.

Se aplecă peste brațul scaunului și începu să adune de pe jos ziarele căzute. Elvin observă că avea The Miami Herald și Sun-Sentinel…

— Uite, aici, pe prima pagină din Post. Trebuie să-l fi văzut.

Elvin luă ziarul în mână. În clipa în care zări fotografia, fața aceea osoasă care rânjea pe prima pagină, Elvin zise:

— Isuse Cristoase, de tipu' ăsta-i vorba? De judele Gibbs? Credeam că-l-ai în cătare pe tat-tu.

— Tata e deja mort.

Iar Elvin zise:

— Și nu ți-a lăsat nimic, nu? Pen' c-ai-mpușcat păsările alea flamingo și, în general, așa, că ți-ai irosit toată viața. Pen' o clipă am uitat că tot Gibbs l-a condamnat și pe Sonny și te-a priponit și pe tine pe chestia aia cu drogurile. Tot el m-a băgat și pe mine la răcoare.

Era foarte bună afacerea asta, căci își dădea seama că, pe lângă bani, avea și ocazia să se răzbune. De ce nu se gândise oare la asta și singur?

— Alal'ieri, tot judele ăsta l-a ploconit și pe nepot-miu la cinci ani pen' nimica toată. L-ai cunoscut pe Dale Crowe Junior?

Doctorul Tommy aștepta privindu-l țintă.

— Ai citit ziarul? Te întreb asta presupunând că știi să citești.

Elvin se uită la el, strângând din pleoape.

— Crezi că nu știu?

— Atunci, pentru Dumnezeu, citește o dată.

Elvin găsi coloana, citi până la pasajul unde se punea întrebarea dacă judecătorul a devenit momeală pentru aligatori și se opri.

— Adică a-ncercat deja funu'?

— Asta-i întrebarea, de aceea îmi zic că poate e prea târziu, zise doctorul Tommy. Dacă m-am gândit eu la asta, câți alții s-or mai fi gândit? Sau se gândesc chiar acum?

— La naiba, zise Elvin. Acu de vrai să-l razi pe Bob Gibbs trebuie să stai la coadă, ai?

• Capitolul 12

La un moment dat, Kathy le spusese fraților ei:

— Voi, bărbații, sunteți avantajați. Urmăriți niște infractori despre care știți că sunt vinovați, apoi obțineți o condamnare și aveți sentimentul că ați realizat ceva, așa e? Ați făcut ceva. E ca un fel de joc pentru voi. Riscuri mari, dar merită și este foarte captivant. Dar știți ce fac eu? Hârțogărie. Bat la cap oameni care ar fi fericiți să fie lăsați în pace și după aceea completez formulare. Și nu ajung nicăieri pentru că nu termin niciodată. Mereu aceiași și aceiași faliți, unul după altul.

Cel mai recent dintre ei, Dale Crowe Junior. Se opri în fața casei lui, nu-i văzu mașina, totuși bătu la ușă. Nu se auzi niciun răspuns, așa că ocoli casa și se uită pe geam înăuntru, sperând că Dale n-a întins-o.

Fratele ei Tony îi spusese:

— Dacă nu-ți place, n-ai decât să-ți cauți altă meserie. Ești foarte isteață, pentru o fată. Dacă ți se pare că la noi e mai amuzant, fă o cerere pentru Poliția din Palm Beach. Au o mulțime de posturi ușoare acolo, nu e nimic prea greu ca să nu te poți descurca.

Fratele și prietenul ei Ray, zisese:

— Tu știi cum să găsești oamenii, cum să vorbești cu infractorii. Cred că ai fi un anchetator foarte bun. Sigur, de ce nu?

Da, dar ar fi trebuit mai întâi să lucreze pe o mașină de patrulare, cu radio, în stradă. Adică să întâlnească aceiași oameni în alte situații. Să-i înfrunte cu arma în mână. Poate câteodată să fie nevoită chiar să facă uz de armă.

La asta se gândea în timp ce se uita pe fereastră în locuința lui Dale și regreta că nu avea la ea pistolul acela cu țeava scurtă de 38 pe care i-l dăduse fratele ei Tony. În cazul în care Elvin ar fi acasă și ar avea chef de năzbâtii. Poate că dormea

și nu auzise că bătuse la ușă. Dar prin fereastră nu văzu decât gunoi, mizerie, lucruri răvășite, cutii de bere, sticle goale, cartoane de pizza… Acum îi părea rău că Gary Hammond nu o însoțise. Să stea de vorbă ceva mai mult, să mai afle câte ceva despre el.

În timp ce se îndrepta cu mașina spre casă se întrebă unde locuiește. Ea rămăsese tot în apartamentul din Delray Beach. Fără Keith cu aerele lui și echipamentele lui sportive pe care trebuia să le strângă ea de peste tot, de cum intra pe ușă. Faptul că aflase de aventura cu infirmiera cea blondă o supărase mai puțin decât că trebuia mereu să strângă după el. Infirmiera o ajutase să găsească mai repede o soluție. Nu și-l putea imagina pe Gary Hammond lăsându-și lucrurile înșirate prin casă și nici căpăcelul de la tubul de pastă de dinți neînșurubat la loc. Dar poate că nici nu i-ar păsa dacă ar face așa ceva. Lucrurile mărunte devin supărătoare atunci când cei doi nu se înțeleg. Ultimul lucru pe care îl auzise în legătură cu necazul ei cel mare pe nume Keith – pardon, doctorul Baker – era că-și schimbase specialitatea și se mutase de la psihiatrie la anestezie. Ray îi spusese. Ray nu avusese niciodată încredere în Keith. Iar ea îi replicase:

— Eu aproape că l-am uitat.

Acum însă îi veni din nou în minte în timp ce se gândea la Gary Hammond, făcând o comparație între ei. Nu-l surprinsese niciodată pe Keith privind la ea decât atunci când dorea ceva. S-o fi privit numai așa, de dragul de-a o privi. În timp ce făcea duș se întreba oare ce văzuse Gary Hammond când se uitase la ea cu ochii aceia frumoși, albaștri. Telefonul sună în clipa în care ieșea de la duș.

— Aici Bob Gibbs.

Kathy era în picioare lângă biroul ei din living. Simți că prosopul îi alunecă și-l ținu mai strâns cu un braț peste sâni. Spuse:

— Da, domnule judecător, de parcă ar fi vorbit cu el la telefon în fiecare zi.

— Ai primit mesajul meu la birou?

— În după-amiaza aceasta n-am fost acolo.

— Trebuia să mă cauți.

— N-am știut, îmi pare rău.

— Ce mai face băiatul tău, Dale Crowe?

— O să trec pe la el pe acasă în seara asta.

— Bine. După aceea aș vrea să vii pe aici. Sunt acasă. O să putem să stăm de vorbă.

— Dar, domnule judecător…

— Mai ales despre situația soției mele.

— Ce mai face? întrebă Kathy și se blocă.

Nu asta voise să întrebe.

— Vrei să spui, dacă e normală? O, Doamne, nu, ți-am spus.

— Este acasă?

Asta era întrebarea. Urmă un moment de tăcere.

— Bănuiesc că ai aflat de întâmplarea cu aligatorul.

— Din ziar.

— Știu. N-am vrut ca Leanne să fie amestecată în treaba asta, ținând seama de starea ei psihică. Am trimis-o la Orlando, la niște prieteni, pentru câteva zile. Ai un creion? Să-ți explic cum să ajungi aici.

— Domnule judecător, dar eu nu sunt câtuși de puțin calificată…

— Iubito, lasă-mă pe mine să decid chestia asta, da? Vrei să mă ajuți?

Kathy ar fi vrut să spună: „Uite ce e, n-am de gând să mă culc cu tine. Te superi? Atunci lasă-mă în pace”. Dacă ar fi putut spune asta… Dar apoi se gândi că ar putea afla ceva, dacă ar vorbi despre nevastă-sa… Ceva ce Gary nu știa. Poate l-ar ajuta în felul acesta. Ar avea ocazia să-l vadă din nou…

— Domnule judecător, s-ar putea să se facă târziu.

— Nu-i nimic, iubito, din moment ce știu că vii.

Kathy își puse o pereche de blugi, un scampolo și deschise o cutie de bere. Apoi își făcu un sandwich cu ton. Acuma era iubito! Și atunci, ea cum să-i spună? Big?

•

Rabla lui Dale era în fața casei când se întoarse Kathy, pe la șase și jumătate. Începuse să se lase întunericul. Dar cel care deschise ușa fu Elvin, cu pălăria lui de cowboy și cizmele în picioare.

— Ei, ia te uită cin-a venit. Ai venit să-l controlezi p-ăla micu'?

— Vreau să vorbesc cu Dale.

— Vino-nuntru.

Ea trecu înainte pătrunzând în livingul întunecat, iar Elvin începu să strige:

— Dale? Un' ești, băiete? făcu o pauză ascultând. Cre' că nu-i acas. Taman c-am picat și io de la o-ntâlnire de afaceri.

Parcă era judecătorul. Amândoi cu accentul acela de băiat de la țară.

— Ai o slujbă?

— Mi-a ieșit una. Destul de babană.

— Ce fel de slujbă?

Asta îl făcu să zâmbească.

— Una care-ț dă pace la suflet. Te face să te simț om d-ispravă.

— Adică?

— O, nimic.

Se juca cu ea. Dacă ar fi avut o slujbă, i-ar fi spus.

— Nu știi unde ar putea fi Dale?

— Mi-nchipui că tre' să fie-n-oraș. La vânătoare de pipițe. Tre' să ia o porție zdravănă că p-ormă pleacă, știi.

Kathy se întoarse vrând să plece. O apucă de braț, dar ea și-l trase spunând:

— Nu pune mâna pe mine dacă nu vrei să ai necazuri, Elvin.

Asta îl făcu din nou să zâmbească. Elvin ridică mâinile în sus, făcând pe nevinovatul.

— Mai deunăzi ți-am salvat fundu' și acu te porți cu mine ca c-un străin.

Se apropie de ea cu mâinile tot ridicate în sus.

— Haide, stai jos o clipă. Ț-amintești că ți-am zis c-o să-ți povestesc de nătărăul ăla pe care-am vrut să-l împușc? Elvin se lăsă comod pe canapea. Atunci când am nimerit pe altul?

— Durează mult? întrebă Kathy.

Chestiunea o interesa, dar nu voia să lase să se vadă.

— Ia să te-ntreb io ceva. Câț dintre ăia pe care-i ai în grijă au omorât fodat pe cineva?

Kathy se duse și se așeză la celălalt capăt al canapelei care mirosea a mucegai, văzând pereții pătați și becul fără abajur din tavan, aflată undeva dincolo de pălăria de cowboy a lui Elvin.

— Io-s singuru', așa-i? Io-s omu' tău pen' cinci ani de-aci-nainte, dac-o să ții la tăfăleală. De cân' lucrez' la Liberări?

— Parcă voiai să-mi povestești despre unul pe care nu l-ai împușcat, sau despre unul pe care l-ai împușcat, sau ce anume?

— Și una ș-alta, zise Elvin, zâmbind ușor. Ai auzit de frat-miu Roland?

— E la închisoare?

Elvin își ridică pălăria de pe cap când spuse:

— A mierlit-o, apoi și-o puse la loc. Roland lucra la Miami pen' niște 'talieni când l-a-mpușcat o fimei, cică a dat o spargere-n casa ei. Era măritată c-un 'talian care-a mirlit-o ș-el. O fimei mișto, purta mereu sticle de soare ș-o pălărie d-aia, cu coperiș larg de jur prejur. Roland avea grijă de ea și șmecheru' celalt s-a vârât su' pelea ei. Pen' asta, vezi tu, primea ea o groază de bani. E drept că fimeia a apăsat pe trăgaci, da nătărăul o îndemnase. Ăla știa că Roland e-n casă ș-a zis: „Vezi c-a intrat un hoț". Asta fin'că el n-avea curaj s-o facă. 'Nțelegi?

Kathy vru să se ridice, zicând:

— Trebuie să plec.

— Stai c-o scurtez, ajung la momentu' ăla mișto unde-l găsesc pe omu' mieu ținând un bar și locuin-ntr-un motel pă Dixie, dincolo de Lake Park. Acu' i-on oraș numai de negri ș' nici p-atunci nu era mult mai frumos. Știi unde e?

— Elvin, ascultă…, zise ea.

Elvin ridică o mână.

— 'Mediat, stai puțin. Mă ui' la el, știu că ăsta-i omu'. Mă hotărăsc să-l rad cân' pleacă d-acolo. Mă iau după el și pân' să-mi dau seama am și ajuns la Turnpike și o luăm spre nord și eu îmi zic, măi, să fie, păi după băiatu' ăsta io pot să fac turu' țării. Ei, uite c-oprește la primu' bar, știi tu. Nu era mai nimeni p-acolo că era noapte, târziu. Îl văd că se duce la closet așa că-ntr-o clipită încarc revolveru' 38 pe care-l am la mine. Da' closetu' are două uși, așa că am intrat și io p-aia pe unde intrase omu'… stai, am uitat să-ți zic că era acolo ș-un autobuz d-ăla de la Ogaru Cenușiu, așa că știam că n-am mai mult de-o juma' de minut.

Elvin privea acum pieziș, făcea pe miratul și își tot potrivea pălăria pe cap.

— Mă ui-împrejur, nu-i nimeni la budă. Atunci îmi zic – oare ce se-ntâmplă aici? Pân' ocserv niște picioare su' ușa de la una din cabine. Așa că mă duc spre el, bușesc în ușă și-ncep să strig: Hai repede, c-a luat foc! Ieși afară! Și-l aud: Ce, ce? Ș' dup-aia se aude apa la closet.

Elvin se strâmbă.

— Aude că șandramaua a lua' foc și el să gândește să tragă apa! Mă dau înapoi. Cum a-nceput să se deschiză ușa, am și apăsat pe trăgaci, pac, pac, pac. Vezi că voiam să stea-n picioare, da voiam să cadă acolo, înăuntru, nu afară. L-am împușcat de patr-ori în inimă.

— Pe un om pe care nu-l mai văzuseși niciodată, spuse Kathy.

— Stai puțin. Necazu' e că nu l-am văzut bine atunci. Ies fuga afară și dau peste toți oamenii ăia

care coborau din autobuz. Cinci den ei m-a văzut bine ca să mă recunoască.

— Te-au prins imediat.

— Chiar la barieră. M-a prins cei den Patrula den Florida. M-a luat pe sus și m-a-ntrebat ce am avut cu Ignacio Nieves. Da' io zic: Cine e Ignacio Nieves? Oricum așa-l chema pe tip. Tot ce-nțeleg e că tipu' știa că m-am luat după el. Am intrat după el la toaletă și el mi-a dat plasă, a ieșit pe ușa ailaltă. N-a contat că pe ăla l-am omorât din greșeală. M-a potcovit cu omor de gradu' doi, mai mult nu se putea, cu revolveru' care încă mai fumega-n mâna mea, da' ticălosu' ăla-mputit de judecător mi-a dat doujcinci de ani cu liberare provizorie. Îți place povestea mea?

— Nu înțeleg prea bine de ce mi-ai spus-o mie, zise Kathy.

Elvin păru uimit:

— Ca să vez că io nu-s oricine, așa, unu d-ăia de pe lista ta.

— Și ce înseamnă pentru tine să omori pe cineva din greșeală?

— Păi, oricine se poate înșela. Dar io vorbesc de ce-i acum. Dac-o să ne mai vedem în ăști cinci ani…

— O dată pe lună, zise Kathy, ridicându-se de pe canapea. Nu chiar tot timpul.

Elvin era lângă ea în clipa când ajunse la ușă.

— Da, da' nu-i f-un motiv să nu ne-nțelegem.

Elvin puse mâna pe ușă când ea încerca s-o deschidă.

— Atinge-mă, numai, Elvin, și mergi înapoi să-ți faci toți cei douăzeci și cinci de ani.

— Ascultă, știi ceva? Chiar că foiam să-ț spun. Am avut o fată care mi-a scris tot timpu' cât-am fost acolo. Una pe care n-am văzut-o-n viața mea, da ea mi-a văzut poza-n ziar și mi-a scris o mulțime de scrisori că, cică, ea știe că-n inima mea io-s altfel de om și că tot ce-mi lipsește ca să mă-ndrept e să mă îngrijească cineva cu dragoste –

Elvin rânji. Colegu' meu de celulă tare-ar fi vrut să vadă cum miros scrisorile astea. Da' io foiam să știu cum ne văd pe noi, băieții ăștia răi, tinerele doamne ofițeri supraveghetori.

— O, zise Kathy, eu îmi dedic existența nobilului scop de a-i face fericiți pe ticăloși și faliți. La revedere.

Deschise ușa și ieși.

— Zici că-s on falit? părea surprins să audă așa ceva de la ea. Ei, aș putea să-ți spun anumite lucruri…

— Luna viitoare, la birou.

În timp ce cobora treptele spre trotuar îl auzi spunând din ușă:

— De ce nu mâine, că tot tre' să-l vezi pe Dale, nu-i așa?

•

O urmări cu privirea cum se îndepărtează în micul ei Volkswagen. Madam Sensibiloasa, așa ar trebui s-o cheme; auzi, să-l întrebe dacă are slujbă! Tare-ar fi vrut să-i spună că tocmai se pregătea să plece la slujbă și c-avea să citească mâine în ziar despre asta. Ce bine i-ar fi prins! Să-i vadă mutra aia cu care îl făcea falit. Faliții nu câștigă zece mii de dolari pe noapte.

Arma pe care i-o dăduse doctorul Tommy era în frigider, într-o cutie de pizza care, din câte își amintea Elvin, fusese o porcărie. Ideea lui era să se ducă acasă la judecător cu cutia de pizza, să bată la ușă… Dacă erau copoi prin apropiere, o să spună că a greșit adresa și-o să încerce altă dată.

Băiatul acela al doctorului Tommy, Hector, fusese de-a dreptul caraghios când venise prima oară cu jucărioara aia calibru 22. Elvin se uitase la ea și spusese:

— Doctore, nu mă-c la vânătoare de flamingi. Am de gând s-împușc un jude întreg.

Doctorul Tommy înțelese că voia o armă mai grea. Bine, să vedem, avea un Savage, un Remington…

— Doc, n-am de gând nici să mă bag într-o ascunzătoare și s-aștept să-mi treacă vânatu' pin față. Eu vreau o armă pe care să mi-o pot ascunde-n nădragi și să mă duc la omu' nostru.

În timp ce doctorul Tommy părea că se gândește, Elvin zise:

— Eu știu că on tip ca tine care a făcut cândva afaceri cu droguri, nu se duce la culcare făr-un pistol la căpătâi. Pariez că e cromat și cu măner dă-n fildeș.

Cel pe care-l aduse Hector la semnul doctorului era din oțel inox și avea mâner de lemn, un Ruger 357. Nu chiar cel pe care l-ar fi ales Elvin dacă ar fi avut de unde, dar putea să-și facă treaba cu el.

— Bine, și unde-i jumatea mea, bani gheață?

Aici se lovi de o stâncă.

— Și de unde știu eu, zise Tommy, că n-ai să iei cei cinci mii de dolari și n-am să te mai văd niciodată?

— Pen' c-așa lucrez io, zise Elvin. De ce să rămân numai cu juma?

Dar oferta doctorul Tommy era alta:

— Două miare când îmi spui cum ai de gând s-o faci. Restul dacă o faci.

Lui Elvin nu-i plăcu acest dacă. Zise:

— Am de gân' să bat la ușă și să-l împușc cân' deschide.

— Ăsta-i planul tău?

— Așa fac eu.

— Vreau să știu când și unde.

— Diseară. Cum adică unde? La el acasă.

— Da, dar de unde o să știi că e acasă?

Doctorul Tommy încerca să-i pună bețe-n roate. Elvin își ieși din fire.

— Ascultă, vrei sau nu să-ți fac treaba?

— Vreau să fiu sigur.

— Și eu, zise Elvin. Așa că am să-l împușc și-mi plătești după aia toți banii sau te împușc și pe tine. Cum ți se pare?

Doctorul ridică din umeri.

— Îl omori și citesc în ziare despre asta și nu-i nicio problemă.

Nicio problemă, numai că el nu făcea nimic. Elvin nu putea suferi să i se vorbească în felul acesta. Ticălosul ăsta îngâmfat cu curtea lui interioară… Dacă avea zece miare de dolari bani gheață ca să plătească pentru o treabă ca asta, în mod sigur avea mai mulți acolo de unde îi lua pe ăștia… Merita să mai reflecteze la chestia asta.

•

La două minute după ce plecase Madam Sensibiloasa, Elvin era și el în furgoneta lui Dale și pornea la drum, cu cutia cu pizza pe scaunul de lângă el. O luă pe șoseaua 95 spre West Palm și coti la stânga pe Bulevardul Sudului, cum îi indicase doctorul Tommy. Spunea că drumul va dura cam o jumătate de oră. „Pen'-un șofer ageamiu", spusese Elvin. Cunoștea bulevardul, fusese reasfaltat de când nu mai mersese el pe aici și pe margine fuseseră instalați stâlpi de iluminat. Mai departe, înainte, șoseaua ducea spre Zarcă și spre închisoarea Loxahatchee și, dincolo de ea, spre Glades. Dar de data aceasta Elvin nu mergea decât până la primul stop de după Bariera Florida.

Stopul se făcu roșu în timp ce Elvin se apropia de el, așa că se instală pe banda din mijloc, în spatele celorlalte mașini, deja oprite. Indicațiile doctorului spuneau că aici o iei la stânga, mergi apoi pe strada aceasta până la capăt, unde o iei tot la stânga și încă o dată la stânga, pe un drum prost care mergea de-a lungul unui canal, apoi cotea printr-un crâng și ducea chiar până la casa judecătorului. O clădire solitară cu un singur etaj, din cărămidă roșie. Foarte bine. O să meargă cu mașina până foarte aproape și o să predea marfa.

Se făcu verde. Elvin era gata să pornească.

Urmărea manevrele mașinilor de pe banda lui. Prima mașină porni, făcu ușor stânga și se opri apoi, lăsând să treacă celelalte mașini din direcție opusă. Următoarele două mașini de pe banda lui o

luară drept înainte. Elvin nu se mișcase încă, urmărind prima mașină, care virase la stânga. Un Volkswagen de culoare deschisă.

— Isuse Cristoase, spuse el cu voce tare. Dacă asta nu-i mașina lu' Madam Sensi, seamănă a dracu' de bine cu ea!

• Capitolul 13

Bob Gibbs o aștepta afară, la lumina unui reflector montat pe acoperișul casei. Îi făcu semn să manevreze spre garajul deschis și să se oprească chiar pe alee, în spatele Fordului albastru.

— Ai căutat mult până ai nimerit?

— Nu, deloc, spuse Kathy.

Mai că-i veni să-i spună lui Gibbs să-și ia mâinile de pe ea când o ajută să coboare din mașină. Poate era un reflex, sau poate că nu vedea prea mare diferență între acest judecător și infractorii de care se ocupa.

O conduse prin garaj în bucătărie, îi spuse să se facă comodă în timp ce-i pregătea un Jim Beam cu apă, fără s-o întrebe dacă vrea să bea ceva; își pregăti și pentru el unul proaspăt. Amândouă paharele erau așezate în niște suporturi roșii pentru ca băutura să rămână rece și să nu se ude mâna cu care țineai paharul. Pe aceste suporturi era tipărit cuvântul Aligatorii.

— În cinstea echipei de fotbal Aligatorii din Florida, nu în amintirea vizitei pe care am avut-o noaptea trecută, zise Gibbs.

O conduse pe Kathy, afară, pe terasă, ca să-i arate pe unde intrase aligatorul. Paravanul era pus la loc, dar pânza era sfâșiată și rama îndoită.

— Uite acolo, înăuntru, la canapea – e toată mușcată. A spart geamul de la glasvand. L-am înlocuit, dar mai trebuie să vină omul pentru paravan.

— Soția dumneavoastră a văzut aligatorul?

— Era să calce pe el.

— Nu e de mirare că s-a speriat. A plecat la Orlando, nu-i așa?

— Pentru un timp. Hai să mergem afară.

Bob luă o lanternă de pe masa de tablă. Pătrunseră într-o curte plină de umbre întunecate. Judecătorul se opri și trase aer pe nas.

— Simți ce frumos miroase? Iasomia care înflorește noaptea.

Kathy mirosi și ea și se uită la pinii australieni, la mahonul înalt care se desena pe cer.

— Îți plac plantele și florile tropicale?

— Când le pot vedea.

— Uite aici, spuse judecătorul și plimbă lumina lanternei peste frunzișuri, arbuști, ferigi „cuib de pasăre", orhidee Vanda.

— Vezi săgețile florilor?

Era o orhidee Cattley, cu tulpina galbenă, dincolo orhideea-lavandă Dendrobium. Avea orhidee care înfloreau în copaci și altele care atârnau din ciubere îmbrăcate în mușchi.

— Îmi petrec toată ziua în urâțenie și mă întorc acasă la frumusețe.

De ce-i spunea ei toate astea? Și oare Elvin de ce-i povestise cum omorâse un om? Și judecătorul și fostul pușcăriaș încercau s-o impresioneze. Judecătorul se străduia să-i arate ce om sensibil este el, în fond.

— Soția dumneavoastră lucrează la grădină?

— Se joacă cu pietrele.

— Se joacă? Ce fel de pietre?

— Cristale de cuarț. Le îngroapă în pământ ca să le purifice, să le revigoreze așa-zisa lor putere magică. Asta se numește Scutul African. Soția mea crede că palmierii aceștia pitici au fost cândva femei care s-au transformat apoi în copaci, înțelegi ce vreau să zic? Uită-te aici. O orhidee Bougainville care crește pe un palmier comestibil.

— De unde credeți că a venit? Aligatorul vreau să zic.

— Prin canalul de acolo, de pe partea cealaltă a casei. Uite, aici, rupe frunza asta, fărâmițeaz-o bine în mână și vezi cum miroase – dafin sălbatic.

— Dar dacă l-a adus cineva aici?

— O farsă? E cam prea complicat.

— Mă gândeam la un atentat împotriva dumneavoastră, zise Kathy.

— De ce? întrebă Bob Gibbs părând foarte surprins. Pentru că dau sentințe aspre? Niciodată nu depășesc prevederile legale. Nu pot. Verdictele mele sunt corecte, uneori se cere judecarea lor în instanța de apel și sunt infirmate, dar nu foarte des. Înțelege!

— Dar dacă altul nu le consideră chiar așa de drepte… mai sunt și țicniți pe lumea asta – și cu gândul la Elvin, adăugă: Sau declasați, oameni fără niciun respect față de viața omului…

— Știu, iubito, e lumea plină de d-alde ăștia. Uite, aceasta este orhideea de vanilie, singura despre care știu că este folosită în alimentație.

•

Elvin ieși din întuneric cu cutia de pizza sub braț și pătrunse în pata de lumină cu ochii la Volkswagen-ul parcat în fața garajului deschis. Era aici deci, nu mai încăpea nicio îndoială și asta era cât se poate de rău. Madam Sensi era cam prea îndrăzneață pentru cât era de nostimă. Și spunea lucrurilor pe nume. Se apropie de ușa din față, gândindu-se că, dacă cumva fata este la toaletă sau mai departe de judecător, poate să-și facă treaba și să plece. Frate dragă, dar ar fi trebuit să fie ziua ei de naștere ca să aibă asemenea noroc. Sună la sonerie. Dacă îl vedea, nu mai avea de ales. Sună din nou. Dacă se gândea bine, nu era nicio șansă ca ea să nu-l vadă dacă îl împușca pe judecător. Nu, oricum, trebuia s-o caute și să-i spună, ei bine, îmi pare rău, dar n-ar fi trebuit să fii aici. Apăsă din nou butonul soneriei, îl ținu apăsat și auzi bâzâitul din interior. Dădu drumul soneriei, și apăsă clanța ușii. Era încuiată. Merse de-a lungul casei, uitându-se pe fereastră în dormitoarele scufundate în întuneric până ajunse la garaj. Văzu o ușă, se apropie și o încercă. Ușa se deschise. Acum trebuia să acționeze repede. Puse cutia de pizza sub braț, scoase pistolul din centură înainte de a intra în încăpere. Plafoniera din bucătărie era aprinsă. Elvin se opri încercând să prindă sunet de voci sau

pași până observă sticla de Jim Beam de lângă chiuvetă. Se apropie de ea, lăsă cutia goală de pizza pe masă și gustă o picătură de whisky. Mmmm, numai de poftă, căci nu era câtuși de puțin nervos. În regulă, nu erau în dormitoare, căci se uitase pe fereastră. Nu erau nici în sufragerie, unde era întuneric. În living era o lampă aprinsă, dar mai mult nu se vedea din bucătărie. Ținea pistolul în fața lui, în timp ce se mișca cu grijă din spațiul luminat puternic, spre întuneric, spre un loc mai puțin luminat, dar nici aici nu găsi pe nimeni. Dar, iată, glasvandul de la terasă era deschis și acolo era lumină. Văzu o masă de tablă și câteva scaune. Văzu paravanul zdrențuit, apoi tresări văzând raza unei lanterne care se plimba prin grădină, printre copaci. Deci acolo erau, afară, în curte. Urmări lumina cum se mișca și se oprea pe chipul alb al fetei în contrast cu întunericul nopții… Avea de gând să se distreze cu ea judele, pesemne, dar n-o să-i prea meargă. Cel care ținea lanterna era judecătorul. Ce naiba îi arăta? Elvin rămase nemișcat un minut. Era mai bine să-i aștepte să intre în casă, să-i vadă mai bine. Între timp, ar mai putea gusta puțin din Jim Beam-ul acela.

•

Judecătorul îi arăta o plantă numită *monstera deliciosa* și îi spunea:

— Vezi ce fructe interesante are? Când se coc, se pot mânca.

Omul ăsta era prea de tot. Kathy era sigură că-i făcuse cu ochiul pe întuneric.

Porniră înapoi spre casă. Judecătorul o ținea de braț, deasupra cotului, își juca degetele pe pielea ei netedă și îi povestea cât de mult îi plăcea să se ducă din când în când pe lângă Immokalee din Everglades cu un sac și un cuțit de vânătoare la cules de orhidee sălbatice. Erau o mulțime de orhidee sălbatice acolo. O întrebă dacă îi plăcea să facă camping, dar nu așteptă răspunsul. Spuse că

ar trebui să-l însoțească uneori, era o experiență interesantă. Nicăieri altundeva nu te simți atât de aproape de natură ca la Everglades.

Kathy spuse că nu prea-i plăceau șerpii.

Și nici aligatorii. Voia să se întoarcă la povestea cu aligatorul de pe terasă, să întrebe dacă nu cumva fusese adus pentru nevastă-sa. Să afle dacă ea mai avea sau nu de gând să se întoarcă.

Erau aproape de casă, treceau pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre terasă. Judecătorul spuse că are două orhidee premiate acolo și vrea să i le arate. O să pregătească alte pahare cu băutură proaspătă și or să stea jos, să se simtă bine… Judecătorul încă mai vorbea când geamul ferestrei de la bucătărie se făcu țăndări și se auzi un zgomot puternic de împușcătură. Kathy se întoarse spre fereastra de la bucătărie, văzu lumina, bufetele albe, mai văzu… încă ceva, când a doua fereastră se făcu țăndări și se auzi din nou trosnitura aceea puternică și Kathy își dădu seama că era o carabină. Se trânti la pământ și-l trase și pe judecător după ea când încă un geam zbură în țăndări, apoi încă unul și se mai auzi o ultimă împușcătură care nu fu însoțită de zgomot de geam spart. Se auzi apoi numai ecoul împușcăturilor venind de undeva, din spatele curții.

Niciunul din ei nu mișca, cu fața îngropată în iarba aspră; unul din picioarele lui era aruncat peste al ei și Kathy asculta cu atenție. Acum nu se mai auzea nimic, nici măcar zgomotul făcut de insecte. Încercă să se concentreze și să-și amintească exact ceea ce văzuse pe fereastră în momentul în care explodase cel de-al doilea geam: o mișcare rapidă, ar fi putut fi, eventual un bărbat, dar în clipa următoare dispăruse. Îl auzi pe judecător spunând în șoaptă:

— Isuse Cristoase, cineva încearcă să mă ucidă!

Parcă vedea uluiala din ochii lui.

•

Elvin își permise să se destindă o clipă. Sorbind din Jim Beam și comparându-l cu ceea ce beau ei la Starke, poșirca aia căreia îi spuneau *bătrâna* și nu era mai tare decât vinul, tot vreo paisprezece grade, avea un gust oribil, dar îți făceai treaba cu ea. Își aminti de mirosurile și zgomotele din celulă, de pereții jegoși pe care îi avea tot timpul în fața ochilor și se apropie de fereastră fără să se gândească la nimic până în clipa când îi văzu afară, chiar acolo, și fereastra se făcu țăndări. Atunci își reveni imediat, sări într-o parte și a doua fereastră explodă la rândul ei, apoi alta, și alta și Elvin își spuse: „Dumnezeule! Trage cineva-n mine!”

Elvin o șterse pe același drum pe care venise, alergă pe aleea cu pietriș care scrâșnea sub tălpile cizmelor lui până la furgoneta lui Dale și o întinse de acolo, fără să-și dea prea bine seama de ceea ce face până se trezi din nou pe un teren cunoscut, pe Bulevardul Sudului, mergând spre est și având suficient timp ca să se gândească.

Să se gândească și să înțeleagă că, nu, nu putea fi judecătorul cel care trăsese asupra lui, altcineva, acolo din fundul curții trăsese în judecător, el nu apucase să tragă. Și îi veni în minte ceea ce-i spuse lui doctorul Tommy că trebuia să stea la coadă ca să-l mierlească pe jude. Ca la o vânătoare la Canal Point, îți încarci arma și aștepți să-ți vină rândul.

Iar dacă împușcăturile nu făcuseră altceva decât să spargă geamurile, înseamnă că judecătorul era încă în viață, vânatul lui. Asta era o mare ușurare.

Trecând pe lângă Școala Militară, Elvin văzu că la Bazinul de Polo, pe partea stângă, luminile nu mai erau aprinse. Ultima dată când fusese el aici, localul se numea Băltoaca. Ar fi putut pune pariu că, dacă îi rugai, mai puteai căpăta un Jim Beam.

• Capitolul 14

Kathy nu trebui să-i spună operatorului de la 911 nimic altceva decât că vorbește de la locuința judecătorului Gibbs și, în cinci minute, își făcu apariția prima mașină a poliției. După aceasta urmară altele, la început numai mașini alb-verzi ale poliției, apoi o mașină a poliției rutiere cu un sergent care stătu de vorbă cu Kathy și-i spuse să rămână pe-aproape. Judecătorul nu era prea vorbăreț, își luase alt pahar. Curând începură să sosească și mașini fără însemnele poliției, printre ele mașini ale Secției de detectivi și ale Serviciului special de pază și securitate, diverse mărci și modele de mașini, oameni de la serviciile tehnice și de la Biroul Șerifului și, în cele din urmă, șeriful în persoană, Gene B. Givens, un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o constituție nu prea robustă. Purta o pălărie de cowboy și părea liniștit, dând din cap în timp ce detectivii îi relatau ce se întâmplase. Acum toate luminile din casă erau aprinse, curtea din spate era inundată de lumina farurilor de la mașinile poliției și peste tot se plimbau fascicule de lumină. În bucătărie, tehnicienii căutau gloanțele. Kathy observă cutia de carton de pizza și i se păru ciudat că își aduseseră de mâncare.

Se așezase pe un șezlong de pe terasă, dar se gândea că ar trebui să plece. Tocmai atunci însă judecătorul ieși pe terasă cu paharul în mână și, o dată cu el, șeriful Gene Givens, care chiar arăta a șerif și un bărbat mai greoi care purta ochelari și căruia îi spuneau Bill, sau colonelul McKenna. Judecătorul îi telefonase direct. Erau urmați de patru detectivi, unul dintre ei era chiar Gary Hammond, în costumul lui bleumarin și cu cravată la gât, dar tot netuns. Kathy așteptă ca el să-i observe prezența. Gary zâmbi, se uită într-o parte și în alta, rămânând în picioare, în timp ce Gibbs,

McKenna și șeriful Gene Givens se așezară în jurul mesei de tablă. Îl zări acum și pe Lou Falco. Mai era cu el și un alt tip de la serviciul special de pază și securitate pe care îl cunoscuse la Bazinul de Polo. Falco aruncă o privire în jur și dădu din cap. Îi spuse ceva tipului cu care era și întoarse o clipă capul înainte să iasă.

O privire spre fata cu care era judecătorul. Toți fac așa. Alt punct interesant – gaura pe care o făcuse aligatorul.

Un polițist veni cu paharele pe care le scăpaseră din mâini în curte. Le ținea cu fundul în sus, cu degetele băgate în ele.

Gibbs spuse:

— N-ai să găsești pe ele decât amprentele mele. Și ale ei, ale doamnei Baker.

Era prima oară când anunța prezența ei acolo.

McKenna întrebă:

— Erați afară?

— Tocmai asta încercam să-ți spun, tipul a tras în casă, nu în mine.

Își schimbase opinia. Pe când zăcea cu fața la pământ alături de ea credea că cineva vrea să-l omoare pe el. Dar de atunci mai băuse câteva pahare.

Șeriful Gene Givens spuse:

— Bob s-ar putea să aibă dreptate.

— Vreun țicnit care vrea să mă sperie, zise Gibbs. Tocmai vorbeam despre asemenea indivizi ceva mai devreme cu doamna Baker. Venise aici ca să discutăm despre unul aflat în libertate provizorie care îi face greutăți. Un băiat pe care l-am condamnat mai zilele trecute. Dale Crowe, vă spune ceva numele acesta?

Gary Hammond interveni, zicând:

— Domnule judecător, cel v-a amenințat în tribunal, nu-i așa?

Toți deveniră atenți. McKenna întrebă care fuseseră exact cuvintele lui Crowe. Kathy îl urmărea pe Gary care, cu privirea ațintită în perete,

încerca să-și aducă aminte cuvintele acelea. Gary îi aruncă o privire și Kathy i-o întoarse.

— Cred că Dale a spus: „Mai vedem noi cum stă treaba asta”, zise el. Și: „Să nu crezi c-ai terminat-o cu mine”. Ceva de felul acesta.

Kathy interveni, spunând:

— A zis: „Dacă-ți închipui c-ai termenat-o cu mine să știi că ești în rahat până-n gât”. Toți își întoarseră privirile spre ea și continuară s-o privească până când McKenna se adresă lui Gibbs.

— Și e liber? Nu l-ai reținut pentru ultraj?

— Nu mi-a sunat ca o amenințare.

Sau, poate, își spuse Kathy, n-a auzit nimic.

— Ce altceva poate să fie, zise McKenna, „N-am terminat cu tine” decât o amenințare? Și i-ai dat drumul pe încredere?

— I-am dat șapte zile să-și aranjeze treburile.

— Cred că una din treburile lui era exact cum să te lichideze pe tine, zise McKenna. Tipu’ ăsta e din familia Crowe? Locuiește la Belle Glade?

Kathy îi asculta cum încercau să coroboreze faptele, să stabilească o legătură între împușcături și aligatorul care fusese adus noaptea de dinainte de oameni care știau cum s-o facă. Acum nu mai era nicio îndoială, aligatorul fusese adus aici, un exemplar uriaș de peste trei metri, și pentru că treaba nu fusese rezolvată, Dale sau altul din familia Crowe venise cu o armă. Nu ca să te sperie, ca să te omoare, domnule judecător. Aceasta putea fi ușor calificată drept tentativă de omor. Primul lucru pe care îl aveau de făcut acuma era să-l găsească pe Dale Crowe Junior. Cu toții își îndreptară din nou privirile spre Kathy, când McKenna o întrebă când l-a văzut ultima oară.

— Acum două zile.

— După câte îmi amintesc, zise Gibbs, trebuia să se prezinte la tine în fiecare zi.

— Nu s-a prezentat, răspunse Kathy, și nu știu unde este.

Nu suna prea bine, dar ce-ar fi putut spune?

— Ai fost la el acasă?

— Da, l-am căutat.

— Așa că ai venit aici ca să obții un mandat de arestare, spuse McKenna. Asta-i tot ce putem face, să-l ridicăm.

Kathy se uită la McKenna care se întorsese acum spre detectivi lui, căci cu ea terminase. Îi spuse unuia dintre ei să telefoneze la Belle Glade să-l ridice pe Dale, pe tatăl lui și pe oricare alt membru al familie lui Dale, care ar mai fi pe acolo. Apoi se adresă celor de la masă.

— Cred că avem șansa să încheiem dosarul înainte chiar de a-l deschide. Nu mai e nevoie să mergem la computer să căutăm suspecții.

Gary Hammond spuse:

— Domnule colonel…

Și Kathy se gândi că o să-i spună povestea cu tapetatul pereților cu numele suspecților, dar n-o făcu, ci zise:

— Dale Crowe locuiește la Delray Beach, împreună cu unchiul lui, Elvin Crowe. Doamna Baker a fost acolo în seara aceasta după câte știu, și se uită din nou la ea.

— Elvin era acasă, spuse Kathy. L-am întrebat unde este Dale și mi-a spus că pe-acolo, prin împrejurimi.

— Elvin Crowe, zise șeriful Gene Givens. N-am mai auzit de mult numele acesta. Dac-aș face o listă cu suspecți, pe el l-aș așeza în capul ei.

— Păi, atunci să începem. Secția Judiciară a preluat cercetarea cazului. Serviciul special de pază și securitate va supraveghea locuința suspectului, începem cu Dale Junior. Și, Big – zise McKenna întorcându-se spre Gibbs – vei rămâne și tu sub supravegherea Serviciului special până închidem cazul.

Șeriful Gene Givens zise:

— Va trebui să vă schimbați tabieturile, domnule judecător.

— Nu vei mai putea merge în fiecare zi la *Helen Wilkes* după ce termini treaba la serviciu, zise McKenna. O să cam renunți la viața socială, Big, dar va trebui să te împaci cu gândul, măcar pentru un timp.

Kathy se uita la Gibbs. Nu părea prea încântat. Își trimisese nevasta de acasă, era liber să se zbenguiască cum voia și acum o să-i aibă tot timpul pe cap pe polițiștii de la Serviciul special, acasă, în mașină spre tribunal. Kathy începu să se gândească…, dar dacă cumva o trimisese intenționat de acasă?…

McKenna spunea că evenimentul va fi consemnat în registrul de evenimente și toată lumea va afla ce se întâmplase.

— Cu alte cuvinte, ziariștii și reporterii de la TV o să se repeadă cu toții asupra ta, așa că o să fii fericit să-i ai pe polițiști în preajmă ca să te scape de ei.

Șeriful Gene Givens spuse:

— Necazul în cazurile astea e că, o dată cunoscute, fac pui. Le dau oamenilor idei. Tocmai de aceea vrem să-l încheiem cât mai repede.

— Înainte ca vreun nebun să-ți trimită o scrisoare-bombă, zise McKenna. Vom încerca să fim cât mai discreți, dar nu se poate ascunde faptul că un demnitar este păzit. Ziariștii află imediat. Există însă și un avantaj, anume ca unul dintre informatorii noștri să afle ceva și să ne ciripească.

— Eu nu deschid scrisorile, zise Bob Gibbs.

Voia să-i facă să râdă sau poate că începuse să-i surâdă ideea de a se simți în centrul atenției. Kathy nu era foarte sigură. Sau poate că nu mai simțea nimic, după cât băuse.

— O să-ți verificăm scrisorile și mai mult ca sigur că o să-ți supraveghem și telefonul, și aici și la tribunal.

Unul dintre tehnicienii care adunau probe ieși din living cu un pahar care zăngăni când îl ridică în sus.

— Patru gloanțe 22, domnule, spuse el, punând paharul pe masă. Au trecut prin două uși de dulapuri și s-au înfipt în perete.

McKenna se întoarse spre Gibbs:

— Atâtea ai auzit, patru împușcături?

— Așa cred.

Gibbs se întoarse cu privirea spre ea, Kathy avu o ușoară ezitare, apoi spuse:

— Au fost cinci, dar numai patru au atins geamurile.

Asta îi făcu din nou pe toți să-și întoarcă privirile spre ea, iar McKenna o întrebă:

— Ești sigură?

— Am auzit cinci împușcături.

— Cam de la ce distanță? Ai putea aprecia?

— Veneau de undeva din fundul curții.

— Cum s-au auzit împușcăturile: s-au succedat rapid una după alta sau la distanță egală?

Kathy făcu o pauză. Auzise împușcăturile și revăzu în minte fereastra și umbra cuiva acolo pentru o frântură de secundă. Se gândea că poate ar trebui să le spună. Dar, de fapt, ce văzuse? Era sigură că auzise cinci împușcături, distanțate în timp. Să le spună asta. Dar acum vorbea Gibbs:

— Doamna Baker era destul de speriată, vă imaginați. Cred că am trântit-o la pământ poate chiar cam prea brutal, spuse el și rânji spre ea, marele erou.

I-auzi! Și adăugă:

— Sper că nu v-am lovit.

Nu putea să-i spună nimic, absolut nimic de față cu toți acești oameni. Oricum, cu ea terminase și acum se uita la McKenna.

— Vrei să pui paza pe mine?

— Ba chiar insist, Big.

— Presupun că trebuie.

Lou Falco veni și raportă:

— Cinci tuburi goale în apropiere de pompa de apă. Individul a tras de la mai puțin de cincizeci de metri și a spart și acolo un geam, dacă asta vă

spune ceva. Putem verifica și tuburile, dar nu cred că vom găsi niciun fel de urme pe ele. Le-am găsit în noroi, căci acolo e foarte umed și individul le călcase în picioare.

— Avem, oricum, un punct de pornire, zise McKenna, ridicându-se în picioare o dată cu șeriful.

— Cum te-ai gândit să procedezi aici?

— Patru afară și doi în casă, zise Falco.

— Este exact ce-mi trebuia, zise Gibbs, niște chiriași în pensiune completă. Lou, cât crezi că pot să-ți iau?

Kathy observă că toți râseră sau zâmbiră din respect pentru acest nemernic, numai pentru că era judecător. Chiar și Gary, deși nu foarte tare. Îl văzu pe detectivul care se dusese să telefoneze la Belle Glade venind din nou pe terasă.

— Șefule, Dale Crowe senior este la spital, spuse el. A fost la dans alaltăieri la Clewiston, s-a luat la bătaie și un tip i-a rupt maxilarul. Pe Dale Junior nu l-a văzut nimeni până acum, adăugă el cu o strâmbătură.

Șeriful Gene Givens porni spre ieșire. Apoi se opri și zise:

— Parcă știam că Dale are un picior de lemn.

— A fost mușcat de un aligator, spuse McKenna. A făcut gangrenă și a trebuit să i-l taie de la genunchi.

— Atunci, spuse șeriful Gene Givens, ce căuta un om cu un picior de lemn la sala de dans Two-Step?

Apoi se îndreptă din nou spre ieșire.

Kathy se uită la el în timp ce toți ceilalți băieți de pe terasă izbucniră din nou în râs. Gene Givens se întoarse și mai privi o dată gaura din paravan, o examină mai mult timp, apoi spuse:

— Legătura dintre aligator și împușcături, asta o să rezolve cazul.

Șeriful îi făcu o impresie bună lui Kathy – omul nu vorbise mult, dar când spunea ceva era cu cap.

Plecară cu toții de pe terasă, unii afară, spre curte, ceilalți în casă. Cu toții, în afară de Gary Hammond. Imediat ce rămase singur, acesta se apropie de ea:

— E ceva ce nu înțeleg. Ce făceați afară, în curte?

— Ne uitam la flori.

— Pe întuneric?

— Crezi că a fost ideea mea?

— Ei bine, zise el, cred că ai tras o spaimă, să vezi că trage cineva în tine! zise el.

Kathy dădu din cap, privind în sus spre el de pe șezlong.

— Da, dar nu cred că trăgea cineva în noi.

— Așa a spus judecătorul. De ce nu l-ai contrazis?

— Nu m-a întrebat nimeni.

— Erați în fața ferestrei, lumina era aprinsă…

— Nu, nu eram chiar așa de aproape. Cum ar fi putut să ne vadă? Era undeva, în spate, între copaci.

— Dar de ce să fi tras în casă?

— De ce să pună un aligator pe terasă? L-ai auzit pe Givens, el crede că între cele două întâmplări există o legătură. Dar eu am să-ți spun un lucru, adică nu, două, spuse Kathy. Gibbs nu m-a trântit la pământ, a încremenit. Și n-am venit aici ca să vorbesc cu el despre Dale. Mi-a telefonat și mi-a spus că vrea să stăm de vorbă despre soția lui. Se pare că este în Orlando, dar eu nu cred.

— Dar de ce să vrea să vorbească cu tine despre nevastă-sa?

— A spus asta așa, ca un pretext… De fapt vrea să se culce cu mine. Ăsta e singurul motiv.

— O, făcu Gary și începu să se gândească la ceva. Vrei să spui că el zice că soția nu-l înțelege și chestii de-astea? Că nu se împacă prea bine?

— A, mai mult chiar. Că ea își închipuie că este o mică negresă care a murit cu mulți ani în urmă – Gary îi aruncă o privire amuzată. Iar când mica

negresă începe să vorbească prin Leanne, judecătorul simte că înnebunește.

— Și eu am auzit-o, spuse Gary. I-am auzit vocea. Eram cu toții în grădină…

— Nu mai spune, chiar ai auzit-o? Și ce-a zis?

Gary ezită o clipă, apoi spuse:

— Am putea discuta mai pe îndelete despre chestia asta.

— Așa cred, zise Kathy, având acum impresia că Gary folosește discuția despre nevasta judecătorului ca un pretext pentru altceva. Cel puțin, așa spera ea.

— Nu vrei să bem ceva? întrebă el.

— Te superi dacă te întreb? Ești căsătorit?

Gary păru surprins:

— Nu, nu sunt.

— Ai copii?

— N-am fost niciodată căsătorit.

Kathy se gândi să întrebe de ce, dar spuse:

— În regulă, unde?

• Capitolul 15

În timp ce ședea la Bazinul de Polo și își sorbea whisky-ul, ceva continua să-l sâcâie când se gândea la cele petrecute în casa judecătorului și revedea în minte fiecare pas făcut, dar nu știa ce anume. Ce dracu era? Luă o sorbitură mai mare și își aminti, Isuse, cutia de pizza! Și se înecă, începând să tușească.

Dar acum îl mai sâcâia și altceva. O tânără blondă cu păr cârlionțat și cercei în formă de scoici, care ședea lângă el la bar începu să-l bată ușor pe spate:

— Ce s-a întâmplat, drăgălașule?

Elvin își reveni, mai trase o dușcă și lichidul se scurse liniștit în jos. Dar blonda cea creață nu-i dădea pace:

— Nu te-am mai văzut pe aici. Ești de la Serviciile speciale, agent secret, nu-i așa? Îmi place cum arăți.

Elvin se uită la ea, cutia de pizza nu-i ieșea din minte și-i spuse să se care.

— O, vă rog să mă scuzați, spuse ea ofensată și coborî de pe scaunul înalt.

După alte două pahare de Jim Beam cutia de pizza încetă să-l mai preocupe. Problema era, cum vor proceda polițiștii? Or să se ducă în bucătărie și ce-or să vadă? O cutie goală de pizza pe masă. Dacă cel care trăsese fusese afară – n-avea cum s-o aducă înăuntru. Probabil că acuma unul din polițiștii o și aruncase deja la gunoi. Problema asta fiind rezolvată, Elvin le ură în gând polițiștilor noroc să-l găsească cât mai repede pe ticălosul care trăsese.

Pe vremea când localul purtase celălalt nume, cel de care își amintea Elvin, era foarte des frecventat de polițiști. Aruncând o privire de jur împrejur, Elvin înțelese că lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Polițiștii se distrau

aruncând săgeți în trei scânduri aflate în fundul camerei. Erau îmbrăcați în costume și aveau cravate la gât, nătărăi de la Biroul Șerifului care nu era foarte departe de aici. Asta îl făcu pe Elvin să se gândească la costumele fratelui său Roland, pe care le pusese într-o ladă, cu naftalină. Poate ar trebui să le scoată. Unele pipițe te plăceau spilcuit, altele îi preferau pe tipii mai jegoși și mai prăpădiți. Ca micuța asta blondă – că altfel n-ar fi venit imediat la el când îl văzuse tușind.

De unde ședea, Elvin vedea foarte bine tot localul, căci era la capătul din fund al barului oval, cu scaune pe toate părțile. În mijloc se mișca cu agilitate o femeie prietenoasă care turna băuturi în pahare. Era cam întuneric acolo. Cu toate acestea, vedea foarte bine pe blonda cârlionțată la celălalt capăt al barului, împreună cu prietena ei. Elvin așteptă ca ea să-și întoarcă privirea spre el. Când fata întoarse capul, Elvin ridică un deget și-și atins borul pălăriei. Atât i-a trebuit. Fata veni imediat lângă el.

— Adineauri mă gândeam la ceva ce nu-mi dădea pace, zise Elvin.

— Asta-i meseria, zise fata, ridicându-și fundul pe scaunul înalt. Înțeleg, iubitule, știu ce înseamnă asta. Ești căsătorit?

— Am fost, s-ar putea spune, ca și căsătorit, vreo zece ani. De fapt, cu mai multe, dar acum sunt liber ca pasărea cerului.

— Lucrezi sub acoperire, așa-i?

Elvin rânji la ea:

— Sunt gata oricând să lucrez sub acoperirile tale.

— Hei, băiatu'. Ia-o mai încet, dacă nu te superi. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Da, da' io mă grăbesc. N-am mai regulat de-atâta timp că sunt ca și virgin.

— Ești cam ciudat. Parcă spuneai că ai fost ca și căsătorit. Care-i treaba?

— Am fost dus…

— Ahaaa, adică, vrei să spui c-ai fost la închisoare, zise ea.

— Da, în pârnaie, ș-încă cum! Iubito, am fost la Starke.

O apucă de braț înainte ca ea să se poată răsuci jos de pe scaun și o trase spre el până când borul pălăriei îi atinse părul cârlionțat, iar ochii îi priveau drept în ochii ei mari.

— Ce părere-ți bagi de-on pușcăriaș care n-a mai regulat o muiere de zece ani? Ce zici, ’ți surâde?

Îi lăsă brațul înainte ca fata să apuce să țipe sau să facă o scenă și ea dispăru imediat, ducându-se la cealaltă, probabil ca să-i povestească ce pățise. Târfă de copoi, asta era. Individă din aia care merge cu un jerpelit sau jegos numai dacă știu că e copoi nespălat.

Dar poate că prietena ei era mai altfel. Elvin își trase pălăria mai jos, pe ochi și continuă să privească spre fete, la gândul că poate cealaltă, cea cu o claie roșcată de păr în cap, o să se întoarcă spre el. Chiar în momentul acela se auziră niște țipete dinspre locul unde polițiștii aruncau săgeți, de parcă l-ar fi lovit pe unul în coaie. Elvin se ridică să vadă mai bine, căci acolo era mai multă lumină decât aici, la bar. Îi văzu pe cei care aruncau săgeți peste capetele oamenilor aflați la mese. Văzu o fată brunetă care semăna cu… Isuse, nu semăna, era chiar ea. Era chiar doamna ofițer supraveghetor șezând la o masă cu un tip îmbrăcat în costum, numai că ăsta nu arăta a copoi, arăta ca un nătărău de procuror. Ședeau amândoi la o masă rotundă și discutau, uitându-se unul la altul, fără să dea prea multă atenție aruncătorilor de săgeți care încă mai urlau. Doamna Sensi era cu spatele spre el și acum părea că râde de ceva ce-i spusese nătărăul. Ieșise în oraș și se distra după ce cineva încercase s-o împuște! Era pentru prima oară că Elvin o vedea râzând. Simțea că-i vine să se ducă la masa lor și să le spună: „Ei, ce mai faci? Era cât

p-aci s-o mierlești, așa-i?” Să-i vadă mutra. Să nu mai spună nicio altă vorbă și să plece… Și să-și petreacă apoi noaptea la pușcărie unde or să-l întrebe ce făcea acolo? Livra pizza? Cum se face că nu poți să mărturisești nimănui ce-ai vrea cel mai mult să spui?

Rahat, mai bine să nu fie văzut aici. Să iasă pe ușa aia din spate înainte să-l zărească și ei.

•

Kathy îi spuse lui Gary:

— Iată ce cred eu. Nu trebuie să fii de acord cu mine, dar dacă mă privești de sus, plec.

— Cum adică „de sus”?

— E o atitudine tipică de mascul polițist, adică „nu ești decât ofițer supraveghetor”, înțelegi? Ce mă pricep eu!

— Adică este și un fel de test?

— Într-un fel, da.

— Am spus oare ceva care să te facă să crezi…

— Vrei te rog să mă asculți?

Apoi vorbiră despre soția judecătorului și Kathy aflase unele lucruri care păreau să confirme ceea ce credea ea și era nerăbdătoare să-i comunice și lui. Băieții care aruncau săgeți îi distrăseseră la început atenția, dar numai pentru puțin timp.

— Eu nu cred că cineva vrea să-l omoare pe judecător.

— Chiar dacă merită?

— Uite ce e, a vrut ca nevastă-sa să plece și a plecat. Ți-a spus: „A venit un aligator și a plecat nevastă-mea”. Așa e? N-a trimis-o el la Orlando la niște prieteni, ea a plecat.

— Poate că s-a dus totuși la Orlando.

— Unde s-a dus nu contează. A văzut un aligator și și-a luat zborul. Pentru că pe vremea când făcea pe sirena, ceea ce judecătorul nu mi-a spus niciodată, a fost speriată de un aligator și a fost cât pe-aci să se înece. Acuma fosta sirenă comunică cu o fostă sclavă, o fetiță negresă, pe nume Wanda Grace. Judecătorul a vrut ca nevastă-

sa să plece, pentru că îl scotea din minți când începea să vorbească cu vocea aia de negresă mică. Și așa, poate să mai și zburde în voie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Tot ce știu eu este că a plecat de la el.

— Din cauza aligatorului.

— Bun.

— Și crezi că l-a adus cineva. Ești convins.

— Pentru judecător.

— De unde știi că n-a fost pentru nevastă-sa?

— N-am niciun motiv să cred așa ceva.

— Pentru că nu cunoști niciun altfel de motiv. Întreab-o pe Leanne.

— Nimeni n-a tras în Leanne.

— Nimeni n-a tras în nimeni. Un individ a spart niște geamuri cu o armă calibrul 22. Asta folosești când vrei să omori un om? Același lucru l-a spus și Lou despre aligator. Există metode mai bune.

Kathy sorbi din bere lăsându-i timp de gândire.

— Totuși nu există nicio legătură evidentă între aligator și cel care a tras.

— Șeful tău crede că este.

— Da, și dacă n-are dreptate, cine o să i-o spună? Dacă înțeleg bine, vrei să spui că…

— Da, că judecătorul a pus pe cineva să aducă aligatorul ca s-o sperie de moarte pe Leanne. Ceea ce s-a și întâmplat. Procedeul a dat rezultate.

— Și ce-i cu individul care a tras? El ce amestec are în toate astea?

— Nu știu. Întreabă-l pe Gibbs.

Kathy se uită la Gary în timp ce acesta ridica berea la gură. Sorbi, apoi spuse:

— N-am cum să-l întreb așa ceva pe Gibbs. Un judecător de talia lui să organizeze o asemenea înscenare! Nu văd de ce ar face-o!

Kathy bănuia, dar nu spuse nimic.

— Îmi amintește de un actor de cinema, zise Gary. Îl știi pe Harry Dean Stanton?

O luase prin surprindere – dar chiar atunci băieții care aruncau săgeți începură să strige și să

se bucure pentru o lovitură norocoasă a vreunuia dintre ei. Gary întoarse capul, dar Kathy se rezemă de spătarul scaunului și nu se putu abține să nu izbucnească în râs, pentru că era adevărat și se mira cum de nu-și dăduse și ea seama mai devreme.

— Ai dreptate, arată exact ca el.

— Știi la ce mă refer? întrebă Gary.

— Harry Dean Stanton? Că doar e unul singur!

— Îți place?

— Cred că este un mare actor.

— Gibbs e același gen, cu aerul lui de fermier.

— Exact, și tunsoarea, totul.

— Totuși, nu mi se pare că tu semeni cu Kathy Baker.

Iar o tachina. Kathy schiță un zâmbet, dar nu era foarte sigură pe ea.

— Vrei să spui cu cea din filme?

— Kathy Baker. Că doar una-i Kathy Backer! – i-o plătea cu aceeași monedă. Ai văzut *Curat și Treaz* cu ea și cu Michael Keaton?

Kathy încuviință din cap. Polițistul acesta cu costum bleumarin îi întrecea așteptările.

— Da, și mi-a plăcut tare mult. Îi știu pe oamenii ăștia. Îi am în portofelul meu.

Dădu paharul puțin mai la o parte și se uită atent la Gary, simțind că poate avea încredere în el. Un polițist cu care putea să stea de vorbă, atunci se hotărî:

— Vreau să-ți mai spun ceva…

Și îi descrise apoi chipul sau umbra aceea pe care o văzuse prin fereastra de la bucătărie. Da, spusese el, de astă dată pe un ton de polițist, s-ar putea să fi văzut pe cineva. Poate că au fost doi.

Dar apoi excluse ipoteza. Dacă ar fi fost doi, ar fi așteptat să termine treaba.

— Care treabă? întrebase Kathy. Să spargă geamul?

El bătu în retragere spunând că, dacă nu era chiar foarte sigură și cum nu exista nicio

posibilitate de a confirma dacă văzuse cu adevărat pe cineva sau nu…

— Nu pot să spun că am văzut un chip, spuse Kathy, dar așa cred. Știu că l-am văzut, pentru că în clipa următoare nu mai era.

Gary păru să înțeleagă. Dădu din cap gânditor înainte de a mai comanda încă două beri.

— Era un tip acolo, la capătul celălalt al barului… zise Kathy.

Gary întoarse capul.

— Nu l-am văzut foarte bine. Acum a plecat.

— Și ce-i cu asta?

Kathy avu o mică ezitare:

— Mai bine să nu-ți spun nimic dacă nu sunt sigură.

•

Elvin găsi Volkswagen-ul lui Kathy, apoi își mută furgoneta într-un loc de unde putea vedea și urmări totul fără să fie văzut. Bazinul de Polo era pe o alee cu o mulțime de magazine, toate închise la ora aceea, cu excepția barului.

Elvin se gândea că n-ar fi fost rău să afle unde locuiește doamna Sensi. Dacă ea îi făcea vizite judecătorului, s-ar fi putut ca și acesta s-o viziteze. Nu se îndoia că acesta avea să fie acum însoțit peste tot de polițiști, de indivizi în haine civile, și o să fie mai greu să-i vină de hac. Dar dacă avea de gând să-i facă o vizită tinerei doamne, poate că acolo ar trebui să-l aștepte. Să inventeze ceva folosind-o pe Kathy drept momeală. Să zicem, s-o pună să-l cheme pe judecător, să-l invite la ea…

Blonda cârlionțată și prietena ei tocmai ieșeau acum din bar discutând foarte înfierbântat, fără îndoială despre experiența avută cu Elvin – și se îndreptau spre mașinile lor. Tare-ar fi avut chef să apese o dată pe claxon! Iată că din nou îi venea să facă ceva și nu putea, trebuia să se abțină! Totdeauna fusese convins că, o dată ieșit din pârnaie, nu va mai avea niciun fel de opreliști.

Tot uitându-se după blonda cârlionțată pierdu momentul când ieși Kathy din bar. Era aproape de mașina ei, mergând împreună cu tipul în costum bleumarin, când Elvin o zări din nou. Acum stăteau amândoi lângă Volkswagenul ei și discutau. Nu terminaseră ce aveau de discutat înăuntru și mai aveau ceva de vorbit și afară. „Haideți o dată, ce naiba, dați-i drumu', tăiați-o", își zicea Elvin. Cineva trage în ea și ea se duce la bar cu prietenul, iar tipul o atinge acum pe braț. Elvin își zicea: „Da' pup-o o dată și noapte bună, naiba să vă ia sau o fac eu". Acum îl atingea ea pe braț și tot mai vorbea. Elvin se aștepta ca el s-o îmbrățișeze și s-o sărute, dar lucrul acesta nu se întâmplă. Doamna Sensi se urcă în mașină, iar nătărăul rămase pe loc urmărind-o cu privirea, astfel că Elvin trebui să aștepte, căci nu voia să pornească mașina cât timp tipul se mai afla acolo. Acum se aprinseră luminile roșii din spate, iar tipul se dădu într-o parte, flutură cu mâna și, la naiba, rămase acolo urmărind-o cum iese din parcare. Ea pornise deja spre Școala Militară când, în cele din urmă, individul se întoarse și plecă, iar Elvin putut să se ia după Kathy.

O prinse din urmă și avea de gând să-i țină trena tot timpul până acasă.

• Capitolul 16

Odată, mai demult, Buddy, câinele lui Inez Campau alerga peste tot și vecinii se plânseră că le mușcă copiii. Inez fusese somată să-l ducă la hingheri, dar, în loc să-și ducă câinele ei, îl dusese pe cel al surorii ei, o javră albă cu pete, și care era aproape identic cu Buddy. Sora ei, Mavis, era căsătorită cu Dale Crowe Senior. Când Mavis aflase că javra ei fusese băgată la cușcă în locul lui Buddy, dăduse telefon la biroul șerifului din Belle Glade. Acesta nu numai că îl înhăță pe Buddy, dar o și învinui pe Inez de furtul câinelui surorii ei și o amendă cu cincizeci de dolari.

Astfel încât lui Inez nu-i veni să-și creadă urechilor când Mavis veni s-o roage ceva. Anume, dacă n-ar putea sta Dale Junior un timp la ei, la ea și la Dicky. Îl căutau polițiștii, încercând să-i arunce în spate tentativa de asasinare a judecătorului Gibbs.

Inez nu spuse un cuvânt, continuând să asculte.

Mavis spunea că lui Dale i se frânge inima la gândul că polițiștii ar putea crede așa ceva. Trebuia deja să se ducă la închisoare, dar acum se gândea s-o șteargă în California și poate că, după un timp, vor uita de el.

Inez oftă și un val de compătimire porni dinspre trupul ei de o sută de kilograme, îmbrăcat într-o rochie de casă și un șorț murdar.

Mavis spuse că n-o ajuta cu nimic faptul că Dale senior era acasă. O, era în stare să spargă totul în casă când se înfuria, mai ales dacă începea să-l chinuie ciotu', așa cum se-întâmpla acuma. Mavis spuse că singurul mod de a se apăra, pe ea și farfuriile, era să-i ascundă piciorul artificial. Se făcea roșu ca racul la față când încerca să urle și să meargă, dar nu putea, niciuna nici alta, căci îi rupseseră falca la Clewiston.

Inez continua să tacă, fiindcă nu simțea niciun fel de simpatie pentru Dale Senior și știa că nu fusese Dale Junior acela care trăsese în judecător. În cele din urmă întrebă:

— Și unde ți-e băiatul acuma?

— La Pahokee, la soră-sa Clarissa. L-au căutat la ea acum două zile. Clarissa crede că s-ar putea întoarce oricând din nou cu un mandat de percheziție. Așa că m-am gândit că nu vor veni niciodată să-l caute la tine, fiindcă știu că eu și cu tine nu ne înțelegem.

Niciodată nu se înțeleseseră. De mai multă vreme, de când Dicky se înhăitase cu Dale Senior și stăteau pe mal toată ziua la băutură, iar noaptea se duceau pe lac cu barca să pescuiască pachetele cu marijuana lansate pentru ei din avion. Dicky intrase atunci la pușcărie și Inez dăduse vina pe Mavis, „pen' că nu putea să i-o spună verde-n față lui Dale Senior, că ăsta se-mbăta și-i strica dantura".

Mai puse o întrebare:

— Când trebuie să se prezinte fi-tu la-nchisoare?

— Abia luni.

— Îl țin numa' pân-la sfârșitu' săptămânii. Nu-mi convine să adăpostesc un evadat.

— Pân-atunci o să plece, zise Mavis, fie la închisoare, fie-n California. Ticălosu' de Elvin i-a luat mașina.

Inez o urmări cu privirea pe deșirata de soră-sa cum trece prin gardul viu și se urcă în mașina lui Dale Senior aflată în stradă. Nu putea să meargă pe jos câteva sute de metri de la ea până aici! Mereu obosită din cauza ticălosului șchiop de acasă. Inez închise ușa, traversă camera din față cu miros de igrasie și cufundată în întuneric din cauza obloanelor trase și se duse la bucătărie. Un pește sfârâia în tigaie, aproape ars. Îi spusese lui Dicky să se uite la el când se dusese să deschidă ușa.

Dicky stătea la masa din bucătărie ascuns în spatele ziarului pe care îl citise toată dimineața:

FOCURI DE ARMĂ LA LOCUINȚA JUDECĂTORULUI

Prima dată când citise articolul Dicky zisese, ei, foarte bine, nu știu cine a tras. Ea îi spusese că, dacă ar fi știut, ar fi fost deja la pușcăria departamentală și ar fi mâncat un rahat pe băț, nu scrumbie prăjită cu sos de piper și Tabasco așa cum se părea că vor avea la masă.

Dicky nu scosese niciun cuvânt până nu apăruse toată povestea în ziar, pe prima pagină din Post și cu o fotografie a judecătorului Gibbs, aceeași fotografie pe care o publicaseră când cu aligatorul și pe care Inez o decupase și o băgase în Biblie. Când venise acasă noaptea trecută, beat și articulând cu greu cuvintele, Dicky îi spusese că era cineva la judecător acasă când ajunsese acolo, așa că nu putuse să stea de vorbă de el. A doua zi, Dicky fusese toată ziua mahmur, căci îi era foarte rău după cât băuse în ajun. În dimineața aceasta, când primise ziarul, primul lucru pe care îl făcuse fusese să ofteze ușurat:

— Ooof!

Atunci Inez îi luase ziarul din mână, citi articolul și spuse:

— Ai crezut că dacă o să-l împuști n-o să mai trebuiască să plătești amenda?

Dicky îi povestise ce se întâmplase. Judecătorul era cu o fată acolo. Așa că se retrăsese mai în fund, așteptând ca judecătorul să rămână singur.

— Și ai băut, spusese Inez.

Da, băuse câte ceva pe drum. Se gândea la ceea ce trebuia să-i spună judecătorului. Să-și bage bine în cap cuvintele.

Inez îi spusese exact ce trebuia să-i zică. Aș dori să-mi împrumuți cinci sute de dolari, domnule judecător și să-l privească drept în ochi și dacă judecătorul ar fi pretins că nu-i are, atunci să-i spună: ’Tunci să afle și lumea că m-ai angajat să-ți

aduc un gator acasă. La pasajul acesta Dicky se încurca mereu.

— Te-ai oprit să tragi o dușcă și-ai băut un butoi.

El spuse că n-a luat decât o halbă.

— Te-ai îmbătat în timp ce stăteai între copaci și îți era milă de tine însuți, zise, Inez, te-ai dus și-ai luat arma și ai tras câteva focuri asupra judecătorului, și credeai că-n felu' ăsta gata, ai rezolvat problema.

Dicky spuse că judecătorul era afară, în grădină, cu o lanternă în mână și la început crezuse că îl caută pe el, dar după aceea înțelesese că, de fapt, îi arăta fetei florile.

— Pe-ntuneric?

Dicky spuse că el nu trăsese deloc în judecător, trăsese într-o fereastră unde era lumină. Probabil că era bucătăria.

Inez îl întrebă de ce.

Ca să-i arate el!

— Să-i arăți ce, Dicky?

Că nu fusese corect, că nu-și ținuse cuvântul.

— Și cum ar fi trebuit el să înțeleagă că asta însemnau împușcăturile în geamurile de la bucătărie? întrebă Inez.

Trebuia să înțeleagă ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu respectă o înțelegere.

— O!

— Nu înțelegi? Trebuia să fac ceva!

— Amărâtule, tot trebuie să plătești cei cinci sute de dolari și acuma o să fie și mai greu decât înainte, zise Inez.

Dicky spuse că nu înțelege de ce ar fi acum mai rău ca înainte. Inez îi înfundă pe cap cascheta de mecanic de locomotivă și-i spuse să se ducă la Pahokee și să-l aducă pe Dale Junior, care este musafirul lor în week-end. Avea în felul acesta timp să se gândească, să vadă cum ar putea ieși din încurcătura asta.

Ceea ce o neliniștea cel mai mult era faptul că ziarele aduseseră din nou pe tapet problema cu aligatorul, menționând-o în același context cu focurile de armă trase împotriva judecătorului, iar anchetatorii se străduiau să găsească o legătură între cele două evenimente. Și mai erau și măsurile de securitate care fuseseră luate ca să-l protejeze pe judecător. Acuma o să fie foarte greu să cadă la o înțelegere cu el.

Însă era și ceva ce-i plăcuse: menționarea că există deja suspecți. Ziarele nu dădeau niciun nume, dar dacă polițiștii îl căutau deja pe Dale Junior, se vede că el era unul din ei. Și dacă o să stea aici zilele astea… Ce-ar fi să-l ofere pe Dale Junior în schimbul ștergerii amenzii lui Dicky din registru? Oare o fi posibil?

N-ar fi rău să-i telefoneze judecătorului și să-l întrebe.

Când Dicky se întoarse împreună cu Dale Junior, care afișa mutra urâcioasă și posomorâtă specifică familiei, Inez tocmai punea masa.

— Ai picat taman la țanc, iubitule, îi zise ea.

Și oare nu era adevărat?

— Masa e gata.

•

Gary o găsi pe Kathy împreună cu alte patru tinere în jurul unei mese la biroul din Omar Road, distribuind un maldăr de dosare. Gary spuse:

— Aici depuneți cererile de angajare?

Toate ridicară privirile spre el.

— Poate să ia locul lui Roger, spuse Kathy.

Tipul despre care Kathy îi spusese la telefon că plecase pe neașteptate și din cauza aceasta trebuiseră să vină toate aici ca să-și împartă dosarele lui.

Gary întrebă dacă poate să aștepte pe hol.

— Poți să stai aici și să te uiți la noi, zise ea și apoi făcu prezentările:

— Michelle, Karen, Paige, Terri, vi-l prezint pe Gary. Arată ca un agent de asigurări dar, în

realitate, e polițist.

Făcu o mică strâmbătură în fața colaboratoarelor ei. Acestea spuseră:

— Bună, Gary, și îi aruncară diverse variante de priviri cochete.

Fetele acestea tinere și drăguțe, în șort sau blugi și care se ocupau de infractori! Gary știa că opt din zece ofițeri supraveghetori în Palm Beach erau femei; dar ceea ce îl surprindea acum era tinerețea lor – niciuna nu avea peste treizeci de ani.

Michelle părea să fie șefa, căci ea împărțea dosarele. Avea părul blond legat la spate, o ținută perfectă, spatele arcuit frumos, într-un mod care îi scotea în evidență bustul mic și ferm. Și Kathy avea bust frumos. Dacă Michelle era de nota zece, Kathy, cu ochii ei inteligenți, era de nota zece plus.

Gary se așeză pe un scaun ceva mai într-o parte. Era ciudat să le auzi pe fetele astea tinere cum vorbesc despre infractori.

— O, Dumnezeule, pe ăsta l-am avut și eu. Îmi dădea telefon în fiecare zi, mă întreba dacă n-am nevoie de un radio pentru mașină, un televizor…

— Era singur…

— Era un ticălos, dar îmi plăcea de el.

— Avem de la Controlul Comunitar o grămadă de cazuri, zise Michelle. Douăzeci cu arest la domiciliu și șase cu gleznieră. Unul e un doctor bogat, are trei mașini, dar n-are voie să meargă cu niciuna.

— Ce-a făcut?

— Afaceri cu droguri. Doi ani eliberare provizorie.

— Ăștia sunt în stare să se ducă la Dezalcoolizare, numai să mai scape de stat în casă.

— Auziți, chiar și la biserică se duc. Am avut eu unul.

— Eh, nu știu decât să trândăvească. Intru să verific un tip și toți cred că am venit să iau droguri. „Da, fetițo, imediat, stai jos aici, lângă mine”.

— Știu. Imediat sar pe tine să te îmbrățișeze. Sunt nemaipomeniți de gingași și de sensibili.

— Uite, și pe ăsta l-am avut. Un tip de-a dreptul fioros. Cine-l vrea? I-au ieșit prost analizele de urină de două ori, așa c-a trebuit să-i fac raport.

— Ultimul tip căruia i-am făcut raport s-a prezentat aici la verificare într-o mașină furată. O luase de la magazinul de anvelope unde lucra. Mi-a telefonat șeful lui să-mi spună. Tipul stă aici și dă din cap, că așa e, complet zdrobit, în timp ce eu mă duc să iau un mandat de arestare. Apoi a trebuit să mă duc până la biroul șerifului ca să-l trec în computer. Mă întorc, telefonez la Poliția West Palm și ăia mă întreabă: „Este în computer?”, da, zic eu, și tipul e aici, doarme cu capul pe biroul meu.

— Am cunoscut tipi care ar fi preferat să rămână la închisoare decât să fie sub Controlul Comunității și să stea acasă toată noaptea.

— Păi, nici nu e greu de înțeles. Dacă primești un an și o zi de închisoare, cam cât faci? Să zicem, nouăzeci de zile? Dar un an sub Controlul Comunității este un an întreg, nicio reducere.

— Pe ăsta l-am prins când pleca de acasă după ora stingerii. Ce credeți că zice: „O, să vedeți, telefonul meu e deranjat și tocmai mă duceam undeva ca să vă sun. De exemplu, de la un bar”.

— O, dacă vreți probleme – uite una: au arest la domiciliu și sunt evacuați pentru că nu-și plătesc chiria.

Michelle spuse:

— Avem un doctor, un avocat… avem și o femeie, dar nu cu droguri.

— Nu, mulțumesc, astea sunt al naibii de sucite.

— Fraudă, cărți de credit, bănci. Locuiește la Palm Beach.

— Tipul cu cele două analize proaste de urină, știți ce i-a spus judecătorului? Cică eu îl hărțuiesc sexual. Voiam să-i spun, „nu te mai crede atât”.

Privind spre Gary, Kathy spuse:

— Gary a vrut odată să mă înhațe în Riviera Beach. Credea că sunt una d-alea.

•

Mai târziu, în mașina fără însemne a lui Gary, Kathy spuse:

— Una din primele mele vizite într-un ghetou de negri pe timpul nopții. Ajung la ușă – era deschisă – și aud o voce înăuntru: „A venit Omu". Aveam ceva peste cincizeci de kilograme, dar el crede că sunt omu'.

— Nu-mi pot imagina cum de lucrați voi, niște fete atât de tinere și de drăguțe, cu infractorii ăștia, zise Gary. Ce-au spus noaptea trecută, că ai fost acasă la judecător?

— Nu le-am spus că eram acolo.

Gary păru surprins.

— De ce nu?

— Numele meu nu apăruse în ziar, așa că la ce bun să le spun? Ai împușcat vreodată pe cineva? întrebă ea.

El întoarse capul și se uită la ea.

— Nu.

Era din nou îmbrăcat în costumul acela bleumarin, poate altul, cu cămașă albă și cravată cu dungi roșii. Ca din cutie – iar ea era în blugi.

— Ai avut vreodată greutăți cu infractorii când ai vrut să le pui cătușele?

El privi din nou la ea.

— De ce?

— Mă întreb și eu.

— De regulă cooperează dacă-s prinși.

— Întind mâinile și spun, vă rog, poftiți?

— La spate.

— Gibbs spunea că arestul la domiciliu, cu gleznieră, e ca și când ai fi căsătorit.

Kathy așteptă să audă ce spune Gary, dar acesta tăcea, atent la drum.

Cu o seară înainte îi povestise despre cele paisprezece luni petrecute cu Keith – pardon, doctorul Baker. Câte ceva. Gary îi povestise că

avusese o prietenă timp de trei ani și fixaseră și data căsătoriei, dar cu o lună înainte, fata se răzgândise și plecase înapoi la Chicago. Gary spusese că cel mai ciudat fusese faptul că se simțise foarte ușurat. Și atunci își pusese întrebarea: ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi căsătorit.

— Înțelegi ce vreau să spun? Cum poți să fii sigur?

Asta se întâmpla afară, în parcare. Kathy răspunsese:

— Nu mă întreba pe mine.

Dar se vede că pe el îl preocupa problema.

— Ai de gând să te mai căsătorești? întrebase el.

— Bineînțeles, răspunsese ea. Asta faci când crești mare. Dar tocmai asta e problema.

— Care?

— Să știi când te-ai făcut mare. N-o faci ca să te joci de-a tata și de-a mama și să faci dragoste când ți se năzare.

Acum putea să stea de vorbă cu el și să se simtă în largul ei, putea să spună tot ce-i venea în minte. Gheața se spărsese când îi spusese că îi plac Harry Dean Stanton și cealaltă Kathy Baker, cei doi actori de cinema. Era convinsă că scăpaseră în felul acesta de câteva luni bune de tatonări reciproce. Dar îi mai veni ceva în minte:

— Ce zici, cu ce actor de cinema seamănă Elvin?

Căci într-acolo mergeau acum, să-l vadă pe Elvin. Gary îi telefonase la birou și o rugase să vină cu el și să ia masa împreună după aceea.

— Nu l-am mai văzut pe Elvin de zece ani, zise el zâmbind un pic și uitându-se spre ea. Am să-ți spun.

Din felul în care privea, Kathy își dădea seama că și el simte ceva pentru ea. Necazul era că nu găsea niciun actor de cinema cu care să fi semănat Elvin, fie chiar și numai un pic. Deși dacă Gary rostea un nume, ar putea să spună și ea, da, tot la el

mă gândisem și eu. O să fie foarte bine să mai stea puțin la taifas. Sau poate că, într-adevăr, o să i se pară și ei că seamănă cu Elvin.

— Sper că Dale e acasă, zise ea.

— Azi dimineață nu era, spuse Gary. Doi din băieții mei au trecut pe aici să verifice. Elvin le-a trânti ușa în nas.

— Dar poate că era înăuntru.

— Corect. Și tot acolo ar fi putut fi o armă de calibrul 22.

— Atunci adu un mandat de percheziție.

— Aș prefera să nu fac prea mare agitație. N-aș vrea să-l irit pe Elvin. Înțelegi, e o problemă mai delicată.

Gary făcu o pauză câteva clipe, în timp ce depășea mai multe mașini, apoi continuă:

— Dar m-am gândit c-ai putea s-o faci tu.

— Ce să fac, să intru în casă?

— Ai voie, nu-i așa? Să cauți droguri, arme, mă rog, diverse lucruri pe care un infractor în libertate provizorie nu ar trebui să le dețină.

— Adică vrei să te folosești de mine? spuse Kathy. Eu mă duc și arunc o privire, iar tu mă scoți în oraș, ăsta-i târgul, nu-i așa?

— Abia acum mi-a venit ideea asta, pe cuvânt.

— Ai încercat să obții un mandat și judecătorul te-a refuzat.

— Asta este parțial adevărat. Am nimerit la un judecător care fie că habar n-are de drepturile civile, fie nu se sinchisește dacă Gibbs este împușcat sau nu. Nu-mi dau prea bine seama care din două.

— Îmi place la nebunie treaba asta – nu-ți poți imagina cum de lucrăm noi cu infractorii, dar este perfect dacă putem da o mână de ajutor poliției, așa e? zise Kathy.

— N-am ales momentul cel mai potrivit, zise Gary și făcu o pauză cu ochii ațintiți înainte, pe șosea. Totuși nu e o idee foarte rea, ce zici? Dacă Dale e acasă ai ocazia să vorbești cu el.

— Și dacă nu este, pot să caut arma.

— Asta depinde de tine. Dacă nu vrei s-o faci, te înțeleg.

— Și mă duci la restaurant?

— Oriunde dorești.

Problema era însă că și ei îi surâdea ideea de a face o mică percheziție. E drept că intra în atribuțiile ei, dar aducea și a treabă de polițist, ceea ce o incita și mai mult.

— În regulă, zise ea, dar dacă Elvin nu mă lasă să intru?

— Trebuie.

— Vrei să spui că ar trebui.

•

Ședea pe treptele din fața ușii cu o sticlă lângă el și cu pălăria trasă pe ochi, ca să se apere de razele soarelui ce cobora spre asfințit, cu brațele goale pe genunchi, îmbrăcat cu un maiou care avusese cândva mâneci lungi, acum tăiate. Pălăria, aflată la nivelul privirii, avea pete de sudoare și încrețituri pe care Kathy nu le observase mai înainte. Așa cum arăta, era prototipul pușcăriașului recidivist. Și iată-l pe Gary Hammond în costumul lui bleumarin elegant salutându-l prietenește pe Elvin.

— Ce mai faci?

Apoi se prezentă, îi arătă insigna prinsă pe centură.

— Aș vrea să mergem înăuntru, să stăm puțin de vorbă.

— Mie-mi place și-aici, zise Elvin. Vreau să-i văd pe-ai voștri jos, în Thunderbird-ul lor. I-au făcut pe toți cei de-aici să-și arunce produsele la closet.

Kathy se apropie.

— Elvin, unde este Dale?

— Nu l-am văzut.

— Mașina lui e aici.

— Mi-a dat voie s-o iau eu.

— Lucrezi undeva?

— Nu ți-am spus că lucrez?

— Și ce faci?

— Tipu' ăla de pe Ocean Ridge m-a-ngajat să fiu cu ochii-n patru ca să nu-l supere cineva. I-on doctor foarte bogat.

— Cum îl cheamă?

— Eu îi spun doctoru' Tommy și altceva n-am de gând să vă mai zic.

Gary interveni în discuție, întrebând:

— Acolo ai fost alaltăieri noaptea, Elvin, la doctor?

— Păi, să vedem, ce era? Joi. Da, s-poa' să fi fost.

— Putem verifica dacă nu-ți aduci aminte.

— Nu, nu puteți. I-mpotriva reglementelor să-i spui patron'lui mieu ceva care să-l facă să mă dea-fară.

— Unde ai auzit asta? întrebă Kathy.

— De la on tip pe care îl cunosc io și care-a fo' on timp în libertate provizore. A, da' orșcum, n-am fost acolo. Nu, acu mi-amintesc, am fo' la Lake Worth, la regulat. Ui', chiar colo, pe bancheta den fața-a mașinii. Dacă vrei să verifici, o chema… rahat, am uitat cum o chema. Un fel de hispanică drăgălașă cu un cur nemaipomenit. Așa, ca ea, zise, privind-o pe Kathy.

Aceasta zise:

— Luni te prezinți la analiza urinei.

— Pen' fo boală sau pen' droguri? Io nu iau droguri. Niciodată n-am luat.

— Dacă îți spun să vii la analiză, vii la analiză, nu e treaba ta pentru ce.

— Po' să mă piș chiar aici pen' mneata, uite-n sticla asta de bere, zise Elvin. N-ai decât s-o iei când pleci.

Își desfăcu picioarele și lăsă o mână să-i alunece între coapse.

— Ești vulgar, zise Gary.

Elvin se uită la el.

— Asta-i părerea ta?

— De ce nu te porți frumos?

— De ce nu te duci să te spânzuri?

Kathy înaintă și puse un picior pe prima treaptă.

— Vreau să te dai la o parte din drum, Elvin. Vreau să intru în casă.

— Nu-i acolo Dale, ți-am zis.

— Ai de gând să te miști?

— Nu văd de ce-aș face-o, răspunse Elvin, holbându-se la ca cu privirea aceea tâmpă, pe sub marginea pălăriei, crezând că-i stă bine.

— Ce nu-nțeleg io, e de ce l-ai adus cu tine și pe nătărăul asta de zice că-i sticlete. Ca să vezi, și io care credeam că-i sor-ta!

— Am să intru în casă, spuse Kathy. Urcă pe trepte pe lângă el. Elvin întinse o mână și o atinse pe stomac, Kathy îi apucă un deget, mijlociul, nu cel pe care l-ar fi vrut, încercă să-l dea peste cap și Elvin rânji la ea ținându-l încordat.

— Mișcă-te, spuse Kathy, sau îți fac raport.

— Aș vrea s-o văd și p-asta, zise Elvin.

Și Kathy văzu dintr-o dată cum expresia de pe chipul lui se modifică, privirea tâmpă îi dispare și pălăria îi este smulsă din cap. Îl văzu pe Gary acum aproape de ea cum îi aruncă lui Elvin pălăria din cap și îl înșfacă de păr. Elvin se zbătu, se suci, împingând-o din drum pe Kathy, și încercând să apuce brațul lui Gary. Dar pumnul acestuia ținea strâns smocul de păr pe care îl apucase și Elvin începu să țipe în timp ce Gary îl târa în jos pe trepte; apoi îi puse piedică și-l aruncă în buruienile de pe marginea aleii. Gary era acum lângă el, cu un genunchi pe pieptul lui Elvin, în timp ce-și deschidea sacoul să pună mâna pe Beretta. Îl auzi pe Gary spunând:

— Dacă-l scot, trag. Înțelegi? De tine depinde.

Nici supărat, nici nervos, ci parcă ar fi recitat ceva dintr-un manual. Kathy nu se mișcă din loc până când el nu privi în sus și-i spuse:

— Dă-i drumu'. Noi te așteptăm aici.

Nu-i trebui mult timp ca să se lămurească ce era înăuntru – sticle goale de bere și cartoane de pizza,

Pizza de la Pisa, cu o fotografie a Turnului înclinat, gândaci, vase murdare, haine împrăștiate peste tot, unele ar fi putut fi și ale lui Dale, dar niciun fel de armă. În bucătărie găsi o lingură cu mânerul ascuțit ca un tăiș de cuțit și o bucată de lemn la capătul celălalt.

Acum stăteau în picioare în curte și discutau. Elvin era din nou cu pălăria pe cap, cu o expresie blândă dar din care nu se putea citi mare lucru. Gary susținea aproape întreaga conversație. Elvin dădea din umeri.

Kathy se uită la ei de pe trepte.

Elvin se îndepărta acum, trecu prin buruieni îndreptându-se spre mașina lui Dale și se urcă la volan. Gary ridică mâna – Kathy era convinsă că spre automobilul Thunderbird parcat ceva mai jos – în timp ce Elvin pornea mașina. Gary se întoarse spre casă și Kathy ridică mâna în care ținea lingura ascuțită.

— Nicio pușcă. Dar ce zici de un jungher ca ăsta?

• Capitolul 17

— Era pe masa din bucătărie, zise Kathy, în timp ce se uita la Gary care mânca cu grijă o costiță la grătar, ținând-o atent cu amândouă mâinile, cu degetele mici depărtate, să nu se murdărească. Dar nu știu dacă un astfel de șiș poate fi considerat urmă, în afara pușcăriei.

Gary clătină acum din cap, vrând să spună că nici el nu știa.

— Elvin n-ar fi putut să aducă arma cu el din închisoare, așa că îmi închipui că a făcut-o acuma, ca să-i arate lui Dale cum s-o confecționeze când o să ajungă acolo. Ce părere ai?

De astă dată Gary dădu din cap a încuviințare. Ședea vizavi de ea, își scosese sacoul, și cămașa albă ca zăpada ar fi fost o reclamă perfectă pentru detergentul Tide. Numai că nu avea câtuși de puțin de gând să-și toarne sosul de la friptură pe ea ca să demonstreze cum poate îndepărta detergentul orice pată de pe cămașă. O întrebase unde vrea să meargă. Ea spusese că nu contează, numai să nu fie obligatorie ținuta de seară. Atunci o întrebase ce ar zice de Chuck's Bar-B-Que, localul lui favorit. Era perfect. Se servea bere la halbă.

— Dale face pe durul, zise Kathy, dar când o să ajungă la Penitenciarul Statal Florida o să-și dea seama că nu e decât un ageamiu. Poate că Elvin a încercat să-l învețe câte ceva. Adică știi, să-i dea câte un sfat, să-i arate cum se face un șiș… Dale însă zice: La dracu, omule, mai curând o iau la sănătoasa, decât să-mi ispășesc pedeapsa. Iar Elvin îl încurajează și zice: Așa-i băiatule, dacă ești afară, rămâi afară. Așa că și-a luat zborul.

Gary încuviință din cap, astăzi era hotărât să joace rolul domnului galant, și puse mâna pe șervet.

— Cu ce actor de cinema crezi că seamănă?

— Elvin sau Dale?

— Elvin.

Kathy ezită o clipă, apoi se hotărî să riște și spuse:

— Cred că nu seamănă cu nimeni.

— Nici eu nu cred, spuse Gary. E un fel de farsor, face pe grozavul. Elvin se dă mare, vrea să fie „ăla rău”.

— Dar el este „ăla rău”. Despre ce ați vorbit cât am fost eu înăuntru?

— L-am întrebat dacă Dale și-a luat tălpășița și dacă știe unde ar putea fi. Elvin a spus că nu știe.

— Și-l crezi?

— Nu are importanță. Nu-l pot face să-mi spună dacă nu vrea.

— Ți-a zis să te duci să te spânzuri. Am crezut c-o să-l pocnești.

— Asta era pentru tine. N-ar fi spus chestia asta dacă eram numai eu cu el.

— Nu te-ai enervat?

— Poate că eram chiar la limita răbdării.

— De ce n-ai scos pistolul?

— N-a fost nevoie.

— Vreau să spun, în loc să-l tragi de păr.

— De ce? N-aveam intenția să-l împușc.

— Dar ai riscat, e un tip solid.

— Da, dar tu îl înfuriaseși – Gary zâmbea în timp ce vorbea. Vă învață la Academie și chestia asta cu prinderea degetului? O persoană de dimensiunile tale ar trebui să poarte și armă, dacă e să ajungă la o confruntare corp la corp.

— Parcă îi aud pe frații mei.

— Cel puțin s-o arăți. De asta ne-am înțeles așa de bine după aceea eu și Elvin. Eu aveam armă și el nu. Ce poate face? Un tip ca el, abia ieșit din închisoare riscă în orice moment să ajungă din nou acolo. Nu e chiar atât de prost.

— Ba da, este, spuse Kathy. Omul ăsta nu gândește. L-ai auzit spunând că lucrează pentru un doctor de pe Ocean Ridge? Trebuie să fie unul și același cu cel despre care vorbea Michelle la birou.

— Michelle? spuse Gary. Cea care stă foarte dreaptă? Cu o ținută frumoasă?

— Vrei să spui cu fundul ăla sexy. Este responsabilă cu cei aflați sub Controlul Comunității, zise Kathy. Revenind la doctor, vreau să spun că trebuie să fie vorba de Tomas Vasco de pe Ocean Ridge. El este cu siguranță acel doctor Tommy al lui Elvin.

Gary deveni atent.

— Numele îmi este cunoscut. Vasco? Ce a făcut?

— Ceva în legătură cu drogurile. A stat un timp la închisoarea departamentală și după aceea i s-a acordat eliberarea provizorie sub Controlul Comunității. Poartă gleznieră și i s-a revocat sau suspendat permisul de conducere.

Se uită la Gary care curăța cu dinții carnea de pe un os. Se șterse apoi cu șervetul, dar o picătură de sos de friptură îi rămăsese pe bărbie.

— Am auzit de un tip care a fost trimis în judecată pentru omucidere, sau a fost implicat într-un proces de felul acesta ca martor principal, acum un an sau un an și jumătate și îl chema tot Vasco. Am să mă uit în dosar. Și zici să poartă gleznieră?

— Doi ani, zise Kathy cu privirea la picătura de sos de pe bărbia lui. Cred că mai are încă unul.

— Dacă Elvin lucrează pentru el… Dar le permiteți infractorilor să se asocieze?

— Nu, dacă ni se pare că pun ceva la cale. L-ai auzit că n-avem voie să-l verificăm ca să nu-l dea afară? Nu știe despre ce vorbește. Este o condiție specială pentru care ar fi avut nevoie de acordul unui judecător. Elvin este tipul de om care crede că știe totul și poate învinge sistemul. Indivizii ăștia sunt destul de proști, de regulă.

Gary răspunse:

— Se pare că nici doctorul Tommy nu prea strălucește de inteligență. Angajează un fost pușcăriaș? Dacă știe asta despre Elvin.

— Nu te teme, Elvin i-a spus în mod sigur, zise Kathy.

— În acest caz, doctorul riscă să i se facă raport.

— Așa este. Asta înseamnă fie că nu-i pasă, fie că – dintr-un anume motiv – consideră că merită riscul.

Îl privi atentă pe Gary care părea că se gândește la ceva, cu picătura de sos tot pe bărbie.

— Poate că n-ar strica să avem o discuție cu doctorul Tommy, zise el. Ce părere ai?

Fetei îi plăcu modul în care o inclusese și pe ea în anchetă și întrebă:

— Cu sau fară mandat de percheziție?

Asta îl făcu să zâmbească. Kathy își atinse bărbia cu un deget. Gary luă șervetul și se șterse. Apoi Kathy spuse:

— Așadar, adaug și dosarul doctorului la portofoliul meu?

•

Elvin avea senzația că de fiecare dată când venea la doctorul Tommy, acesta se purta altfel, dezvăluindu-și o altă fațetă a personalității. Astăzi i se dezvălui în întregime, căci ieși în pielea goală din piscină și privi în sus, spre soare, întrebându-se probabil, dacă nu era ora cocktailului. Își dădu apoi părul ud pe spate cu ambele mâini.

La gleznă avea legată un fel de cutiuță mică, neagră.

Chiar atunci începu să se audă o muzică sud-americană și Elvin fu convins pentru o clipă că obiectul acela mic legat de glezna doctorului era un tranzistor. Dar, nu, muzica venea din casă.

Elvin se oprise ceva mai departe, pe alee, și-l privea pe doctor care își întinsese brațele lateral și se mișca în ritmul muzicii, dansând ceva ce, din câte știa Elvin, era un mambo. Acum venise și Hector din curtea interioară purtând un fel de costum de baie din bretele ce lăsa să i se vadă bucile pe care nătărăul și le mișca într-o parte și în alta în ritmul muzicii. Ținea în mână un halat de

mătase albă pe care i-l întinse desfăcut lui Tommy, în timp ce acesta îi arunca o privire pofticioasă peste umăr – Isuse Cristoase! înainte să se strecoare în halat.

Și urmă o scenă ca-n filme.

Cei doi porniră în ritm de mambo înapoi spre casă, mârâind și pipăindu-se; doctorul îl plesnea ușor pe Hector peste bucile goale cu capetele cordonului de la halat, în timp ce Hector spunea „termină" sau cam așa ceva în spaniolă, purtându-se mai mult ca oricând ca o fetiță.

Elvin își dădea seama dacă cineva este sub influența drogurilor sau nu, chiar dacă el personal nu recurgea niciodată la ele. De ce să intri în fel de fel de buclucuri ca să cumperi rahatul ăsta, să te bagi între negri, când poți să cumperi bere sau whisky berechet, la numai câteva sute de metri în orice direcție? Venind încoace, Elvin se oprise la un bar pe Boynton Beach. Și lăsase pe polițiștii de pe Thunderbird să păzească furgoneta lui Dale – erau aceiași indivizi care îl urmăriseră de acasă – și ieșise pe ușa din spate luând un taxi până aici, și făcându-și planuri de viitor.

Îi găsi pe cei doi dansatori în bucătărie.

Doctorul Tommy stătea pe un taburet în fața unei mese înalte din mijlocul încăperii, continuând să-și miște umerii în ritmul muzicii, în timp ce își răsucea o țigară. Hector se învârtea în jurul unui mixer, turnând în el din diverse sticle aflate pe masă.

— Văd c-am picat la țanc, zise Elvin. Vă pregătiți să luați o gustărică, fetelor?

Doctorul Tommy ridică privirile, dar nu se opri din dans, mult prea preocupat de ceea ce făcea sau, poate, prea drogat ca să se arate surprins. Își răsuci țigara și acum o umezea cu limba. Hector dădu drumul la mixer, ținându-l cu mâna. Doctorul Tommy spuse ceva în spaniolă și Hector râse dând din cap. Părul îi era pieptănat acum într-o coadă de

cal unsuroasă. Hector începu să vorbească în spaniolă.

— Sunteți niște drăgălași, n-am ce zice, interveni Elvin, dar cam nepoliticoși.

Doctorul Tommy începu să fumeze țigara, trăgând din ea cu poftă.

— Ce i-ai spus? întrebă Elvin.

— Vino încoace. I-am spus: „A, iată-l pe marele spărgător de geamuri”.

Doctorul Tommy vorbea cu vocea gâtuită a fumătorilor de droguri care își țin respirația.

— Foarte mișto, zise Elvin, crez’ că io-am fost ăla de-a tras în judecător deunăzi?

Niciun răspuns. Hector se apropie cu o băutură gălbuie, vâscoasă în niște pahare mari, de vin. Îl servi întâi pe doctorul Tommy, apoi trase adânc din țigara de marijuana înainte de a-i împinge și lui Elvin un pahar la celălalt capăt al mesei, spunând ceva în spaniolă cu aceeași voce gâtuită. Doctorul Tommy izbucni în râs. Elvin își auzi numele pronunțat de mai multe ori. Stătea în picioare, pe o latură a mesei, între cei doi dansatori care se aflau la capetele ei.

— A ciripit ceva de mine, așa-i?

— Hector spune că, dacă vrem să spargem ferestrele de la bucătăria cuiva, pe tine trebuie să te angajăm.

— Rahat, n-am ce zice, are haz. N-am fo’ io, doctore. Vreau să lămurim chestia asta de la bun-nceput.

Hector începu din nou să vorbească pe tonul acela de fetiță, iar doctorul Tommy rânjea la el. O pereche de nătărăi. Elvin luă paharul, sorbi o înghițitură, apoi spuse:

— Isuse Cristoase, ce-i asta? și își șterse buzele cu mâna.

— Daiquiri de banane, spuse doctorul Tommy. Nu-ți place?

Țicnitul ăsta care punea banane în băutură și îi pronunța mereu numele vorbea acum din nou în

spaniolă și râdea tot timpul.

Elvin se gândi să-i ardă una peste mutră, dar apoi avu o idee care îi plăcu mai mult și îi aruncă băutura cu banane în față.

— Cân' îs io de față să vorbești englezește, 'nțeles?

Hector încetă să mai bâțâie din umeri, în timp ce băutura vâscoasă îi picura de pe față pe trupul fără păr. Elvin se întoarse spre doctorul Tommy.

— Și tu la fel. Să vorbești englezește.

Auzi taburetul lui Hector scrâșnind pe dalele bucătăriei. Băiatul ieși în fugă din bucătărie scâncind ca o fetiță. Doctorul Tommy nu părea prea afectat de cele întâmplate. Trase adânc din țigară și își ținu mult timp respirația înainte să dea drumul fumului.

— Bine, spuse el, n-ai fost tu.

— Ascultă aici la băiatu', zise Elvin, nu numai că n-am fo' io, dar era cât pe-aci s-o mierlesc, căci eram-n casă. Auz' ce spun? – privirea doctorului nu era tocmai limpede. Eram acolo, n-casă, și-l așteptam pe Gibbs să s-arate den grădină.

— Erai la el în casă?

— Doar ți-am spus că mă duc direct la el, nu? Ei, acu e plin de sticleț-n jurul lui, așa că tre' să-nventez altceva.

Dumnezeule, era un adevărat chin să-l faci pe omul ăsta să fie atent. Acuma se slobozea jos de pe scaun și o pulpană a halatului se dăduse la o parte, lăsând să vadă coapsa goală. Elvin întrebă:

— Ce-i chestia aia de la glezna ta? Parc-ar fi f-un tranzistor.

— Așa mă păzesc ăștia pe mine – doctorul Tommy era acum lângă bufet și își turna puțin rom în pahar. N-ai văzut niciodată o gleznieră? O porți pe picior și nu poți să te depărtezi mai mult de cincizeci de metri de telefon. Aici este un receptor și la telefon este montată o cutiuță, așa cum este și la televiziunea prin cablu.

Elvin nu știa ce-i aia televiziunea prin cablu și nu înțelegea despre ce vorbește doctorul Tommy, dar făcu:

— Îhî!

— Din când în când, un computer formează numărul meu și dacă nu sunt în casă sau în apropierea casei, nu recepționează semnalul de răspuns și în felul ăsta află că m-am îndepărtat.

Despre asta Elvin mai auzise.

— Adică ești-n libertate provizorie. La dracu', și eu la fel.

— Serios? Doctorul Tommy se întoarse la scaunul său. Nu-mi amintesc să-mi fi spus chestia asta.

— Și ce dacă? N-au cum să știe c-am venit aici – se uită la doctorul Tommy care își sorbea băutura fără să spună nimic. Da' de ce nu scoți drăcia aia s-o pui lângă telefon?

Doctorul Tommy întinse piciorul.

— Se poate, n-o ține decât curelușa asta. Dar are înăuntru un senzor care spune dacă e sau nu pe picior.

— Ca-va-zică nu poț să eș' den casă.

— Numai de două ori pe săptămână, când mă duc la Dezintoxicare.

La naiba, păi asta era foarte bine.

— Atunci mă bate gându' că n-ai nevoie de mașină, nu-i ușa?

Elvin îi explică de ce nu putea folosi mașina lui Dale, cu toți sticleții ăia care erau pe urmele lui. Iar doctorul Tommy trebui să se gândească și mintea lui, ametită de țigară, funcționa ceva mai greu. În cele din urmă zise:

— Mi-ai luat pistolul, acum vrei și mașina? E o diferență: pistolul nu are număr de înmatriculare.

Elvin observă că Hector se întorsese și stătea lângă masă, îmbrăcat într-o cămașă cubaneză din acelea care se poartă peste pantaloni, ținându-și mâinile încrucișate în poală. Muzica sud-

americană se oprise. Era o adevărată plăcere să n-o mai auzi.

— Am nevoie de o rablă să mă mișc de colo până colo, zise Elvin, să-l urmăresc pe jude, să văd unde am să-l încolțesc. După ce mă hotărăsc și fac planu', șterpelesc o mașină sau o iau pe a lu' frate-miu. El nu mai poa' să conducă, că n-are decât-un picior. Adică mai conduce, da' n-ar trebui. I-au umflat permisu' că intra mereu în câte ceva.

Doctorul Tommy îl privi lung pe Elvin înainte să-i răspundă.

— Arăți altfel astăzi, zise el.

— Îmi las barbă, răspunse Elvin.

— Vrea să arate ca un vagabond, îi spuse doctorul Tommy lui Hector.

În engleză, așa că era în regulă.

— Mă gândesc că aș putea să pun dinamită. Știu cum se face. Am mai pușcat cu dinamită când pescuiam cu frate-miu și n-aveam prea mult timp. Frate-miu mai are și acum, așa cred.

Trebui să aștepte până când doctorul Tommy își aprinse din nou țigara, mai sorbi o dată din pahar apoi îi aruncă o privire lungă, vrând să pară indiferent.

— Bine, poți să iei Cadillac-ul sau Lincoln-ul. Lui Hector îi place să meargă la cumpărături cu Jaguar-ul.

Și fratele lui mort, Roland, avusese un Cadillac. Elvin îl alese fără să stea prea mult pe gânduri.

— S-ar putea să stau și eu p-aci o vreme, că văd c-aveți loc berechet, mai zise el.

— Acuma vrei să te și muți aici?

— O s' mai văd, da' cre' că e mai bine cât timp m-ocup de chestia asta. Cân' vine ofițerul supraveghetor să te vadă, mă ascund în dulap.

Elvin văzu cum doctorul Tommy ridică din umeri pe sub halatul de mătase și dă din cap a încuviințare către Hector. Era ușor de convins după ce fumase. Așa că Elvin continuă:

— Am nevoie și de câteva sutare de cheltuială. Ca să nu trebuiască să sparg un magazin de pileală cu mașina ta parcat-afară.

Doctorul mai dădu o dată din cap către Hector, apoi spuse:

— Dă-i, căci Hector nu se clintise din loc, stând cu mâinile tot încrucișate în față.

Se petrecea ceva ciudat aici. Elvin îi aruncă o privire pe furiș. Doctorul Tommy îi spuse ceva în spaniolă lui Hector, de astă dată pe un ton calm, blând, diferit de cel dinainte. Hector își strecură mâna pe sub cămașa cubaneză și scoase un pistol automat din suspensorul pe care îl purta pe post de costum de baie.

— Doar nu vrei să mă-mpuști cu drăcia aia? zise Elvin.

— Hector este îngrijorat pentru mine, zise doctorul Tommy. E-n regulă. N-o să te-mpuște decât dacă-i spun eu. E un băiat foarte cuminte, nu-i așa, Hector?

Hector întoarse capul sfios privind în altă parte. Exact ca o fată. Ca și când i-ar fi spus doctorului că n-o să mai vorbească niciodată cu el.

Indivizii ăștia erau dezgustători. Elvin își luă banii de cheltuială și Cadillac-ul și plecă înapoi la West Palm, să găsească ceva de regulat.

•

— Voiam să-l omor, zise Hector în spaniolă. Să trag de mai multe ori și să inventez după aceea o poveste pentru poliție.

Doctorul Tommy îl asculta și își zicea în sinea lui: „A, nu, asta nu mai vreau din nou”. Îi spuse lui Hector.

— Nu-ți mai face griji.

— Ți-a luat mașina, ți-a luat pistolul – cum să nu fiu îngrijorat?

— Ce pistol? spuse doctorul Tommy. Eu nu am niciun fel de arme. Ascultă, s-ar putea să aibă noroc și să-i iasă treaba. Și știi de ce? Pentru că e un prost. Nu vede că ar putea să-l împiedice ceva.

— Dar la asta te gândeai acum un an, nu-i așa? Acum iar ai început?

— Nu mă mai gândeam, dar am văzut în ziare povestea aia cu judecătorul și aligatorul. Și tocmai când mă gândeam din nou la posibilitatea asta, apare pușcăriașul și îmi spune, da, bineînțeles, o să fie fericit s-o facă.

— Ca și când ți-ar fi îndeplinit sfântul Anton o rugăminte, zise Hector, ceva mai liniștit acum. Dar dacă îl arestează?

— Dacă este arestat sau dacă nu mai vreau să-i văd mutra, spun că mi s-a furat mașina.

Hector veni mai aproape cu mixerul și umplu paharele.

— Tare-aș fi vrut să-l împușc.

— Știu că ai fi vrut. Și încă nu e prea târziu.

— Dar dacă-l lichidează pe judecător, ai de gând să-l plătești?

Doctorul Tommy puse mâna pe pahar și spuse:

— Fii serios!

•

Ajunseseră la cafea și se întrebau ce ar mai putea face în seara aceea. Nu mai voiau să vorbească despre problemele de serviciu. Să meargă la un film, la un bar, să asculte muzică. Gary o întrebă dacă-i place să danseze. Ar fi putut merge la Banana Boat. Kathy spuse că ar trebui să se ducă acasă să se schimbe. La Banana Boat dădea peste foști infractori aflați acum în supravegherea ei ce se înghesuiau care mai de care să-i ofere ceva de băut. Sau o sâcâiau în așa hal, încât în cele din urmă era nevoită să plece. Gary făcu „Ei?” și continuă să mestece cu linguriță în ceașca de cafea. Apoi întrebă:

— Te duci deseori singură acolo?

— Dacă vrei să afli dacă mă duc acolo ca să mă las agățată, întreabă-mă direct, nu te sfii, zise ea.

Gary puse lapte și zahăr în cafea și continuă să amestece.

— Te duci?

— Nu, nu mă duc. Mă duc cu prieteni. Nu vrei să dăm o raită pe la casa lui Tommy, să vedem cum arată?

— Mâine. Mai întâi vreau să-i studiez dosarul.

Kathy încerca să și-l imagineze pe Elvin lăfăindu-se într-o casă de un milion de dolari pe malul oceanului. Nu putea. Și-l imagina ușor în casa lui Dale, printre sticlele goale de bere și cartoanele de pizza; pizza din Pisa cu poza Turnului înclinat. Același tip de ambalaj pe care îl văzuse și în bucătăria judecătorului după…

— Am putea să mergem la mine, spuse Gary. Mai stăm de vorbă, ascultăm muzică. Locuiesc la Boynton, chiar lângă Hypolux.

Kathy ridică din sprâncene ca și când ar fi vrut să spună: da, asta e o idee. Să stăm de vorbă și să ascultăm muzică, îhî!

— Bine, în regulă, spuse ea, dorind să nu lase impresia că e nerăbdătoare. Du-mă până la birou să-mi iau mașina și apoi vin după tine.

— Sau te aduc eu înapoi mai târziu.

Lui Kathy nu-i plăcu ideea.

— Vrei să mergem tot drumul până acolo și pe urmă să trebuiască să-l mai facem încă o dată?

Gary amesteca din nou cafeaua.

— Nu-i nicio problemă. Nu mi se pare chiar așa de departe, zise el.

— O să trebuiască să-mi las mașina în stradă toată noaptea.

Se uitau unul la altul peste masă când ea-și dădu seama ce spusese.

— Vreau să spun, știi, s-ar putea să se facă târziu.

El mesteca mai departe în cafea.

— Putem să-ți luăm mașina oricând dorești, zise el.

• Capitolul 18

Elvin îl întrebă pe fratele lui cel mare, Dale Senior:

— Ei, cum arăt?

Nu conta că Dale Senior nu putea să-i răspundă, căci obrajii supți îi erau prinși cu copci din loc în loc și maxilarele legate și strânse cu o mulțime de fire, astfel încât nu putea decât să scrâșnească din dinți, ceea ce, de altfel, făcuse mai toată viața.

Elvin își privi imaginea reflectată în oglinda mare din dormitor și mormăi admirativ uitându-se la costumul albastru lucios din Taiwan și cămașa galbenă cu gulerul răsfrânt peste sacou – boarfele care aparținuseră cândva lui Roland și pe care Elvin le depozitase în podul casei lui Dale Senior înainte de a pleca la închisoare.

Mai mult ca sigur că Dale Senior se străduia să-i spună cu ochii ăia tâmpi ai lui că arată ca un rahat în ploaie. Fratele ăsta al lui mai mare, care stătea acum la masa din bucătărie, șontorog de un picior. Elvin se aplecă să se asigure că așa era – nu, nu era nimic sub masă numai un picior și un ciot.

— Frățioare, da un' ți-e picioru' ăla de plastic? – niciun răspuns. Am auzit că ai avut necazuri la Clewiston.

Omul ăsta nu purtase nimic altceva toată viața lui decât salopete sau haine de pușcăriaș. Ajunsese doar până la Starke cu un autobuz al închisorii Corecționale, dar nu fusese niciodată până la Palm Beach, la șaizeci de kilometri de acolo. Fusese convins că fratele lor, Roland, plecase în altă lume, atunci când de fapt acesta se mutase în Monroe County. Dale Senior avea în față un borcan din care sugea cu un pai whisky Rebel Yell și se holba la el. Băutura îi aducea în minte o mulțime de cuvinte pe care murea de dorința de a le rosti, dar nu putea; nu putea decât să-și umfle venele de la

tâmplă și de pe frunte, acolo unde începuse să chelească.

Asta îi aminti lui Elvin că trebuia să se tundă. Își dăduse jos barba crescută de o săptămână înainte de a se îmbrăca cu costumul cel nou. În timp ce conducea noaptea dinainte Cadillac-ul, își schimbase părerea despre felul cum trebuia să arate. Cadillac-ul și târfa pe care o agățase la bar după ce aceasta își făcuse numărul și o dusese acasă la Dale îi schimbaseră părerea. Îi spuse lui Dale Senior:

— Frățioare, am fost aseară cu o gagică care se bărbierește la puță și zice că nu vrea s-arate ca o gorilă atunci când își face numărul numai în niște bikini de-un deșt. Și m-am gândit la alea pe care le luam noi pe lac mai demult, pe vremuri. Mamă, ce tufișuri aveau-ntre craci! Mai că-mi venea să le spun că mi-e frică să intru acolo fără pușcă și lanternă! Ți-a'ci-aminte? Aia d-aseară n-avea urmă de floci, ca o fetiță, numa că o sculă coaptă bine.

Una din mâinile mari și urâte ale lui Dale Senior, plină de pete și noduroasă din cauza artritei, zgâria acum mușamaua de pe masă, lăsând dâre pe ea, ca un câine care se zbate la capătul lanțului.

— Asta care-ți spun io, i-o târfă de la bar. Cică o face ca să-și cumpere țigări d-alea și să se simtă în al noulea cer. Asta-i noutatea. Ar fi în stare de orice pentru asta.

Ba îl mai și insultase, obrăznicătura, spunând că locuința lui Dale Junior arată ca o gaură de șobolan. Târfa cu nasu' pe sus, ce se recomandase Earlene, își pusese o mână în șolduri și spunea:

— Să conduci un Cadillac și să locuiești ca ultimul negru!

Îi arătase atunci jungherul pe care-l făcuse pentru Dale și i-l băgase sub nas. O, așa deci? Îmi spui mie negru? Târfa își schimbase rapid tonul și holbase ochii de mai-mai să-i iasă din orbite. El îi spuse atunci că omorâse deja un om și se pregătea

să-i ia gâtul altuia, să se uite în ziare dacă nu crede și-o să vadă ea că nu-i aruncă cu praf în ochi.

Dar într-un fel avusese dreptate. Ce căuta el în cocina aia când mergea cu un Cadillac de numai trei ani care arăta nou-nouț? Sau de ce să se îmbrace așa de ponosit ca să pară că mașina-i de furat?

Iată deci motivul pentru care venise în dimineața aceasta minunată de duminică și scosese cufărul lui Roland din podul unde stătuse zece ani neatins – dacă nu punem la socoteală faptul că-și luase atunci de acolo doar pălăria și ghetele. Șoarecii și șobolanii zgâriaseră lemnul lăzii, dar nu ajunseseră la haine. Trei costume, o grămadă de cămăși, cravate și lenjerie. Ca să-și schimbe felul de viață, acum nu mai trebuia decât să se tundă și să se mute la doctorul Tommy, și la fetița aia drăgălașă cu numele de Hector. Îi spuse lui Dale Senior:

— Știi unde este Ocean Ridge? Mergi spre Palm Beach și o iei spre sud.

Elvin își dădu seama că vorbea foarte tare, ca și când omul din fața lui n-ar fi auzit foarte bine pentru că era cu maxilarele legate; se strădui să vorbească ceva mai domol.

— Mă mut într-o casă de acolo, una mare, chiar la ocean. Cum ți se pare?

Dale Senior ar fi putut măcar să dea din cap. La dracu', parcă vorbeai cu peretele.

Elvin se întoarse în clipa în care Mavis intră pe ușa din spate și trecu pe lângă el cu o figură îngrijorată, îndreptându-se direct spre Dale Senior.

— Am venit, le spune Mavis, pentru cazul că ei n-ar fi observat. M-am întors imediat așa cum am spus. Pot să-ți ofer o farfurie de supă? Supă de mazăre cu slănină, așa cum îți place ție.

Elvin se uită la Dale Senior care sorbea din borcanul lui, acum gol și-l mătură de pe masă cu mâna aia mare și urâtă.

— Cre’ că mai vrea înc-unu’, îi spuse Elvin lui Mavis și aruncă o privire la oala de fontă cu supă de pe mașina de gătit. Aș putea să pariez că-n cei treij d-ani de cân’ stai cu îngerașu’ ăsta, te-ai gândit nu o dată să-i pui și ceva praf de gândaci în supă pe lângă slănină. Ia te uită la el! Se teme să nu-ți dau vreo idee – apoi se întoarse spre Dale Senior. Ai grijă ce sugi aici, frățioare.

Mavis se aplecă și culese borcanul de pe jos, apoi începu să miroasă prin aer, cu nasul în sus.

— A ce miroase aici?

— Dacă te referi la mine, zise Elvin, e costumu’ meu, că a stat la naftalină. Da’ cre’ că cu timpu’-o să se ducă.

Mavis scoase sticla cu whisky din bufet.

— Unde-i picioru’?

— Ssst, spuse Mavis, acoperindu-și gura cu mâna. Nu mai pomeni de el.

Îi turnă lui Dale Senior câteva degete de whisky și îi puse alte paie în borcan, apoi îi zise:

— Dragule, să știi că i-am dus puțină supă și lui Dale Junior acolo, la Inez. E tot acolo, se simte foarte bine.

— Aha, deci acolo e Dale, zise Elvin.

Mavis îi aruncă o privire speriată, ca atunci când te prinde cineva că ai spus ceva ce n-ar fi trebuit să spui. Apoi păru să-și spună în sinea ei că nu-i nimic și-i zise:

— De ieri. L-au căutat pe aici, l-au căutat niște polițiști.

— Nu contează, zise Elvin. Problema-i că mâne tre’ să se ducă la pârnaie. Frățioare, io să fiu în locu’ lui acu’ n-aș sta la Inez și la Dicky, pe Dumnezeu’ meu. M-aș duce la toate barurile din West Palm. Adică nu, nu m-aș duce, mi-aș găsi o fată ca aia cu care am fo’ io az-noapte.

— Nu știu dacă s-a hotărât să se ducă sau nu, zise Mavis.

Elvin simți nevoia să rânjească la femeia asta care-și închipuia că ăla avea de ales. Dar chiar

atunci Dale Senior începu să scoată niște sunete gâjâite din gâtlej și să-și dea peste cap ochii holbați de bețiv, încercând în felul acesta să spună ceva.

— Păcat că n-a-nvățat să scrie, zise Elvin uitându-se la fratele lui mai mare, la bătrânul ăsta care se lupta cu el însuși până când saliva începu să-i curgă printre buzele strâns lipite.

Elvin ridică o mână.

— Frățioare, hai, fă-mi la revedere cu mâna! Uite-așa, mișcă puțin din degete.

Dar nu obținu decât o nouă privire tâmpă pe care i-o aruncă Dale Senior, în timp ce venele umflate de pe frunte începeau să bată în vinețiu. Elvin se întoarse spre Mavis.

— Cred că trec pe la Dale. Să-i arăt mașina mea cea nouă.

•

Duminică dimineața la ora unsprezece erau în birou la Michelle, în fața mesei plină cu dosarele rămase din ziua precedentă. Michelle îi spuse lui Kathy:

— Cum te-ai simți să deschizi unul din dosarele astea și să constați că e un tip cu care ai fost în vorbă? – Michelle luă un dosar. Uite, ăsta – apoi dădu drumul dosarului înapoi pe birou. Pe atunci credeam că e un băiat drăguț. A aruncat televizorul prietenei lui pe fereastră. Prietena lui locuia într-un apartament la etajul cinci.

— Băiatul cel drăguț a descoperit drogurile, zise Kathy.

— A trebuit să plătească aproape cinci mii de dolari despăgubiri.

— Trebuie să fi fost un televizor grozav.

— Nu, dar a căzut pe o mașină.

— Cred că nu vrei să-l iei, așa e?

— Nu prea. Dacă-l vrei, al tău e.

— L-aș vrea pe doctorul acela de pe Ocean Ridge.

— Doctorul Vasco, alt drăgălaș, zise Michelle, căutându-i dosarul. Dar de ce îl vrei?

— Ei, am eu o socoteală.

— Dar tu nu te ocupi de cei aflați sub Controlul Comunității.

— Dar pot s-o fac. Am destulă vechime aici.

— Și cred că-ți place la nebunie, zise Michelle, ridicând privirea. Astăzi am venit la ora opt și, ce să vezi, mașina ta era aici, în față. Am crezut că ești la tine în birou – Michelle făcea pe neștiutoarea și mirata. Adică nu, stai puțin. Ieri ai plecat de aici cu Gary…

— Vrei să știi dacă mi-am lăsat mașina aici și dacă am petrecut noaptea cu el?

— Ascultă, n-aș vedea nimic rău în asta, e un băiat foarte îngrijit, foarte curat, politicos… Îmi place la nebunie părul lui… Nu seamănă cu ceilalți polițiști, am dreptate? Pare… cum să-ți spun… un gentleman.

Michelle aștepta să audă ce spune Kathy.

— E drăguț, zise Kathy, inteligent, îi place să citească. A studiat sociologia la Universitatea din Miami. Lucrează de opt ani la Poliția din Palm Beach, îi place să lucreze la Omucideri… Ce vrei să mai știi despre el? Ai lui locuiesc la Boca și îi vizitează din două în două săptămâni, duminica la prânz. Are o soră mai mică care vine din când în când aici. Tatăl lui e la pensie.

— Serios? zise Michelle.

— Eu știu ce înseamnă Controlul Comunității și, oricum, ai nevoie de ajutor, nu? Ai putea să mi-l dai pe doctorul Vasco temporar, să zicem, treizeci de zile.

— Eh, cred că da, dacă chiar îl vrei cu tot dinadinsul – Michelle deschise dosarul și îi examina conținutul. Arest la domiciliu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Are voie să meargă de două ori pe săptămână la Dezalcoolizare. Are un băiat în casă, Hector, care îi face cumpărăturile. Doctorul face baie în piscină

cu glezniera la picior. Ar trebui să fie impermeabilă, dar, în primul an, a trebuit schimbată de trei ori. Protestează mereu în legătură cu nota de plată de la telefoane, fiindcă, trebuie să știi, o gleznieră înseamnă cam o sută douăzeci de dolari pe lună.

Michelle închise dosarul. Apoi i-l întinse peste masă.

— Îmi place rochia asta. E nouă?

— Asta? Kathy își apucă rochia bej de bumbac tricotat care arăta ca un sacou mai lung și cu cordon. Nu e nouă și nu eram îmbrăcată cu ea aseară. Da, am fost la el acasă.

Asta păru s-o facă fericită pe Michelle.

— A fost drăguț?

— Apartamentul? Era ordine, nimic împrăștiat. Ia cu împrumut casete, ascultă muzică. Îi place Neil Young, The Band, Bob Dylan…

— Ceva mai nou?

— Dire Straits.

— Ăștia nu-s chiar noi.

— Are toate numerele revistei National Geographic pe ultimii zece ani, spuse Kathy privind-o pe Michelle drept în ochi. Le ține în bibliotecă în ordine cronologică. Vreo patru sute de cărți, de toate felurile, aranjate în ordinea alfabetică a autorilor.

Michelle profită de întrerupere și zise:

— Nu mai spune!

— Tocmai citește una despre Siberia și spune că e excelentă.

— Siberia…, făcu Michelle.

— Gulagurile, lagărele de muncă. Douăzeci și cinci de milioane de oameni au fost trimiși acolo pe vremea lui Stalin, toți cei care nu-i plăceau lui. Soldații ruși făcuți prizonieri în timpul războiului s-au întors acasă și au fost trimiși în lagăre, în Siberia. N-ar fi trebuit să se lase prinși. Un om a fost auzit spunând unui american că cizmele lui erau mai bune decât cizmele sovietice. A primit

zece ani. Într-unul din lagăre, împușcau câte treizeci de oameni pe zi ca să-i poată ține pe ceilalți în frâu.

— Și numai despre asta ați vorbit tot timpul, despre Siberia?

— Pe pușcăriașii de acolo îi numesc *zeki*. Nu, am vorbit despre o mulțime de lucruri. Gary a deschis o sticlă de vin.

— Ei, ei? Și?

— N-am stat toată noaptea acolo.

— A, nu?

— S-a făcut târziu și m-a dus acasă.

— Aaa!

— Azi dimineață a trecut și m-a luat și am venit aici. Asta-i tot. O să ne întâlnim mai târziu.

— Și astă noapte nu s-a întâmplat nimic?

— Adică vrei să știi dacă am făcut dragoste? Nu. Ce vrei, abia ne-am cunoscut. Te culci cu fiecare tip pe care îl cunoști și se-ntâmplă să-ți placă?

Michelle făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Nu, nu chiar cu fiecare.

— Numai cu cei care aruncă cu televizoare pe fereastră.

— De ce ești supărată?

— Nu sunt. Ai vrut să știi ce s-a întâmplat și ți-am spus. Nimic.

Acum Michelle părea că vrea s-o evalueze, privind-o cu ochii mijiți.

— Vrei să spui că el n-a încercat nimic sau că tu nu l-ai lăsat?

— Nici așa, nici așa.

— Adică cum, așa? Erați singuri la el acasă…

— Asta nu înseamnă neapărat că trebuia să sară pe mine.

— Nu mă mir că ești supărată. Dar ce-i cu el, nu-i normal?

— Ba da. E un tip drăguț. Vrea să mă duc cu el duminica viitoare să-i cunosc familia.

— Păi, poate că dacă o să fiți mai mult timp împreună… Zău că-mi place părul lui. N-o să chelească niciodată.

— Și e dichisit, politicos, spuse Kathy, dar ți se pare cam ciudat, nu?

— N-aș spune ciudat.

— Dar atunci ce are nevoie de toate revistele alea National Geographic, nu-i așa?

— Ei, asta… Nu, dar cred că este deosebit. Știi, poate e cam timid. Vreau să spun, cu femeile.

— S-ar putea să fie.

— E mândru, îi e teamă să nu fie refuzat. Ăstora trebuie să le arăți că n-ai nimic împotrivă. Să-i încurajezi, ca să zic așa.

— Adică, de exemplu, să le deschizi fermoarul la nădragi?

— Ar putea fi o metodă. Știi zicala: dacă le-ai prins ouăle în mână, mintea nu le mai aleargă în Siberia.

•

Inez ieși din spatele casei unde atârna rufe la uscat și strigă la Dale să intre înapoi înăuntru, ce l-a apucat? Elvin îi făcu semn cu mâna și trecu prin deschizătura din gardul viu care ascundea vederii strada și Cadillac-ul lui negru. Voia numai să-i arate lui Dale cum îți indică o groază de lucruri când apeși pe butoanele alea de la bord. Dar când Inez începu să urle, zise:

— La dracu', intră în mașină!

Dale era deja înăuntru înainte ca Elvin să apuce să ocolească mașina ca să se urce pe partea cealaltă. Îi strigă lui Inez:

— Mergem numai puțin la plimbare. Ne întoarcem repede.

În timp ce demarau, Elvin o văzu pe Inez în oglinda retrovizoare, stând în mijlocul străzii, cu trupul ei uriaș, ca de bărbat în halat de casă. Despre Inez Campau nu putea spune decât că este o femeie mare și urâtă. Se întoarse spre Dale:

— Cred că nu mai vrei să stai aici, nu?

— Mâine oricum mă dă afară, răspunse Dale, fiindcă de mâine o să fiu evadat.

— Dacă fugi, știi ce se-ntâmplă.

— Puțin îmi pasă, nu mă duc la închisoare.

— Îți mai adaugi încă cinci la cei cinci ai de pârnaie pe care-i ai.

— Dacă mă prind.

Se pare că băiatul își făcuse deja socotelile.

— Nici la-nchisoare nu e chiar așa de rău… pân' la urmă te obișnuiești, zise Elvin. Îți găsești câțiva prieteni, o *fetiță* care să aibă grijă de sufletelul tău…

Dale nu scotea o vorbă.

Ieșiră din această parte a cartierului Belle Glade, alcătuită din case tip în care locuiau oameni de teapa unui Crowe sau Campau care își lăsau în curte mașinile sau remorcile bărcilor, printre mașini de spălat ruginite, piese de schimb pentru automobile, sau bărci ieșite din uz. Bătrânii care ședeau pe trepte în fața caselor și beau bere le făceau semne cu mâna.

Acum rulau încet de-a lungul șirurilor de magazine și Elvin nu-și putea ascunde nedumerirea: sute și sute de fețe negre se înghesuiau să cumpere aparate de radio Walkman cu tranzistori și televizoare portabile ca să le ia acasă în Jamaica, căci sezonul lor de muncă era pe sfârșite.

— Nu că zic, făcu Elvin, da' de ce naiba e nevoie de toți ăștia când avem și noi destui negri ca să facă treaba asta? Știu că-i o treabă scârboasă și grea și că poți să te tai cu cuțitele alea ascuțite, dar, la naiba, ar putea măcar să-ncerce. Nu pot să sufăr invazia asta de sud-americani. Crezi c-or să se mulțumească să stea numa' șase luni la noi? Foarte curând or să se mute cu totul acilea, așa cum au făcut cubanezii și câți alții, ca să ne ia locurile noastre de muncă.

— Iartă-mă, interveni Dale, dar când ai avut tu un loc de muncă?

Lui Elvin nu-i plăcu tonul țâfnos al lui Dale, dar se făcu că nu bagă de seamă, fiindcă băiatul era și speriat și nervos.

— Am plimbat oamenii cu barca cu motor, zise Elvin. Am luat chiar și sud-americani bogați la plimbare în barcă și îmi venea să-i omor. Voiam să-i înec în mlaștină. Acuma am o înțelegere cu un tip bogat, tot un hispanic, o să-mi dea o groază de bani pentru un serviciu mai special. Dacă ar fi fost numai pentru bani, rahat, n-aș fi făcut-o. Dar așa cum stau treburile, o fac mai mult pentru mine, ba chiar și pentru tine. Îl cunoști pe tip, doctorul Tommy, ăla de pe Ocean Ridge. Nu vrei să știi despre ce fel de serviciu e vorba?

Băiatul nu răspunse. Ori nu-l interesa, ori era prea preocupat cu propria persoană de care îi era teribil de milă.

— 'Nțeleg ce simți, spuse Elvin. Trebuie să dai piept cu un sistem despre care toată lumea știe că e nedrept.

— Rahat, ce mare lucru am făcut? zise Dale. Am lovit un sticlete! De ce sunt ei mai altfel decât noi?

— Știu, spuse Elvin. Și io-am făcut-o ș-am plătit. Am-nvățat că dacă ești atât de furios ca să vrei să lovești un tip, nu trebuie s-o faci. Liniștește-te și fă-ți rost de-on pistol. On sticlete m-a tras de păr și muream de poftă să-i ard câteva. Da' nu, aștept pân' la momentu' potrivit.

Elvin se aplecă mai tare pe volan și privi înainte, prin parbriz.

— Iote și tu cum trăiesc.

Treceau acum pe lângă locuințele imigranților, barăci de beton cu două etaje, cu rufe atârnate peste tot la uscat.

— Toată ziua nu face altceva decât să bea rom și să mestece trestie de zahăr. Intri la ei-n casă, toată lumea ascultă radio. N-am văzt-n viața mea oameni să le placă așa de mult s-asculte la radiou'.

— Ai intrat tu vreodată la ei în casă? întrebă Dale.

Căuta motiv de ceartă.

— Am lucrat un timp pen' on tip care avea o afacere cu bolita, știi, jocu' ăla cu numere. Trebea să merg în locur'le un' stătea ei, eram singuru' alb printre toți negroteii ăia și se uita la mine de parcă ar fi vrut să mă scopească cu un cuțit de trestie de zahăr de-al lor. Urâți oameni, da', Dumnezeule, ce le mai place să joace bolita. Le-ar plăcea și mașina asta, mai mult ca sigur. Să-și facă locuință-n ea.

În susul șoselei se vedea spre sud cerul plin de fum negru, căci se ardeau ultimele suprafețe de miriște. Pe lângă ei treceau camioane încărcate cu tulpini de trestie de zahăr pe care le duceau pentru prelucrare. Își descărcau în grabă remorcile și se întorceau imediat, să mai ia un transport. Asta făcuse mai înainte și Dale, iar Elvin se gândea că poate o să înceapă să vorbească despre asta. Dar Dale tăcea în continuare, atât de prost dispus era.

— Ei, asta-i, zise Elvin, ce să-i facem. Am să-ți fac o propunere.

Dale nici măcar nu întrebă despre ce e vorba. Nu scosese niciun cuvânt cât timp străbătură cei șaizeci de kilometri înapoi, spre lumea civilizată, o luară pe autostradă spre Boynton Beach și se oprită în parcarea barului de pe autostrada SE 15.

— Asta-i mașina mea, zise Dale. Acum nu mai era țâfnos, era mai mult mirat și nedumerit.

Elvin verifică terenul, văzu că nu e niciun fel de filaj, apoi zise:

— Da, așa e – mașina era exact în același loc în care o lăsase el cu o zi în urmă. Da, și cheile-s-n contact.

•

Se așezară într-un separeu, fiecare cu paharul lui – unul Jim Beam și celălalt 7-Up. Era destul de întuneric aici în această după-amiază de duminică și Elvin se relaxase oarecum, căci ardea de nerăbdare să-i spună ceva lui Dale. În același timp

era puțin iritat, pentru că băutura le fusese servită în pahare nu tocmai curate. Făcu un semn chelneriței să mai aducă un rând. Când aceasta le aduse, îi spuse să-și ia din mărunțișul de pe masă ce i se cuvenea. Chelnerița se aplecă și culese din grămada de acolo, dintre chei de mașină, note de plată, chibrituri și țigări, suma care i se cuvenea.

Elvin mai vorbi un timp despre închisoare, apoi despre sport și filme, încercând să-l încurajeze. Îl sfătui să se ducă la regulat în noaptea care urma. Să mai fută și el o muiere adevărată. Dar Dale nu voia să vorbească despre asta. Atunci Elvin zise:

— Foarte bine, e-n regulă, te-ai hotărât, fă cum crezi – erau deja la al treilea rând. Urcă-te-n mașină și șterge-o. N-ai decât. Dar mâne-mneață ținutu' o să fie-mpânzit de sticleți care te cată. Da' dac-asta vrei tu…

La al patrulea rând, Elvin îi povestea deja despre târgul încheiat cu doctorul Tommy. O sumă considerabilă ca să-l lichideze pe judecător și i-ar da și lui Dale, ia să vedem, să zicem, două mii de parai dacă e de acord să conducă mașina în locul lui. Ce părere avea?

— Să-ți iei zboru-n furgoneta ta jerpelită sau să conduci un Cadillac în timp ce io-i vin de hac judelui?

Asta îl făcu pe Dale să se agite puțin în separeu.

— Cre' c-ar cam trebui să ne mutăm la doctoru' Tommy, zise Elvin. Să punem de-o mică paramghelie. Găsim niște pipițe. Știu io ona pe care-am de gân' să pun laba o dată ș-o dat. Micuța doamnă ofițer supraveghetor. Am mai avut io parte de pizde cubaneze și po' să-ț spun că nu era' prea rele. Am putea s-o încercăm o dată, să știi. Sau pe târfulița aia pe care am adus-o la tine alaltăieri.

— Vrei să-l omori pe judecător?

În sfârșit, băiatul se trezise.

— Eu zic că-i plătesc polița. Tu ce zici?

— Ei cred oricum că eu sunt cel care a încercat s-o facă.

— Ascultă, nătărău' ăla, cin-o fi fost, i-on ageamiu. Tu-ai-n față on adevărat profesionist. Io-m mai făcut-o.

— Și ai ajuns la pârnaie.

— Ei, asta-i cu totul altceva. Acuma lucrăm țais, nu mai dăm greș. J-dup-aia poț să-ți iei zboru' și cu ceva lovele la tine.

Dale tăcea, cu privirea ațintită în pahar.

— Ei, haide, ce zici?

— Mă gândesc.

— E, cât timp faci asta, io mă-c să-mi ușurez cocoșelu', zise Elvin.

Se ridică și se duse la toaleta aflată tocmai în spate. Elvin lipsi cam cinci minute. Se spălă pe mâini după aceea, așa, fără nicio noimă, și trebui să-și țină mâinile sub una din mașinile alea blestemate la care apeși pe un buton, iar ele scot aer cald și tu trebuie să-ți freci mâinile energic, așa scria. Asta ia timp. După aceea trebuise să se șteargă pe poalele cămășii și să-și bage blestematele de poale ale cămășii în pantaloni. Când se întoarse la masă, Dale nu mai era. Chelnerița spuse:

— Nu-i niciun minut de când a plecat.

Elvin alergă afară sperând să-l mai prindă înainte să demareze. Să-l facă să priceapă o dată dacă era nevoie. Se opri brusc în parcare, aruncă o privire de jur împrejur. Furgoneta lui Dale era tot acolo, cu fața spre peretele de zgură.

Dar spațiul unde parcase el Cadillac-ul era gol.

•

Se vede că-l zăriseră venind cu taxiul. Hector deschise ușa și îl văzu pe doctorul Tommy care îl aștepta în hol. Elvin spuse:

— Știi ce s-a-ntâmplat?

— O să știu dac-o să-mi spui, zise doctorul Tommy.

— Cineva ți-a șutit mașina, îl informă Elvin.

• Capitolul 19

Se opriră cam la treizeci de metri de intrarea casei doctorului Tommy, de cealaltă parte a bulevardului. În Dodge-ul fără însemne era întuneric, fiind aproape ora zece. Printr-un paravan de copaci și liane se vedeau luminile din casă. Gary zise:

— Presupun că știi ce înseamnă filajul.

În timp ce Kathy se gândea că poate venise momentul să și-l apropie. Dar fără să-l bruscheze. Să-și aleagă cuvintele potrivite, tonul potrivit.

— Asta fac tot timpul, zise Kathy, atunci când încerc să nu pierd urma clienților mei, care mereu dispar. Aceleași minciuni: Bine și unde ai fost? Să vedeți, la farmacie, a trebuit să cumpăr un medicament. De ce nu te-ai prezentat astăzi? Păi, mi-a fost rău. Mereu aceeași poveste.

— Ești plictisită.

Kathy ar fi vrut ca el s-o atingă și să se sărute. Murea de dorința de a-l săruta. Zise:

— Nu, acum e altceva.

Veniseră aici cu ideea de a vedea dacă nu cumva Elvin se învârte prin preajmă. Nu era acasă la Delray Beach și nu folosea mașina lui Dale. O părăsise ieri la Boynton. În dimineața aceea Serviciile Speciale ridicaseră filajul și transmiseseră problema Poliției din Boynton. Să stea cu ochii pe mașină. Elvin ar fi putut fi aici, la doctorul Tommy. Dar dacă era, spunea Gary, lucrurile nu se legau deloc.

Verificase dosarul cazului doctorul Vasco. Martor principal într-un caz de omucidere. Aproape implicat. Îl jucase pe degete pe omul lui de casă, Sonny, care fusese condamnat și ispășea douăzeci și cinci de ani dintr-o condamnare pe viață la Penitenciarul statal din Florida.

— Unde a fost și Elvin, zise Kathy.

Gary spuse că și el se gândise la asta, căci se întrebase cum ajunsese Elvin la doctorul Tommy. Așa că dăduse un telefon la penitenciar și, ce să vezi? Elvin și Sonny fuseseră amanți. Elvin era în stare să bage șișul în oricine ar fi aruncat o privire lascivă spre Sonny.

— Lascivă? Spune așa un polițist de la Corecțională?

— Cred că expresia exactă a fost: La cine se uită la curul lui Sonny.

— Așa mai merge. Sună a Corecțională.

— Sonny îi povestește lui Elvin despre doctorul Tommy care l-a jucat pe degete, căci, după câte știm noi, s-ar fi putut să fie și el implicat cumva.

— Complice?

— Sonny pretinde că a omorât fata încercând să-l apere pe doctor. S-au luat la bătaie, căci doctorul o acuza că vrea să-l șantajeze cu niște filme făcute în casă și atunci Sonny a lovit-o cu un vătrai de fier în cap. Doctorul spune: nu, Sonny este ce-l care a vrut să-l șantajeze, dar nu cu filmele făcute în casă, ci cu altceva, cu niște rețete pentru droguri, faptă pentru care el deja își primise pedeapsa. A spus în fața instanței că fata îi zisese ce intenționa Sonny să facă și de aceea acesta a ucis-o.

— Ce era în filmele acelea?

— Scene porno, doctorul cu fel de fel de fete. Avocatul lui Sonny a insistat ca filmele să fie admise ca probe în proces, dar judecătorul s-a opus. Pe Sonny îl prinseseră imediat, în timp ce conducea mașina fetei, cu cadavrul ei și arma alături. Nostim este însă că filmele n-au fost restituite, și se află încă la noi, la Secția Probe materiale, fiindcă doctorul a susținut că nu erau ale lui. Sonny le-o fi făcut, zicea el, fără ca eu să știu.

— Te-ai uitat la ele?

— Trebuie să fie cel puțin o duzină.

— Cum arată?

— Ca de obicei, cele mai multe cu excentricități sexuale. N-am văzut decât vreo două.

— Ce este excentric pentru unii, nu este neapărat și pentru alții, zise ea.

— Astea erau.

— Trebuie să te cred pe cuvânt.

— Ei bine, în unele din ele doctorul era în pat cu mai multe fete.

— Am înțeles că n-ai văzut decât vreo două filme.

— Poate că m-am uitat la vreo trei sau patru, să-mi fac o idee.

— Aha! Și ai prins idei noi?

— Am vrut să spun: să-mi fac o idee despre ce era vorba.

— Te-au excitat?

— Nu ești serioasă.

— Da sau nu?

— Asta e alt gen de test?

— Haide, că nu spun la nimeni.

— Ei bine, pentru niște filme făcute în casă, nu erau rele, zise el.

Oare zâmbea puțin? Kathy nu era sigură.

— Chiar și cele excentrice?

— Mă refer la calitatea filmărilor.

— Ești un timid? întrebă ea.

— Niciodată nu m-am gândit c-aș fi.

— Dar ești cumpănit, chibzuit.

— Nu sunt foarte sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Nu-ți place să riști. Ești precaut.

— Presupun că da. Până la un punct.

— Serios? Și îți dai și drumul câteodată?

— Dacă știu ce urmează să se întâmple.

— Ești în siguranță, îi zise Kathy, apropiindu-se mai mult de el, ca să-i poată cuprinde fața în mâini.

Îl sărută pe gură, zăbovi o clipă, apoi spuse:

— Relaxează-te, da?

Îl mai sărută o dată, de astă dată mai lung, apoi zise:

— Pentru astăzi m-am săturat de filaj. Tu ce zici?

•

Elvin o aduse pe târfa de la bar prin ușa din față, pe care o deschise cu o cheie de pe inelul cu cheile de la Lincoln, mașina cu care mergea acum, de când Dale furase Cadillac-ul, noaptea de dinainte.

Elvin trebuise să se certe cu doctorul, căci acesta voia să reclame furtul la poliție.

— Vrei să vină sticleții aci-n timp ce ne rezolvăm treaba? Nepot-miu n-o să-ți bleiască mașina. Până or să-l prindă, treaba o să fie rezolvată.

Apoi trebui să se lupte cu doctorul ca să-l lase să folosească Lincoln-ul, o mașină mare, cenușie.

— Vrei să merg cu taxiul atunci cân' o să-ncerc să-l curăț pe jude?

Doctorul Tommy părea nervos și nemulțumit de felul în care se desfășurau lucrurile, dar nu mai era așa de înțepat și, fiind pe jumătate beat, era mai ușor de manevrat. Poate că nu-i plăcea, dar ce era să facă?

Din niște difuzoare ascunse se răspândea o muzică de boogie și mambo, iar târfa era acum sus, pe terasă, mișcând din fund în ritmul muzicii și rotindu-și ochii în toate părțile de parcă ar fi murit și s-ar fi înălțat deja în raiul târfelor.

— Mișcă-ți curu' cu mambo ăsta jos, în hol, strigă Elvin.

Și o urmări cu privirea cum își mișca fesele acoperite de o fustă minusculă. Purta pantofi fără ștaif și tocuri înalte care țăcăneau pe marmură. Pe sub fustă avea niște bikini, așa, ca să-i ofere doctorul Tommy un adevărat spectacol.

Iată-l și pe el în bârlogul lui, cu lămpile strălucind în tapetul auriu de pe pereți care părea stucatură: doctorul zăcea tolănit pe o sofa plină de perne, aproape scufundat în ele, cu băutura pe o

măsuță de metal auriu de lângă el; doctorul prizonier în mijlocul acestei străluciri, cu ochii închiși… Elvin îi spuse fetei, ținând mâna pe șoldul ei, așa cum făcuse și acasă la Dale:

— Vezi covorul ăsta? E piele de zebră. Pune mâna pe tapetul de pe perete.

Elvin observă că doctorul Tommy deschisese ochii, dar nu părea c-ar vrea să se miște, cufundat în perne, cu picioarele goale atârnând și cu ochii sticloși.

— E duminică seara, spuse Elvin, cum se face că nu vă uitați la televizor?

Doctorul clipi, apoi se frecă la ochi. Acum se uita la fată.

— Doc, asta-i Earlene. O să facă pentru tine număru' ei de la bar și dup-aia o duc sus. Dacă vrei, poți să-i tragi și tu un număr. Ei, Earlene!

Fata, care pipăia pereții cu mâna, se apropie mișcând din șolduri și cu ochii strălucitori. Elvin rânji la ea:

— Iubito, ia arată-i tu doctorului numărul tău cu bikini.

•

Era plăcut să vezi din nou un bărbat dezbrăcat, de astă dată un tip simpatic, nu unul de felul lui Keith, care, atunci când se dezbrăca, se privea în oglinda de la șifonier. Oglinda era tot acolo. În timp ce se dezbrăca, Gary se uita la ea, cum se dezbrăca. Ea își scoase rochia, iar Gary rămase nemișcat, privind-o. Chiar și când erau în pat, Keith, manechinul de revistă, se privea cu multă seriozitate în oglindă. Gary se apropie de pat în chiloți, și-i trase în jos și spuse:

— Nu sunt pe partea cea bună.

— Dar nu există nicio parte rea, spuse Kathy, căutându-și un loc comod în mijlocul patului dublu.

Dar pentru Gary conta în care parte stătea. El se rostogoli și trecu pe deasupra ei, în partea stângă.

— Acuma e mai bine? întrebă Kathy.

Îi distingea chipul în lumina slabă, căci patul era lângă fereastră. Părea fericit.

— M-am obișnuit să stau în stânga, așa cum stau când conduc mașina, spuse el.

Iar ea nu-l întrebă ce-a vrut să spună și nici el nu mai zise nimic pentru că acum era bine, din ce în ce mai bine, să se iubească cu un bărbat cum nu se mai iubise de atâta timp, să ajungă în culmea fericirii, dincolo de orice opreliști și să-l lase să asculte sunetele acelea intime pe care le scotea ea când, în sfârșit…, și apoi liniște.

Fusese minunat.

Nu ca atunci când te lași cu totul luată de val, pierdută cu totul, când ai senzația că ai trecut în altă lume. Nu, un moment de dragoste potolită.

Fusese… minunat.

— Când se-ntâmplă asta în mașină, bărbatul este pe partea stângă, pentru că, de regulă, el este cel care conduce, spuse el.

— Îți place în mașină?

— Când eram mai tânăr.

— Sau în filaj, zise Kathy, sculându-se din pat, își trase chiloțeii albi pe ea.

— Asta-i tot pentru seara asta? întrebă el.

Asta îi dădu motive să spere.

— Nu te mișca. Mă întorc imediat.

Kathy se duse la bucătărie, aprinse lumina și scoase două cutii de bere din frigider. De îndată ce Gary pomenise despre mașină, chestia aia cu partea stângă, se și văzu din nou în Dodge, privind spre strada cufundată în întuneric și spre casa doctorului, care îi amintea de o clădire colonială britanică din Bahamas. Dacă Elvin era acolo, nu exista decât un singur motiv. Dacă doctorul a aruncat toată vina asupra lui Sonny la proces, iar Sonny era iubitul lui Elvin, pentru acesta lucrul cel mai de preț în viață era să se răzbune… Totuși, ceva nu se potrivea.

Întorcându-se în dormitor cu cele două cutii de bere, o puse pe a lui Gary pe noptieră și aprinse

lumina. Gary părea fericit că poate să-i privească de aproape buricul.

— Crezi că Elvin vrea să-l lichideze pe doctor?

— Așa am crezut la început, zise Gary, ridicând în sfârșit privirea și întinzându-se după cutia de bere.

— Dar atunci, ce așteaptă? E liber de zece zile. Mi-a spus că singurul motiv pentru care a împușcat din greșeală pe altcineva fusese că așteptase prea mult. Acum ce așteaptă?

Gary sorbi din bere.

— Poate că tocmai ăsta e păcatul lui. Amână prea mult lucrurile.

— Dar crezi că ne-ar fi spus că-l cunoaște pe doctor dacă ar fi avut intenția să-l omoare?

— Ziceai ce e cam prostănac.

— Elvin pune ceva la cale. Împreună cu doctorul.

— Ce anume?

Cutia de bere era rece, dar era bine că putea să țină ceva în mână, stând așa, în capul oaselor pe pat, numai în chiloți, cu sânii goi, asta nu fusese în plan.

— Când stai de vorbă cu Elvin ai impresia că moare de dorința de a-ți spune ceva, dar nu poate. I se vede pe mutră. Oare cum a pătruns la doctor? A mers din poartă în poartă căutând de lucru? Nu prea îi stă în caracter lui Elvin. Cred că a venit cu vreo istorioară, despre Sonny, altfel n-ar fi putut ajunge la el. Evident, și doctorul își avea povestea lui. El nu a fost condamnat pentru fata aia, în schimb Sonny da. Poate a încercat să-l convingă pe Elvin…

Kathy se opri brusc:

— Cine a fost președintele completului de judecată în procesul lui Sonny? întrebă ea.

Gary zâmbi abia perceptibil și zise:

— Ghici!

— Ți-a trecut și ție prin cap chestia asta, nu-i așa?

— S-ar putea! Continuă!

— Am senzația că trebuie să fi fost Gibbs. Dar la procesul doctorului Tommy?

— Gibbs. Ai avut și aici aceeași senzație?

— Speram să am. Și Gibbs l-a înfundat și pe Elvin. Ce părere ai?

— Despre ce? Elvin a fost întotdeauna pe lista suspecților.

— Vreau să spun că Elvin și doctorul Tommy sunt amândoi implicați în chestia asta.

— Dar parcă spuneai că nimeni nu are intenția să-l ucidă pe judecător.

— Mi-am schimbat părerea.

— Spuneai că focurile au fost trase în casa lui, nu în el.

— Și acuma tot așa cred, dar pe tipii ăștia doi îi văd împreună… Nu-ți place ideea că doctorul e implicat?

— Nu știu. Încă n-am stat de vorbă cu el.

— Ar putea avea aceleași motive de răzbunare ca și Elvin. Gibbs i-a retras dreptul de practică, i-a impus arest la domiciliu. Nu se poate mișca din cauza acestui judecător și a fost întotdeauna un caz problemă, mereu are ceva de obiectat. A fost deja implicat într-un caz de omucidere…

— În calitate de suspect, niciodată trimis în judecată.

— Este un delincvent, Gary. A făcut-o o dată, poate s-o mai facă oricând.

— Vorbești ca un polițist cu douăzeci de ani vechime.

Kathy tăcu o clipă, apoi spuse:

— Nu-i așa?

— Învață procedurile și o să fii un anchetator de mâna-ntâi.

— Dar trebuie să-mi pun uniforma.

— Îmi place asta în care ești acum, zise Gary.

Kathy își agăță chiloțeii cu degetul mare, îi trase în jos și zise:

— Da, da’ unde îmi țin pistolul?

•

Pereții aurii străluceau și zebra se mișca, gata să se ridice de pe podea. Chestia cu zebra avea următoarea explicație: Earlene dansa salsa pe pielea de zebră, neavând pe ea decât bikinii. Doctorul Tommy spusese: îmi pare rău, nu vreau rock-and-roll. Numai pentru acest dans îi plătise douăzeci și cinci de dolari și abia așteptase să înceapă ca să fumeze marijuana. Pentru prima dată în seara aceea. Elvin bea whisky scoțian și se plângea că nu au bourbon, în timp ce doctorul Tommy și Earlene fumau. Pentru că nu putuse găsi o pipă, Earlene meșterise o încropitură făcând o gaură într-o cutie de bere: o fată uimitoare, plină de resurse, cam slăbuță, cu brațele ca niște bețe și pieptul mic, nu zâmbea niciodată, îl ura pe Elvin, se omora încetul cu încetul… O întrebă:

— Ei, cum te simți după priza asta?

Ea îi răspunse:

— Ca și când te-ai naște. Ca și când ai pătrunde în lumina zilei.

Nu era rău. El îi mărturisi că lui îi plăcea să combine cea mai bună cocaină cu cea mai bună țigară și în vreme ce-i simți efectul totul devine mai limpede, mai strălucitor, și-ți vine nu atât să te înalți la ceruri, cât să plutești ușor pe deasupra pământului. Fata nu-l mai asculta. Elvin interveni și el și-i spuse să-și scoată bikinii. Nici pe el nu-l mai auzea. Atunci Elvin insistă:

— Arată-i doctorului tunsoarea.

Ce? Avea păr lung, mătăsos. Doctorul Tommy mormăi: Stați puțin, trebuia să se ducă la baie.

De fiecare dată când ieșea din cameră trecea prin bucătărie unde Hector se fandosea nervos, temându-se să iasă afară, și avea întotdeauna câte ceva de spus.

— Dacă nepotu-său o să fie arestat?

— Sunt sigur că o să fie.

— În Cadillac-ul pe care nu l-ai reclamat.

Hmmm.

— Am spus cumva că i l-am împrumutat eu? Ascultă, mai bine du-te și fă rost de încă o șarjă.

Drogurile sunt păcătoase pentru că, atunci când te trezești, aterizezi cam brusc și te cam izbești de pământ. Hector zise:

— Omul ăsta pune stăpânire pe casa ta.

Și mai lăsa și un gust neplăcut drogurile astea.

— Mă auzi? Pune mâna pe casa ta.

— Hector?

Privea în gol, țuguindu-și supărat buzele.

— Cee?

Când făcea așa, trebuia să-l împaci.

— Omul ăsta poartă un costum chinezesc de lustrin lucios care pute a naftalină.

Doctorul Tommy se întoarse în camera lui și-l auzi pe Elvin spunând că o să se tundă și el a doua zi. Numai că el o să-și taie părul de pe cap! Și începu să râdă ca și cum asta ar fi fost foarte nostim – aluzia lui. Râdea și începu să tușească în timp ce doctorul dansa cu fata.

• Capitolul 20

Luni după-amiază în biroul lui, Gibbs spunea:

— Mi-am văzut din nou poza în ziarul de duminică și în plus și povestea vieții mele… Ai citit?

Așezată pe canapeaua cea joasă, Kathy încuviință din cap spre judecătorul Gibbs, atât cât se vedea acum din el, fără robă, adică doar umerii și capul acestuia.

— Așa că în dimineața asta sala de judecată era arhiplină, toată lumea venise să-l vadă pe judecătorul ăla pe care un țicnit vrea să-l asasineze. Am ținut ședințele de astăzi într-o sală fară bănci pentru public și să vezi ce s-a întâmplat.

— Am fost și eu acolo, zise Kathy.

Dar el nu se opri, ci continuă relatarea:

— Unul din inculpați începe să înjure, să folosească un limbaj trivial și obscen. Îmi zice să-l pup în fund. Mă face ticălos rasist de față cu toată lumea aceea. Mi s-a mai spus că sunt rasist și înainte și nu înțeleg de ce, pentru că nu am nimic împotriva oamenilor de culoare. Odată am apărut chiar în Revista de Conduită Judiciară, pentru o remarcă de-a mea pe care au considerat-o rasistă. Judecam un om care își împușcase mortal nevasta când aflase că are o relație cu un om de culoare. Prezentând acuzația în fața juriului, le-am spus că trebuie să decidă dacă e vorba de un act deliberat de omucidere, dar, în același timp, să ia în considerare și faptul că e vorba de o infidelitate constatată și încă în circumstanțe cam colorate.

— Chiar le-ați spus așa?

— Glumeam, nu vorbeam serios. Acum, în legătură cu cele întâmplate în dimineața asta, au vrut să mă repartizeze într-o sală de judecată mai mică. Adică, Serviciile Speciale au cerut așa, ca să poată avea un control mai strict. Și acuzatul începe să vocifereze, să spună fel de fel de măscări. Avea

deja condamnări pentru viol, răpire de persoană și tâlhărie. Știa că am să-i dau cincizeci de ani încă trei în plus pentru mai multă siguranță, așa că, ce mai avea de pierdut! Începe să răcnească – așa ticălos cum este, avea totuși prieteni în sală, și încep și ăia să urle: Nu te lăsa, are dreptate. I-ai auzit: Luptă împotriva abuzurilor puterii. Tot felul de aiureli dintr-astea. Ce era să fac, să evacuez sala?

— Ați fi putut să cereți o pauză.

— La naiba. I-am atras atenția acuzatului: Încă o singură ieșire de felul acesta și îi ordon portărelului să-ți pună căluș la gură și să te lege de scaun cu lanțuri. Ei, a înțeles că eram hotărât s-o fac. La fel ca și toți ceilalți prezenți în sală. Când spun o vorbă, e vorbă. Dar parcă văd ziarele de mâine: Maximum Bob lovește din nou, taie pofta de scandal. Își bat joc de mine. Maximum Bob, așa mi-au spus în Newsweek, atunci când am apărut pe copertă.

Kathy îl vedea cum scutură din cap, obosit, poate că oboseala începea să-și spună cuvântul, dar în momentul următor era din nou plin de viață.

— Poate îți amintești, din întâmplare, când anul trecut un judecător de la curtea federală l-a înfundat pe Jim Bakker, predicatorul de la televiziune.

— Jim și Tammy Faye?

— Ăsta e. Un judecător din Carolina de Nord, Robert și mai nu știu cum, i-a dat lui Jim Bakker patruzeci și cinci de ani plus o amendă de jumătate de milion de dolari. Așa că au început să-i spună și lui Maximum Bob. Asta-i presa, îmi ia porecla și o lipește în altă parte. La naiba, eu i-aș fi dat predicatorului mai mult de patruzeci și cinci de ani și nu în pușcăria aia ca un club de țară cu minimum de securitate. L-au dus acolo într-un Chevrolet Impala. O să facă vreo zece ani servind ca un chelner stilat la masă și apoi se întoarce iar

la afacerile lui. Când un om e condamnat, trebuie să o simtă, altfel la ce bun să-l mai condamni?

— Viața grea face pe om bărbat, zise Kathy. Asta vreți să spuneți?

Judecătorul mormăi spre ea:

— Văd c-ai înțeles.

— Dale Crowe va avea de făcut zece ani acum.

— El a vrut-o, zise Gibbs, a semnat protocolul de luare la cunoștință a regulamentului. Dacă nu te prezinți la data stabilită… Draga mea, nu eu îi trimit la pușcărie pe acuzați, ei singuri se duc.

— Cred că Dale a fost rău sfătuit.

— Păi de ce nu l-ai învățat de bine?

— Nu l-am găsit.

— Știi bine că cei de la urmăriri îl vor găsi imediat. Or să-l aresteze cu un mandat de evadat, nu-i nicio problemă. Și atunci avocatul lui o să înceapă să se miorlăie: Dacă ei l-au putut găsi cum se face că doamna ofițer supraveghetor nu l-a găsit? Dar oare a încercat? Și o să fie vina dumitale că băiatul trebuie să facă zece ani. Cum te descurci?

— Nu eu l-am condamnat, zise Kathy.

Telefonul de pe biroul lui sună o dată, dar Gibbs îl ignoră. Kathy observă cum chipul acela solemn ce amintea de Harry Dean Stanton începe să se schimbe, să zâmbească. Îi vedea brațele goale, osoase și palide, cum se ridicau și se încrucișau la ceafă, în timp ce el se lăsa pe spătarul scaunului. Acum era aproape sigură ce-și vopsește părul care stătea lipit de cap și lucea în lumină.

— Îmi plac tinerele care lucrează ca ofițeri supraveghetori, zise el. Sunt întotdeauna pline de surprize. Și dumneata pari dulce și inocentă dar, sub această aparență, ești o dură, nu-i așa? Nu, nu dumneata l-ai condamnat, dar dumneata l-ai adus în fața completului meu de judecată. Eu n-am ieșit în stradă să-l târăsc încoace.

Privirea judecătorului se mută. Urmărind-o, Kathy văzu în ușă pe unul din băieții de la

Serviciile Speciale. Era un băiat tânăr, pe nume Wesley, cu un moț de păr blond care-i cădea pe frunte. Ceva mai devreme, pe când ședea în biroul asistentului lui Gibbs și aștepta să intre la el, Wesley îi spusese:

— Tu trebuie să fii prietena aceea a lui Gibbs despre care am auzit.

Era descheiat la haină și își ținea mâinile pe coapse, în așa fel încât ea să-i poată vedea pistolul Magnum 357. Îi spusese că, de regulă, lucrează ca agent secret, dar se procopsise acum cu slujba asta și trebuia s-o facă pe dădaca. Acum Wesley vorbea pe alt ton.

— Domnule judecător, îmi permiteți să vă deranjez?

— Dacă consideri că trebuie, spuse Gibbs.

— La telefon e un individ care vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Și-a spus numele?

— Nu, domnule, dar acesta nu este ca ceilalți.

Gibbs se aplecă în față și se rezemă cu brațele goale de birou, privind la Kathy:

— Am primit o duzină, poate și mai multe telefoane. Îmi zic: Sper să te nimerească ticălosule. Pentru ceea ce le-oi fi făcut băieților sau soților lor… Unul mi-a zis: Dacă ăsta nu te rade, să știi că mie nu-mi scapi. Vorbe goale. Toți țicniții s-au adunat la mine. Sâmbătă au găsit un șarpe în cutia mea poștală.

Băiatul de la Serviciile Speciale, Wesley, îndrăzni din nou:

— Domnule judecător…

Gibbs nu-l luă în seamă.

— Fiecare apel este înregistrat în biroul asistentului meu judiciar. Bineînțeles că tipii nu-și spun numele, dar Societatea de telefoane Southern Bell supraveghează linia, ne spune imediat de la ce număr s-a sunat și aflăm unde este instalat telefonul cu pricina. Acuma băieții din Serviciile Speciale îi adună aici pe toți inteligenții ăștia cu

telefoanele de amenințare – Gibbs își întoarse privirea spre ușă. Ăsta ce mai vrea? Tot să mă amenințe?

— Spune că este în legătură cu Dale Crowe.

— S-a emis mandat de arestare împotriva lui. Spune-i să sune la Biroul Șerifului.

— Zice că e vorba de ceva ce v-ar putea interesa pe dumneavoastră.

Kathy se uita de la unul la altul. Gibbs ridică receptorul. Îi făcu cu ochiul lui Kathy, apăsă pe butonul *difuzor* care permitea ca discuția să fie auzită și de ceilalți de față, și spuse:

— Aici Bob Gibbs. Cu ce vă pot fi de folos?

Se auzi o voce care spunea:

— Sunteți judecătorul? întrebă o voce cu accentul obișnuit în Glades.

— Parcă am spus că eu sunt, Gibbs.

— Vreau să fiu sigur.

— Spune ce dorești sau închid.

Urmă o pauză, după care vocea se auzi din nou.

— Dacă îl vreți pe Dale Crowe Junior, pot să vă spun unde îl găsiți.

— Foarte bine, unde?

— Știu cu cine este și cu ce fel de mașină merge.

— Spune-mi și mie și atunci vom ști amândoi, spuse Gibbs.

Urmă încă o pauză.

— Vă amintiți de aligatorul din curtea dumneavoastră…

De astă dată, judecătorul fu cel care rămase mut.

Kathy văzu cum se încruntă privind în sus, spre peretele de deasupra ei, poate că se gândea unde vrea să ajungă vocea ceea, sau ce să-i răspundă. Dar fu surprinsă să-l audă vorbind pe un ton diferit, mai grav, serios.

— Ce-i cu el?

Vocea spuse:

— Nu înțelegeți ce vreau să spun? Nu știți cine sunt? Ochii judecătorului se ridicară din nou spre

perete, de astă dată cu o expresie de îngrijorare care nu-i era firească. Zise:

— Mi-e teamă că nu.

Mințea – Kathy era sigură. Pentru că dacă n-ar fi știut s-ar fi răstit la vocea aceea să nu-l mai facă să-și piardă timpul. Vocea spuse:

— Haideți, domnule judecător – apoi făcu o pauză. Așteptați un moment, da?

Kathy urmărea mâna lui Gibbs care se târa încet spre aparatul telefonic și spuse:

— Se înregistrează? întrebă ea, și mâna se opri.

Gibbs o privi fix o clipă, apoi dădu din cap a încuviințare. Acum degetele lui, aproape de aparatul telefonic, începură să bată darabana în masă, fară să scoată niciun sunet. Kathy avea impresia că ar fi dorit să apese din nou butonul *difuzor* să nu mai audă și ceilalți discuția, dar era prea târziu.

Vocea reveni spunând:

— Domnule judecător, n-am să spun nimănui nimic despre chestia cu aligatorul, dacă putem cădea la o înțelegere. Altfel, am să…

— Nu mai spune! zise Gibbs. Ei bine, întrucât nu știu despre ce vorbești și cred că nici tu nu știi, am să închid telefonul.

Wesley, care urmărea convorbirea, clătină din cap să-l oprească, dar judecătorul nu se uita la el, așa că interveni:

— Domnule judecător, nu!

Dar era prea târziu. Gibbs închisese.

— Cu cine-și închipuie el că vorbește? Eu nu fac niciun târg cu nimeni. Asta-i o treabă între procuror și avocatul individului; n-au decât să ajungă ei la o înțelegere. A greșit mușteriul.

— Domnule judecător, spuse Wesley, nu aveți nicio idee cine ar fi putut fi?

— Vreun tâmpit. Poate fi oricine.

— Individul credea că-l cunoașteți.

— Pentru că l-am judecat cândva își închipuie că trebuie să-l țin minte.

— Păi, dacă mai este acolo de unde a telefonat, al nostru e.

Gibbs dădu afirmativ din cap cu o expresie gânditoare în privire, și privi din nou spre ea. Îi surprinse neliniștea ce i se citea în ochi, înainte de a-și muta privirea în altă parte. Wesley se întoarse și dădu să plece când Gibbs spuse:

— Stai o clipă… Mă întreb dacă n-o fi cumva tipul acela din Belle Glade pe care l-am condamnat mai deunăzi. Dacă-mi amintesc cum îl cheamă…

Juca teatru și asta o făcu pe Kathy să se gândească din nou la Harry Dean Stanton. Judecătorul mințise și acum încerca să-și scape fundul înainte de a fi prins. Se uita la el cum bate cu pumnul în masă și îl privește pe Wesley care era tot în ușă.

— Dicky Campau. Pun pariu pe orice că el era. L-am condamnat pe Dicky Campau pentru că a împușcat un aligator folosind o armă pe care o are în camionul lui. Ascultă, sună la Glades și spune-le să aibă grijă. Să se apropie cu precauție.

Kathy îl privea pe judecător care se lăsa din nou pe spate în fotoliul lui, după ce-și recăpătase siguranța de sine și se simțea chiar mândru de el însuși.

— Aș vrea să vii acasă cu mine, îi spuse el. Unul dintre polițiști o să te aducă după aceea înapoi cu mașina.

•

Dicky și Inez erau în bucătărie, Dicky tocmai bea apă de la chiuvetă. De fapt, ar fi vrut să tragă o dușcă de Seagram, dar știa că dacă începe să bea, nevastă-sa sărea cu gura pe el și-i strica toată plăcerea. Inez curăța fasole la masa din bucătărie de unde se zgâise tot timpul la el în timp ce vorbise la telefon. Asta îl făcuse să se încurce îngrozitor. Încerca să vorbească la telefon și s-o asculte și pe ea în același timp. Când îi spusese că judecătorul închisese, Inez zisese:

— Nici nu mă miră. Vorbeai de parcă i-ai fi cerut o favoare. Ți-am zis să-i spui ticălosului că ăsta-i târgul, îți place sau nu-ți place, totuna-i. El a vrut aligatorul. Noi n-am primit nici măcar pielea.

Inez stătuse tot timpul cu gura pe el, de când apăruse în ziare treaba aia cu aligatorul, de parcă ar fi fost vina lui. Doar ea-i spusese că aligatorul e mort.

— Mi-ai spus să nu vorbesc prea mult.

— Ți-am zis să nu-i spui cine ești. Lasă-l să ghicească.

— Îs sigur că știe.

— Atunci cum de-a închis? Dacă ai fi zis ce ți-am spus eu, în loc să te scremi să brodești tu ceva…

Dicky, care se uita pe fereastra de la bucătărie cu un pahar în mână, zise:

— Inez!

— Ce e?

— Niște sticleți în curte cu pistoale în mână.

— Păi tu ești ăla care știe să vorbească, du-te și întreabă-i ce vor.

•

Când se trezi în dimineața aceea, Elvin merse în hol și bătu în toate ușile până când Hector ieși pe una din ele în halat și într-o dispoziție foarte proastă. Elvin luă o mână de antinevralgice de la el și se întoarse în pat. Imediat cum ajunse și se întinse, simți mirosul târfei din ajun, parfumul ei; sări imediat în picioare și se duse să izbească din nou în ușa lui Hector, vrând să știe unde este Earlene. Hector îi comunică:

— Am dus-o cu mașina acasă, nu-ți aduci aminte?

Elvin mârâi: O, aha. Se întoarse în pat și lăsă antinevralgicele să-și facă efectul.

Când se trezi a doua oară, cu gâtul arzând de sete și capul învârtindu-i-se, trecuse de nouă. De astă dată ieși din camera de oaspeți în izmene și cu cizmele în picioare, cu gândul la o bere rece și

dădu peste Hector care stătea în hol, cu ochii holbați și cu un deget la buze făcându-i semn să tacă.

— Ce dracu te-a apucat?

— E un polițist aici.

— Ei și? Doa' n-am făc't nimic.

Elvin făcu un pas spre scară, dar Hector îl apucă de braț.

— A întrebat dacă ești aici.

Elvin își eliberă brațul.

— Și acuma unde este?

Hector făcu un gest cu capul și Elvin se duse spre ușile cu geamuri care dădeau spre terasă.

Erau acolo, lângă piscină. Doctorul Tommy în pielea goală, numai cu glezniera, își ținea mâinile pe coapse și stătea de vorbă cu sticletele în costum bleumarin. Elvin știa că el trebuie să fie. Cel care-l trăsese de păr, prietenul lui Madam Sensi.

Elvin se întoarse repede în camera de oaspeți cu capul încă vâjâind, dar simțind o dorință nemaipomenită să-l lichideze și simțind, în același timp, că nimic nu-l putea opri. Își văzu hainele pe un scaun și zări și bikinii Earlenei atârnând pe un scaun. Văzu și sticla goală de Scotch pe birou – asta-l adusese în halul ăsta de mahmureală, așa cum Beam nu reușise niciodată, de simțea că-i crapă capul. Dar nu văzu nicăieri pistolul, Ruger Speed-Six. Îl zări pe Hector în ușă și-l întrebă:

— Nu mi-ai văzut jucăria?

— Ce?

— Blestematu' ăla al meu de 357.

— Nu-i al tău.

Privind peste cuverturile răvășite ale patului și simțind în nări damful târfei din seara trecută, Elvin se dezmetici repede:

— Tu l-ai luat.

— Nu e al tău.

Ieși în fugă din cameră. Elvin se luă după el și îl prinse pe nătărău chiar lângă scară fiind cât pe-aici

să dea cu el de pământ, avea o poftă nebună s-o facă.

— Ai de gând să-mi spui unde e?

Dar, ce-i asta, ce face imbecilul, plânge?

Dumnezeule, ce casă de nebuni. Doctorul stă acolo în pielea goală și discută cu un sticlete, iar nătărăul ăsta începe să se smiorcăie ca o fetiță și să te roage să nu-l bați.

•

— Unde s-a dus?

Doctorul Tommy ridică privirea și îl văzu pe Elvin în capul scării pe terasă: cu pălăria de cowboy pe cap, în izmene și cu picioarele goale vârâte în cizme și cu un pistol în mână. Individul era încă beat.

— A sunat telefonul de pe mașină și a plecat.

— Te-a întrebat despre mine, nu?

— Voia să știe dacă lucrezi aici.

Doctorul Tommy îl văzu pe Hector apărând pe terasă, ceva mai în spatele ucigașului în izmene.

— I-am spus că vii din când în când pe aici și lucrezi în grădină. Ce aveai de gând să faci, să-l împușți?

— N-aș fi avut nimic împotrivă.

N-ar fi avut nimic împotrivă. Doctorul Tommy se scărpină pe burtă privind în sus, spre terasă. Elvin ar fi avut chef să împuște un polițist. Ar fi avut chef să-l împuște pe judecător. Hector ar fi avut chef să-l împuște pe Elvin, sau să-i dea un brânci la vale pe scări… Și mă rog, își zise doctorul Tommy, tu cam ce-ai avea chef? Mai mult ca orice.

Chiar acum?

Păi, un dans de douăzeci și cinci de dolari pentru început, o pipă pe cinste, nu într-o biată cutie de bere.

• Capitolul 21

Porniră spre casa judecătorului însoțiți, coloana motorizată Dodge, cum spunea Gibbs, cu un antemergător alb-verde și două mașini fară însemne în urma celei în care erau ei, condusă de Wesley, băiatul de la Serviciile Speciale. Gibbs era foarte vorbăreț. Îi zise lui Kathy:

— Trebuie să-ți spun că mi-e dor de furgoneta mea. Știi ce poantă îmi place să fac? Merg la Palm Beach la vreo sindrofie oficială și unul din polițiști mă oprește. Eu îl las să se apropie țanțoș și pornit să mă dea afară până la fereastra portierei și atunci îmi arăt și eu mutra. Sau mă duc la un cocktail la una din vilele alea simandicoase, mă apropii cu mașina de poartă și un tip de la securitatea lor mă oprește și zice: Aprovizionarea numai până la ora cinci. Atunci mă uit la el și-l întreb: Măi băiatule, tu ai habar cu cine vorbești? Mă bucur de multă atenție, dar nu de cea care mi-ar plăcea mie acum. Mie îmi trebuie o infracțiune foarte gravă, un asasinat de gradul întâi. Să-l trimit pe acuzat să stea mult și bine la Old Sparky și să-mi refac imaginea.

Kathy întâlni privirea lui Wesley în oglinda retrovizoare și Gibbs spuse:

— Băiete, tu fii atent la condus. Nu-i treaba ta ce se întâmplă aici, în spate. Voi ăștia de la Serviciile Speciale sunteți pricepuți, nimic de zis, dar n-aș putea spune că e chiar o plăcere să trăiesc cu voi în preajma mea tot timpul. Doi în casă tot timpul, îi spuse el lui Kathy, alți patru în jurul casei.

Băieții din mașinile care veneau după ei urmau să-i schimbe pe cei care fuseseră toată ziua de serviciu acasă la el. Tocmai intrau pe aleea cu pietriș, când Gibbs spuse:

— Sunt liniștiți ca niște șoricei, dar le simți prezența. O să stăm jos, bem un pahar, discutăm

despre ceva plăcut, așa pentru variație. După aceea am să-ți arăt grădina.

— Am mai văzut-o, zise Kathy.

•

Îi spusese acestei Doamne Țâfnă: Ei bine, dar n-ai văzut chiar totul.

Ea nu se arătase așa de încântată ca Stephanie, care acum stătea la moșia ei din Orlando, naiba s-o ia; Steph ar fi fost entuziasmată de coloana de mașini, de toată această atenție și tevatură. Se vede că nu prea o citise bine pe fătuca asta. Nu vorbea așa, numai de dragul de a vorbi, ca celelalte fete. Abia dacă scosese un cuvânt cât au trecut prin garaj ca să intre în casă, apoi s-a uitat la grămada de gunoi care aștepta să fie luat și l-a întrebat dacă adusese cineva pizza acolo. El îi spuse că n-are habar, el nu mănâncă pizza. Poate polițiștii.

Acum erau instalați pe terasă cu câte un pahar în mână și primul lucru pe care îl spuse ea, privind la paravanul peticit fu:

— Am fost surprinsă să-l aud pe tipul de la telefon pomenind de aligator.

N-ar fi trebuit să apese pe *difuzor* să audă toată lumea ce se vorbește.

— Și eu. Cel puțin, aici n-o să primesc niciun fel de telefoane, numărul de acasă nu e înregistrat. Odată am să-ți pun benzile cu telefoanele de amenințare, toți cei care abia așteaptă să mă vadă mort. Îți imaginezi cam ce fel de om ar putea fi ăsta?

— Părea să creadă că știți cine este.

— Da, săptămâna trecută am amendat un braconier cu cinci sute de dolari. Am pomenit de el, Dicky Campau. A împușcat un aligator la Palm Beach Canal.

— Dar el vorbea despre cel de la dumneavoastră din curte.

Bob Gibbs își dădu seama că trebuia să adopte altă tactică. Nu-i plăcea să facă pe prostul în fața acestei fete.

— Păi… singurul lucru pe care mi-l pot imagina… este că tot el o fi adus și aligatorul. L-a pus în curte, la vedere, nebun de furie, știind că oricum avea să primească o amendă mare. Ce zici?

Bob văzu că fata vrea să spună ceva și continuă să vorbească:

— Am văzut-o pe nevastă-sa la tribunal când a fost judecata. Arăta chiar ca un aligator, cea mai urâtă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Spera să schimbe subiectul în felul ăsta.

Dar nu, Madam Țâfnă o ținea tot pe a ei.

— Spunea că vrea să facă un fel de târg?

Dar de ce tot punea ea întrebări? O fată, auzi, să-l descoase pe el. Cu polițiștii e altceva, le spui care-i părerea ta și înțeleg repede despre ce e vorba, știu cum funcționează sistemul. Nu era îngrijorat din cauza lui Dicky Campau. Poate că fusese câteva clipe, la telefon, dar asta numai până în momentul când își dăduse seama că, indiferent ce poveste ar oferi Dicky, în balanță era cuvântul unui infractor împotriva cuvântului său. Așa că, n-au decât să-l înhațe și să spună ce poftește.

Acuma nu-și mai amintea ce-l întrebase Kathy.

Nu conta, căci ea avea altă întrebare:

— Credeți că el e cel care a tras în noi?

Gibbs era cât pe-aci să spună: Cine? Dicky? Înainte să-și dea seama că nu era deloc o întrebare rea. De ce n-ar fi putut fi Dicky? Avea o pușcă în furgonetă. Chiar el le pomenise băieților de la Serviciile Speciale de armă. Dar atunci nu se gândea că Dicky ar fi putut fi cel care trăsese. Văzu că Madam Țâfnă aștepta să audă ce gândește.

— Draga mea, ce se întâmplă? Îmi citești gândurile? Dicky Campau mi-a venit în minte chiar atunci când eram întinși pe jos, înainte să se stingă ecourile împușcăturilor. Cum e băutura, îți place?

— E foarte bună. Dar n-ați spus nimic nici șerifului nici celorlalți polițiști.

— Voiam mai întâi să reflectez puțin.

— Ați mai pomenit cuiva despre asta înainte să primiți telefonul ăsta de la el?

— Stai să văd. Toată săptămâna trecută am avut un program foarte încărcat, pe urmă și cu băieții ăștia pe cap… Ia puțină gheață.

Kathy zise:

— De unde putea să știe unde e Dale?

Gibbs luase paharele și ieși de pe terasă spunând:

— Mă întorc imediat.

În bucătărie formă numărul de telefon al prietenului său McKenna.

— Bill, cred că au să-l aresteze pe Dicky Campau pentru unul din apelurile anonime.

— L-au și arestat, spuse colonelul.

— Trebuie să caute o pușcă.

— S-a făcut și asta. A fost trimisă la laborator.

— Dacă mai afli ceva, spune-mi și mie, bine?

— Imediat cum aflu ceva, te sun.

Gibbs umplu paharele cu whisky și luă o înghițitură bună dintr-al lui. Începea să creadă că s-ar putea să fie nevoit s-o strângă de gât pe fata asta dacă nu reușea s-o îmbete. Poate că nu era chiar momentul cel mai potrivit pentru o aventură galantă. Gibbs deschise ușa din spate și intră în garaj. Wesley și un alt băiat de la Serviciile Speciale stăteau de vorbă pe alee. Gibbs zise:

— Wes?!

Băiatul întoarse privirea spre el.

— Da, domnule.

— Doamna Baker dorește să meargă acasă.

•

Wesley prinse un post de radio înainte să iasă în șosea. O întrebă pe Kathy dacă dorea să caute altceva. Ea spuse nu, e foarte bine. Dar întinse mâna și-l dădu mai încet.

Erau pe Southern Boulevard când el zise:

— Așadar, ești prietenă cu judecătorul, da?

Kathy dădu din umeri, cu gândurile în altă parte.

— Dacă vrei să știi părerea mea, e prea bătrân pentru tine.

— Da, așa e, spuse Kathy. Stați tot timpul la el acasă?

— Adică, cei din serviciul de securitate? Da, în fiecare noapte.

— Și ce mâncați?

— Ce mâncăm?

— Ce vă luați de mâncare? Vă gătiți aici sau trimiteți să vi se aducă de la vreun restaurant?

— Gătim la rotisorul lui.

— Pe băieții de la Serviciul Tehnic îi cunoști?

La fiecare întrebare a ei, Wesley îi arunca câte o privire.

— Îi cunosc pe toți.

— Crezi că și-ar aduce pizza la serviciu?

— Pizza?

— Joia trecută, când au venit acasă la judecător.

— Când a tras individul ăla în el?

— Da, crezi că și-au adus o pizza cu ei?

— Glumești? Cu șeriful aici, de față?

Câteva minute niciunul din ei nu mai spuse nimic. Wesley dădu aparatul de radio puțin mai tare. Când ajunseră în dreptul Școlii Militare o întrebă dacă n-ar dori o bere. Kathy îi spuse că trebuie să-și ia mașina din fața tribunalului și să se ducă acasă. Își continuară drumul în tăcere. Wesley dădu din nou muzica mai încet.

— De regulă, lucrez ca agent secret.

— Atunci când nu ești dădacă.

— Da.

Îi plăcu faptul că-și amintise expresia aceasta și zâmbi.

— Lucrez, de regulă, la descindere. De când sunt în Serviciile Speciale am făcut șaptesprezece descinderi în bârlogurile bandiților cu droguri. O dată am alergat spre curtea din spate și ce să vezi, individul ieșea cu un automat în mână. Trag cocoșul, mă reped la el și-i zic: Lasă-l jos sau pe

mă-ta ești un om mort! Vreau să zic, era la un pas să ne-mpușcăm.

— Ai împușcat vreodată pe cineva?

— Încă nu.

•

Kathy porni spre casă cu acest ultim răspuns în minte: încă nu. Se făcuse deja întuneric, era aproape ora șapte. Circulația pe autostradă nu era foarte intensă, câteva mașini rătăcite mergeau încet pe banda rapidă. Ai împușcat până acum pe cineva? Gary spusese nu; frații ei, chiar și Tony spuneau că nu și Kathy avea impresia că sperau să nu aibă niciodată nevoie s-o facă. Dar erau și polițiști care credeau că așa ceva trebuie să se întâmple, sau care chiar căutau o astfel de ocazie. Încă nu. Poate că data viitoare când va avea pistolul armat și degetul încordat pe trăgaci… Opri în parcarea din fața blocului ei, coborî din mașină și o încuie. În întuneric se auzi un zgomot de portieră trântită.

Gary se apropie fără să spună un cuvânt și o sărută. Încercă apoi să facă un pas înapoi, dar ea îl apucase de cravată și nu-i dădu drumul până nu se sărutară din nou, de astă dată îndelung. Acum puteau să stea de vorbă.

— Cred că relația mea cu judecătorul s-a încheiat. Pun prea multe întrebări. Tu ce-ai făcut astăzi? întrebă Kathy.

— Am auzit despre Dicky Campau și am aflat că doctorul Tommy are un penis maro închis, spuse Gary. Aproape negru.

— Întotdeauna avem ceva interesant de discutat, nu-i așa? Hai să mergem sus să bem o bere.

— Ce-ar fi să mergi mai întâi cu mine. Vreau să faci cunoștință cu cineva. Nu va dura prea mult, trebuie să fie la serviciu la ora nouă.

— A, e o păsărică de noapte?

— Cu jumătate de normă, spuse el zâmbind. Iarăși vorbește instinctul tău de polițistă. Earlene dansează numai în niște bikini la o cârciumă de pe

Lake Worth Road și face diverse trucuri cu o anumită parte a trupului.

— Ca să-și cumpere droguri și să se simtă în al noulea cer, zise Kathy. Dar în afară de faptul că are un asemenea nume, Earlene, ce mai are interesant fata asta? Nu, stai. Peștele ei o bate și ea e însărcinată.

— Îmi pare rău că am pomenit de instinctul tău de polițistă. Vrei să-ți spun sau mai încerci să ghicești?

— I-a rămas datoare patronului și ăsta a bătut-o.

Kathy era foarte vorbăreață pentru că era fericită să-l vadă.

— Niciuna nici alta. Fata asta, Earlene, i-a spus unui prieten de-al ei despre un client cu care a fost, iar prietenul, care a vândut droguri într-o vreme, este, din întâmplare, unul din informatorii mei. Mi-a spus despre ce este vorba, fetei îi este frică de individul ăla și nu știe ce să facă. Eu am spus că mă interesează, așa că informatorul meu s-a dus înapoi la ea și-a întrebat-o dacă vrea să stea de vorbă cu mine. Fata e cam speriată și omul a trebuit s-o convingă că totul e-n ordine.

— E un ciripitor foarte devotat băiatul ăsta.

— Cooperează cu noi ca orice cetățean onest…

— Sau o încasează!

— Fiecare din noi trebuie să facem anumite alegeri în viață, nu-i așa? zise Gary. Dar de astă dată vrea să-și ajute prietena. Este îngrijorat din cauza ei.

— Așa că te-ai dus să stai de vorbă cu ea.

— Chiar acum câteva clipe. Ceea ce o neliniștește pe ea este că tipul i-a spus că are de gând să ucidă pe cineva. A spus că a omorât deja un om. Acuma o s-o facă din nou și, dacă nu-l crede, n-are decât să se uite zilele astea în ziare.

— Elvin, spuse Kathy.

— Poate. Individul a dus-o într-o casă din Delray.

— Elvin este. Poate să-l recunoască și să-l identifice?

Gary zâmbi în întuneric.

— Aici intri tu în joc.

•

Kathy aștepta pe bancheta din spate, în Dodge-ul parcat lângă un șir de alte mașini din fața unui bloc dărăpănat din Lake Worth. Gary aduse la mașină persoana: o fată de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul lung, brațe palide, ieșind dintr-o bluză fără mâneci, cu o sacoșă de umăr pe care acum o ținea însă strâns în mână: Să nu pleci niciodată de acasă fară strictul necesar. Gary îi deschise ușa și fata ezită, văzând-o în spate pe Kathy. Gary zise:

— Earlene, ea este Kathy Baker, ofițerul supraveghetor de care ți-am pomenit. Omul despre care vorbești tu s-ar putea să fie unul din cazurile ei.

O ajută să se urce, apoi închise portiera.

— Ce mai faci, Earlene? o întrebă Kathy.

Niciun răspuns. Earlene își dădu capul pe spate, își trase părul din ochi urmărindu-l pe Gary care înconjura mașina. Gary se purta altfel. Imediat ce porniră, zise: „Am plecat”, ca și când ar fi mers într-o excursie, la țară. Apoi, pe drum vorbi despre vreme, despre trafic, despre restaurantele etnice de-a lungul Autostrăzii Federale. Era de-a dreptul nostim – Gary făcea conversație pentru o prostituată cu jumătate de normă, care fuma mereu, dădea din cap gândindu-se la ale ei și nu scotea un cuvânt. Earlene îi spusese lui Gary că își amintea strada din Delray unde fusese, dar nu știa adresa exactă. Poate că dacă ar vedea casa… Kathy o întrebă în ce noapte o dusese acolo. Ea spuse că sâmbătă. Kathy vru să știe dacă bărbatul purta o pălărie de cowboy și Earlene spuse da, da, așa e. Gary coti pe strada cu case vechi și copaci. Se opri în fața casei lui Dale și întrebă:

— Asta e?

Earlene nu era sigură.

— Aș putea să spun dacă aș vedea-o pe dinăuntru, zise Earlene. Dar dacă el e acolo, eu nu intru. Nici vorbă.

Gary îi aruncă o privire lui Kathy, în spate.

— Ai ceva împotrivă?

— Doar vezi că nu e nimeni acasă.

— Pentru Earlene?

Pentru Earlene – pentru Gary – ca să-l scutească de alergătura pentru un mandat de percheziție.

— Și dacă ușa e încuiată ce fac, o sparg?

— Băieții mei au verificat ieri. Nu e încuiată.

Kathy împinse ușa care se deschise, intră și aprinse becul fară abajur din tavan, apoi lumina în bucătărie și în dormitor. Gary o conduse pe Earlene înăuntru.

— Asta e casa, spuse ea. Dumnezeule, câte sticle de bere și ce mizerie! – traversă încăperea și se duse spre dormitor. Aici este locul unde, practic, m-a violat.

— Violat? Cum adică? întrebă Gary.

— Era așa de brutal și mirosea așa de urât. I-am zis: Cum poți să locuiești într-o gaură de șobolan ca asta și să mergi cu un Cadillac? Și i-a sărit mustaru'.

Gary aruncă o privire spre Kathy.

— Are un Cadillac? Asta nu ne-ai spus.

— Da, unu' negru.

Earlene se îndreptă spre bucătărie și Kathy urmări felul în care se mișca, cu fusta ei scurtă și pantofii fară ștaifuri, sigură pe sine, balansându-și încet coapsele. Își ținea mâna pe geanta pe care acum și-o atârnase pe umăr. Se uita în bucătărie.

— Isuse – vedeți chestia asta? Mi-a băgat-o sub nas.

Era șișul făcut dintr-o lingură, lăsat pe masa din bucătărie. Gary trecu pe lângă ea și-l luă.

— Credeam că nu te-a amenințat.

— Asta a fost când i-am spus că locuința asta arată ca o gaură de șobolan. Vine la mine și zice:

Mă faci negru? Am uitat de partea asta. Știți, aici eram când mi-a zis c-a omorât un om și are de gând să mai omoare unul.

Gary o ajută continuând în locul ei:

— Și dacă nu-l crezi…

— Da, o să văd în ziare.

— Dar chiar dacă ar fi fost o relatare despre o omucidere în ziar, cum puteai tu să știi că el a comis-o? întrebă Gary.

— A spus că o să fie un titlu mare pe pagina întâi și cu poză, nu așa că a fost omorât nu știu ce negrotei.

— Și după aceea ați mers în dormitor?

— Da și patul putea încă și mai rău decât el.

— A mai pomenit după aia despre asta? Despre faptul că vrea să omoare un om?

— Niciun cuvânt – Earlene se întoarse din bucătărie. Și nici noaptea trecută.

Se mișca într-un ritm lent care părea să-i fie familiar, și își înfigea călcâiele în podea. Gary ieși din bucătărie făcându-i semn cu capul lui Kathy. Dintr-o surpriză-n alta.

— Earlene, ai fost și aseară aici?

— Am fost în casa unui tip, pe malul mării.

Gary privi din nou la Kathy.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu, un tip.

— Unde era? Palm Beach, Lantana, Ocean Ridge?

— Nu știu, una din astea. Mi-a spus să mă las jos, pe podeaua mașinii când am mers într-acolo.

— Era tot cu Cadillac-ul?

— S-ar putea să fi fost altă mașină, spuse Earlene ridicând din sprâncene. Celălalt tip m-a dus pe urmă acasă. Ăsta nu mi-a spus să mă culc pe podea, dar oricum, eram așa de amețită că nu mai conta. Mă dau jos din mașină și unsurosu' ăla zice: Să nu mai vii niciodată înapoi. Da' eu îi zic: Ce, am venit c-un tip care avea cheia de la ușa din

față, dacă nu te superi dracului, da? Auzi, un tip care-i servitor acolo să-mi vorbească mie așa!

— Ai recunoaște casa dacă ai vedea-o din nou?

— Eu n-am văzut casa, adică unde este! Înțelegeți? Ei, nu plecăm? Isuse?

Începuse să dea semne de neliniște. Fusese foarte vioaie pe drum, dar acum se pleoștise. Kathy se apropie de ea.

— Ai vrea ceva să te liniștești, nu-i așa?

— Cred că glumești, răspunse Earlene cu ochii la Gary care le privea.

— Nu, nu-i nicio problemă, zise Kathy împingând-o ușurel pe Earlene spre canapea și ajutând-o să se așeze.

Se așeză și ea alături și continuă:

— Ai ceva în poșetă, nu-i așa? Ceva care să te ajute să te relaxezi. E-n regulă, zău așa. Pe el nu-l privește.

Earlene își deschise poșeta aruncând încă o privire spre Gary. Scoase un pachet de țigări și o cutie de chibrituri. Kathy luă chibriturile. Earlene scoase din pachet o țigară mai subțire decât celelalte, rulată strâns, iar Kathy îi aprinse chibritul. Earlene se lăsă pe spate, rezemându-se de canapea și trase de mai multe ori adânc, în piept. Kathy simți în nări mirosul cunoscut și se întrebă dacă Gary fumase vreodată *iarbă.* Ea și doctorul Baker fumau câteodată, în week-end-uri, pe vremea când el era încă student, Keith fiind singura persoană pe care o cunoștea Kathy și care era în stare să fumeze fără să schițeze nici cel mai mic zâmbet.

Kathy îi spuse fetei:

— Tipul cu casa, cum arăta?

— Era drăguț.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu avea chef. A spus că altădată.

— Vă mai duceți acolo?

— Poate. Nu știu.

— Tipul că pălăria de cowboy și cel cu casa trebuie să fie prieteni foarte buni.

— Nu păreau chiar așa.

— Ai spus că cel care te-a dus acolo avea o cheie de la casă?

— A deschis ușa din față cu ea, zise Earlene. O, și se făcuse frumos pentru mine. Avea cel mai urât costum pe care l-am văzut în viața mea.

— Chiar așa urât?

— Era un albastru strălucitor, ar fi trebuit să-l vezi.

— Te-ai culcat cu el aseară?

— Da, și știi ceva? Ticălosul nu mi-a plătit. E pentru prima oară în viața mea că nu cer banii înainte și uite ce pățesc. Eu îi zic: Ei, băiete, eu nu dau nimic pe gratis! Da' el cică să ne distrăm pentru plăcerea noastră, ca și când eu aș avea chef de regulat în ziua mea liberă. Și acuma sunt furioasă. Când m-a luat într-acolo, ce crezi că-mi zice? Ia și bikinii ăia, c-or să te plătească să le dansezi. Numai că n-au decât muzică de-aia sud-americană, numai un rahat de cha-cha. Însă tipu' ăla drăguț mi-a dat un sutar. Dar știi ceva? Mi-am uitat bikinii acolo, și erau cei mai buni, negri și cu paiete.

— O să văd dacă nu putem să-i recuperăm, zise Kathy.

O bătu ușurel pe mână, se ridică de pe canapea și îi făcu un semn lui Gary. Intrară amândoi în bucătărie.

— Elvin locuiește acum acolo? întrebă Kathy.

— Așa s-ar părea.

— Fata nu e furioasă că el vrea să omoare pe cineva, e necăjită că nu i-a plătit.

— Am înțeles și eu, zise Gary.

— Și vrei să mai știi ceva? – Kathy se apropie de masă și luă o cutie de carton goală de *Pizza de la Pisa.* Un carton exact la fel cu ăsta se află și în bucătăria judecătorului, iar el nu mănâncă niciodată pizza.

•

Kathy se gândea că nu făcuseră bine că luaseră o pizza venind încoace. Sau ar fi trebuit să facă dragoste imediat ce ajunseră în apartament, în loc să deschidă cutii de bere, să se așeze la masă cu pizza în față și să discute despre o cutie plată de carton care conținuse o altă pizza și care se afla acum acasă la judecător, plină de amprentele lui Elvin.

Gary spuse:

— Dacă ai noroc.

Mânca și pizza cu furculița. Gary!

— Bine, spuse ea, poate nu chiar peste tot. Poate că n-o să găsești decât una sau două bune. Dar câte îți trebuie? Dacă ți-e jenă să intri în Biroul Șerifului cu o cutie goală de pizza în mână, mă duc eu.

Rău. Prea încrezută, chiar arțăgoasă. Și pentru că el nu zâmbea îi venea să-și ia cuvintele înapoi și se temea că acum tonul lui va fi condescendent, ca s-o pună la punct. Nu fu condescendent, ci politicos. Așa că și ea trebui să fie politicoasă și să asculte. Gary lucra metodic, poate puțin cam rece când îi explica: asta avem și asta nu avem.

— Să presupunem că reușim să prelevăm de pe cutia de carton amprente care să se potrivească cu cele ale lui Elvin. Nu vom afla decât că Elvin a ținut cândva în mână acea cutie. Dar asta nu înseamnă în mod obligatoriu că a fost în casa judecătorului în noaptea de joi. Să presupunem că avem dovada că acea cutie era în bucătărie. Știm că judecătorul nu mănâncă pizza și că băieții din serviciul tehnic n-au adus pizza cu ei. Dar asta încă nu înseamnă că a adus-o Elvin. Și chiar dacă reușești cumva să dovedești că a fost în casa judecătorului, continuă Domnul Metodă, nu putem să dovedim că avea intenții criminale. Ce a făcut? A dat o spargere, a luat ceva? Nu știm nimic de felul acesta.

— Era acolo, spuse Kathy, l-am văzut.

— Susții că ai văzut ceva, sau pe cineva.

— Da, exact asta fac, susțin.

— Dar nu asta mi-ai spus?

— Gary, știm amândoi că Elvin vrea să-l omoare pe judecător.

— Că vrea să omoare pe cineva. Și avem această informație de la un martor nu tocmai de încredere care pretinde că i se datorează bani pentru întreținerea unor relații sexuale ilicite din punctul de vedere al corpului legislativ.

— Sună cam politic.

— Am să-l verific pe doctorul Tommy pe calculator. Dacă posedă un Cadillac, îl trec pe listă și va fi supravegheat. În felul ăsta îl vom localiza pe Elvin și vom fi cu ochii pe el. Altceva ce mai dorești?

— Să pun mâna pe cutia de pizza, zise Kathy. Face legătura dintre Elvin și judecător și s-ar putea să-ți fie de folos.

Kathy îl văzu dând din umeri, luând o înghițitură de bere și punând mâna pe furculiță. Nu voia să discute în contradictoriu, simțea deja un nod în stomac.

— Mai e o bucată, spuse Kathy. N-o vrei?

Gary mesteca și clătină din cap că nu.

— Mergem în pat?

Gary înghiți și zise:

— Nu sună cam politic?

Kathy se simțea deja mai bine.

— Corpul legislativ…

•

A fost bine. Poate chiar mai bine decât prima dată. Începeau să se cunoască. Soneria telefonului rupse liniștea.

— Muncă, muncă și iar muncă, zise Gary, își trase chiloții pe el și se duse să răspundă la telefonul din living.

Lumina care venea prin fereastră cădea pe cearșaful tras peste ea. Asculta vocea lui Gary, dar nu distingea cuvintele. Era foarte calm. Asta îi

plăcea. Se întreba dacă lui nu i se pare că ea este prea impulsivă. Lucra în cercetări penale și era foarte metodic. Așa și trebuia să fie. Nu era deloc rău să mănânci pizza cu furculița, sau să-ți aranjezi revistele în ordine cronologică. Avea un album nou al formației Dire Straits, The Notting Hillbillies, despre care ar fi trebuit să-i pomenească Michellei, căreia îi plăcea părul lui, dar care nu-l cunoștea deloc. Avea și un corp frumos. Îl vedea în lumina din living, apropiindu-se acum de pat în chiloții lui albi.

— Dicky Campau a semnat o declarație. El a tras focurile de armă.

— Și ce-i cu asta? spuse ea.

— Asta înseamnă că afacerea este închisă.

• Capitolul 22

Prietena lui Kathy, Marialena Reyes, procuroarea, zise:

— Cauțiunea lui a fost fixată la cincizeci de mii, așa că Dicky o să rămână aici cel puțin încă șase sau opt săptămâni, până se redactează actul de dare în judecată.

— Și avocatul lui a fost de acord?

— N-a vrut. Însă i-am spus înainte de audiere: Încearcă să te împaci cu orice va spune judecătorul și stăm de vorbă după aceea. De aia a durat atâta.

Era marți dimineață. Se aflau în snack-barul de la etajul întâi, în localul tribunalului din Palm Beach și stăteau la o masă în picioare, cu fața la perete, la o cafea. Marialena îi povestea despre procesul lui Dicky Campau care avea să urmeze probabil curând.

— Avocatul s-a uitat prin tot ceea ce a declarat Dicky în fața oamenilor șerifului și spune că este atât de neobișnuit și oferă atât de multe circumstanțe atenuante, încât Dicky poate fi eliberat pe cuvânt de onoare. Și are dreptate, căci sunt mai multe elemente decât se vede în dosar. Dar eu eram pregătită, de fapt mi se spusese ce să fac – Marialena luă o înghițitură de cafea. Mă refer nu la împușcături, ci la treaba cu aligatorul.

— Mi-a spus și Gary ceva, spuse Kathy. Dar nu apare nimic în declarația lui Dicky.

— Nu, bineînțeles că nu. Numai împușcăturile.

— Iar el susține că Gibbs i-a spus să-i aducă un aligator acasă, nu-i așa?

— Afirmă că i s-a dat de ales. Să aducă un aligator sau să stea la închisoare pentru o acuzație de contrabandă. Dicky spune că dacă aligatorul ar fi fost mort – și el crezuse că este – nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Spune că nu știa de ce dorea judecătorul Gibbs un aligator mort, dar nu avea cum să refuze. Ai noștri au vorbit cu Gibbs

azi-dimineață, dar el neagă pur și simplu că ar avea vreun amestec în toată chestia asta. Așa că trebuie să presupunem că Dicky minte.

Marialena strânse din umerii largi îmbrăcați în costumul maro de in.

— De ce să fi vrut Gibbs să i se aducă un aligator în curte? N-are niciun sens.

Nu era o întrebare, așa încât Kathy nu-i spuse nimic.

— Dar problema cu aligatorul va apărea din nou în actul de acuzare, nu-i așa? zise ea.

— Tocmai despre asta am vorbit cu avocatul lui Dicky, spuse Marialena. I-am spus că nu vedem niciun motiv pentru care numele judecătorului Gibbs să fie implicat, din moment ce povestea lui Dicky nu stă oricum în picioare. Dacă pledează pentru împușcături trase într-o clădire, asta înseamnă infracțiune de gradul doi pasibilă de cincisprezece ani și atunci noi îi oferim șase luni în închisoarea departamentală plus libertate provizorie. Dacă însă Dicky insistă cu povestea cu aligatorul, atunci o să cerem toți cei cincisprezece ani.

— Și ce-a spus avocatul?

— Nimic, dar trebuie s-o-nghită. N-are de ales. Când am ieșit din instanță, credeam că nevasta lui Dicky o să mă omoare. Ai văzut-o vreodată pe Inez Campau?

Kathy scutură din cap.

— Nu cred.

— Acceptăm drept circumstanță atenuantă faptul că Dicky era beat, zise Marialena. Băieții din Serviciile Speciale au găsit o sticlă de jumătate de litru goală cu amprentele lui pe ea; și cum în casă nu era nimeni, deci n-a tras în cineva anume, cu premeditare… Spre sfârșitul anului, Dicky ar putea să devină unul din cazurile tale. Nu, așa e, omul stă în Belle Glade. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile hatâruri. N-o să trebuiască s-o cunoști pe nevastă-sa.

— A spus că a tras în casă?

— În ferestrele de la bucătărie. Explicația lui: pentru că era furios pe judecător. Și, bineînțeles, beat.

— N-a văzut pe nimeni.

— Din moment ce voi doi erați afară, pe cine era să vadă?

— Vreau să spun, dacă nu cumva avea impresia că trage în cineva, prin fereastră.

— Dacă admite așa ceva, atunci trebuie să vorbim de tentativă de omor, zise Marialena. E mai bine să nu complicăm lucrurile.

Kathy exclamă:

— O, la naiba!

Și Marialena aruncă o privire de jur împrejur.

Bob Gibbs intrase deja în snack-bar, numai în cămașă, rânjind în stânga și-n dreapta și ridicând brațele în sus. Lui Kathy i se păru că voia să le dea celor prezenți binecuvântarea. Se îndreptă spre masa de lângă perete la care se aflau ele și zise:

— Ei, bine, câinii de pază au fost retrași. Sunt din nou un om liber. Marialena, iubito, vrei să ne scuzi o clipă? Am ceva de discutat cu fetița asta.

Marialena se aplecă să-și ia servieta.

— Oricum mă pregăteam să plec, domnule judecător.

— Și eu trebuie să plec, spuse Kathy. Am niște întâlniri fixate la birou.

Își luă poșeta de pe masă, dar Gibbs îi puse mâna pe braț.

— Infractorii sunt obișnuiți să aștepte, spuse Gibbs. Își petrec toată viața așteptând; așteptând să fie judecați, așteptând să iasă din închisoare… Ascultă, am scăpat de băieții' de la Serviciile Speciale, nu mai trage nimeni în mine, așa că nu mai prezint niciun pericol pentru persoanele aflate în compania mea. Mă gândesc ce-ar fi să mergem undeva, și să luăm masa împreună diseară?

— Nu mai aveți pază? întrebă Kathy.

— Nu mai este nevoie.

— Știți că omul acela n-a tras în dumneavoastră.

— El așa pretinde și sunt gata să accept ce spune el. Sunt pur și simplu fericit că am scăpat de toți străinii ăia, din casă.

— Dar dacă mai e cineva care vrea să vă omoare?

— Ascultă, am mai primit și azi dimineață un telefon de amenințare. Un țicnit, o să fie arestat și trimis la închisoare pentru asta. Dar acum au să citească în ziare că făptașul a fost prins și or să se liniștească. Or să trebuiască să inventeze altceva, nebunii.

— Poate, spuse Kathy, dar nu cred – își puse poșeta sub braț. N-ar trebui să retragă paza. Încă nu.

— Ești îngrijorată pentru securitatea mea?

— Nu vreau să vă văd împușcat.

— Iubito, este cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Hai să luăm masa împreună diseară. Te rog.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Ai o întâlnire?

— Pur și simplu nu pot.

— Dacă te temi să nu fim văzuți împreună, vino la mine. Acum sunt singur, soția a plecat de la mine, m-a părăsit.

— Credeam că e în vizită la niște prieteni.

— Așa e, dar nu pare că ar vrea să se întoarcă.

— Îi este teamă să nu cumva să mai apară un aligator? întrebă Kathy.

Gibbs se întoarse spre ea cu o privire blândă în ochi, aproape un zâmbet poznaș. Judecătorul ăsta – om bătrân și se purta ca un băiețel prins cu un secret.

— Dar nu-ți închipui că am comandat să-mi fie livrat la domiciliu un aligator viu de trei metri?

— Am auzit că trebuia să fie mort.

— Și crezi povestea asta?

— Da, spuse Kathy, cred că da, și dădu din cap.

Acum judecătorul îi zâmbi:

— Vezi, de asta îmi placi. Nu-ți este teamă să-mi spui adevărul direct în față. Mi-am dat seama de asta atunci când ți-am spus Doamnă Bacar.

— Întotdeauna mi-ați spus așa.

— Știi despre ce vorbesc. Ai spus: Mă cheamă Baker, domnule judecător. M-a chemat întotdeauna Baker. Am fost șocat de felul în care m-ai înfruntat. Știi la ce m-am gândit? De ce am vrut să stau de vorbă cu dumneata după aceea? Mi-am zis, ei, la naiba, eu și fata aceasta gândim la fel.

— Vă rog să mă scuzați, dar dumneavoastră i-ați dat lui Dale Crowe cinci ani și eu am încercat să explic că era prea mult.

— Acuma ești răutăcioasă. Ceea ce vreau eu să spun e că nici dumitale nici mie nu ne este frică să spunem ceea ce credem. La naiba, cred că ne-am simți mult mai bine noi contrazicându-ne decât alți oameni care se înțeleg de minune în tot ce spun. Ascultă, pot să te duc la petreceri, în Palm Beach și peste tot și ne certăm tot drumul și la ducere și la întoarcere.

— Putem vorbi despre orice?

— Alege un subiect.

— Dacă l-ați pus pe Dicky Campau să vă aducă aligatorul acela…

— Cine-a spus? Ascultă, vrei să știi adevărul adevărat? I-am zis, adu-mi și mie o dată unul mititel. Și dintr-o dată, într-o dimineață, uite-l. Of, a speriat-o de moarte pe Leanne și ea a plecat. De bună voie.

Și în ochi îi licări din nou o luminiță.

— De ce nu-i dați drumul?

— Cui? Lui Dicky? Nu mai este în mâinile mele. Ascultă, dacă ar fi să-l judec eu, i-aș da cel puțin cinci ani. Nu poți să tragi cu pușca în casa cuiva și să pleci liniștit acasă. Dar întrucât este vorba de casa mea, trebuie să mă recuz, să mă dau la o parte. Așa că or să ajungă la o înțelegere, or să-i ofere șase luni și ar însemna să fie chiar mai prost decât pare ca să nu accepte.

— Și nimeni nu va ști niciodată…, spuse Kathy.

— Nu e treaba nimănui altcuiva. Îți pot spune dumitale pentru că avem un mod de gândire asemănător și știu că pot avea încredere în dumneata când este vorba de o problemă personală, spuse Gibbs aplecându-se deasupra mesei, mai aproape de ea.

Kathy îi simțea în nări mirosul de after-shave, se uită în ochii lui căprui, triști și văzu un actor de cinema care juca rolul de judecător, recitindu-și textul în snack-barul tribunalului. Apoi Gibbs reluă:

— Știi că aș putea face câte ceva pentru dumneata. Peste câțiva ani ai ajunge șefa Secției Eliberări Provizorii. Cum ți se pare? Un pas mare în sus, mult mai mulți bani.

— Să conduc o secție de eliberări provizorii – visul vieții mele, spuse Kathy.

Gibbs spuse cu aceeași privire tristă:

— E păcat, ai anumite calități pe care le vei irosi. Ei bine, n-am de gând să mă așez în genunchi și să te rog, mă simt prea bine dispus pentru așa ceva. Nu vrei să te distrezi, nu-i nimic, sunt o mulțime de alte fete care abia așteaptă.

•

Elvin ședea în Lincoln-ul gri al doctorului Tommy de cealaltă parte a clădirii Secției Eliberări provizorii, o construcție roz cu aspect ciudat, cu două etaje și cu foarte puține ferestre. Poate că era așa înadins pentru ca amărâții din interior care erau interogați să fie atenți și să nu se uite afară, cu gândul la alte locuri mult mai plăcute unde ar fi putut să se bucure de viață, deși, la drept vorbind, în jur se vedeau numai clădiri industriale, locuri unde se muncea, iar vuietul autostrăzii se auzea până aici. Elvin fusese în birou la madam Sensi la etajul doi când se prezentase pentru prima dată. Stătuse înghesuit acolo în cutia aia de ghete întunecoasă în timp ce ea-i completa un formular post-detenție. Timpul de detenție ispășit. Situația

victimei. Statutul socio-economic. Cei aia? Calificarea profesională. Consum de alcool. Hobby-uri. Rahat. Se gândea să se ducă din nou acolo și să-i dea noua lui adresă, numai că uitase care era. Șase și nu mai știu cât, încă alte trei numere, Ocean Boulevard Nord. Trebuia să i-o facă. Să-i spună lu' Madam Sensi că lucra cu normă întreagă acolo în serviciul de pază și că, dacă venea să-l controleze, să-și aducă și costumul de baie. Sau să nu-și aducă niciun costum de baie, dacă nu voia. Să facă baie în curu' gol, ca doctoral Tommy. N-avea nimic pe el în afară de gleznieră, ca una din păsările alea sălbatice marcate în junglă ca să nu le pierzi urma. Doctorul ajunsese ca un câine turbat din noaptea aceea cu Earlene. După ce trăsese câteva fumuri, doctorul devenise nervos și voise să danseze și el. Earlene îi spusese că ăla nu era mambo, era cha-cha. Trebuia s-o creadă pe cuvânt, căci doctorul nu spusese nimic. Nici Hector nu vorbea. Însă îl urmărea ca o umbră peste tot împiedicându-l să afle unde își ține doctorul banii gheață. Hector se ducea sus și apărea cu o hârtie de o sută de dolari pentru prafuri de cocaină sau pentru băutură. O singură dată vorbise Hector și atunci ca să-l întrebe: „L-ai omorât pe judecător?" Elvin era convins că până la urmă avea să-l împuște pe Hector. Și pe cine se găsiseră să ridice pentru că trăsese în geamurile judecătorului? Tocmai pe amărâtul ăla de Dicky Campau. Scrisese în ziarele din ziua aceea și Elvin îi telefonase lui Inez s-o întrebe ce era în capul lui Dicky? Fusese aproape să-i spună că Dicky cât pe-aci să tragă în el, pentru Dumnezeu. Dar nu era nimeni acasă. În ziar nu scria dacă judecătorul mai este sau nu păzit. Ca să intri în sala de judecată, trebuia să treci de detectorul de metale. Așa că tot acasă la judecător trebuia să opereze. Să facă rost de încă o cutie de pizza, în momentul în care sticleții se cărau. Elvin nu observase să aibă vreo *coadă* cât timp mersese cu Lincoln-ul – deși

sticletele acela care îi trăgea pe oameni de păr venise cu o zi înainte la doctoral Tommy și probabil că știa că este acolo. Dar poate că de când îl arestaseră pe Dicky nu mai căutau pe altcineva.

Ce nostim ar fi fost să vadă ce mutră face Inez Campau citind acuzațiile aduse în presă împotriva lui Dicky. Dar întotdeauna era ceva ce doreai să faci și nu puteai.

Sau s-o invite pe Madam Sensi să ia masa de prânz cu el și apoi s-o tăvălească un pic. Întotdeauna fusese convins că fetelor cu sânge hispanic le ardea pizda să se culce cu un alb. Iar dacă Madam Sensi se dusese cu *smulge-păr* însemna că nu era cu nimic diferită de celelalte. Trebuia să-l dea la o parte pe sticlete.

Elvin ieși din mașină și traversă Omar Road îndreptându-se spre clădire și încercând să stabilească ce culoare avea. Un fel de roz, dar nu tocmai roz. În hol se aflau doi băieți de culoare care părea condamnați și doi albi, probabil consumatori de alcool sau droguri. Elvin îi spuse femeii de la intrare numele lui și pe cel al Doamnei Sensi și se așeză să aștepte. Acum cei doi albi îl examinau din cap până-n picioare, de la cizme la pălăria de cowboy, unul din ei făcând diverse remarci ca să-l audă doar celălalt și rânjind ca o maimuță. Elvin le spuse:

— Ei, băieți, purtați-vă frumos, auziți? Că de nu, vă scot afară.

Băieții de culoare se uitau la el cu niște priviri voalate. Acolo sus la Starke ți se vorbește la fel, la fel se vorbește.

Un tip în costum închis intră în hol. Elvin aruncă mai întâi o privire, apoi se uită din nou, mai atent, la individul care stătea acum în fața ghișeului de la recepție. Isuse Cristoase, zău că era sticletele ăla cu costum bleumarin, prietenul Doamnei Sensi. N-a trebuit să aștepte aici nici măcar un minut. Cineva a deschis imediat ușa de lângă ghișeul de la recepție și tipul a intrat. Elvin

se uită lung și își zise: Ei, la dracu? Eu am fost mai întâi aici.

•

Kathy îl aștepta în fața biroului. Cum îl văzu spuse:

— L-ai văzut pe Elvin? E jos în hol.

Gary se apropie de ea pe coridorul îngust.

— Erau câțiva indivizi, dar nu l-am observat – o urmă în birou. A venit aici ca să te vadă?

— Da. Să-i spun să vină sus?

— Dacă mai este acolo.

— Mă îndoiesc, spuse Kathy, întorcându-se spre biroul ei. Ar fi trebuit să-i spun funcționarului să-ți spună că era acolo.

Era nerăbdătoare acum. Și el, dar în alt fel, în timp ce se uita la ea cum ia receptorul și formează numărul ar fi dorit s-o poată atinge, să-și plimbe mâinile prin locurile alea tainice și cunoscute, să-i simtă coastele, stomacul plat, picioarele zvelte încolăcite în jurul lui. Îi vedea silueta bronzată prin fusta albă pe care o purta.

— Kathy la telefon. Elvin Crowe mai este acolo?

Îi plăcea cum îi era tuns scurt părul la spate, lăsând să i se vadă gâtul lung. Se întoarse spre el acum și îl privea, așteptând. Îi plăceau ochii ei, felul în care se uita la el și în care părea să înțeleagă totul. Spuse:

— Mulțumesc, și închise telefonul clătinând din cap. A plecat.

Gary zâmbi, nu se putu abține.

— Pari foarte bună de mâncat.

— Cu furculița? întrebă ea aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Cu degetele goale, spuse el și urmări cu privirea sprâncenele care i se ridicară într-un fel de mirare lenește.

Și gestul ăsta trebuie memorat, alături de cel cu degetul mare în chiloți care astfel alunecă imediat în jos. Voia s-o ducă acasă acum imediat, dar mai

trebuia să se vadă cu un tip care îi spusese ceva despre un Cadillac. Îi zise că, în urma verificărilor ieșise la iveală că doctorul Tommy avea un Cadillac, iar Dicky Campau spunea că, ultima oară când îl văzuse pe Dale Crowe, acesta era într-un Cadillac împreună cu Elvin.

— Am de gând să trec mai târziu în după-amiaza aceasta pe la doctorul Tommy, poate vrei să vii și tu.

— Ca să te introduc și aici în casă? Sigur, de ce nu.

Dădea din cap, dar Gary ar fi putut jura că se gândea deja la altceva.

— N-ai vrea să dăm o fugă până la locuința judecătorului mai întâi?

— De ce? făcu Gary fără să se gândească. Să nu-mi spui că vrei să cauți cutia cu pizza!

— Dar e probă materială, spuse Kathy.

— În legătură cu ce? Vrei s-o luăm iar de la capăt? Elvin n-a făcut nimic.

— Încă.

— Și nici nu plănuiește niciun fel de act criminal de care să avem cunoștință altfel decât din mărturia unei prostituate care pretinde că l-a auzit spunând așa ceva.

— Dar voiai să vorbești cu el.

— Despre Dale. În momentul de față, Dale este un evadat: Cadillac-ul reprezintă o urmă.

— Foarte bine, atunci mă duc singură, spuse ea.

Era foarte directă, îi spusese că dacă nu vrea să meargă, foarte bine. Asta îi plăcea la ea. Știa ce vrea, nu amâna niciun fel de acțiune când dorea să obțină ceva. Acum tocmai îi spunea:

— Am să iau cutia de pizza și am să ți-o pun pe birou, așa, ca o favoare din partea mea. După aia, totul depinde de tine. Poți s-o duci la laborator sau s-o arunci la gunoi. Dar în acest caz va însemna că distrugi probele materiale ale cauzei.

— Ești foarte sigură de tine.

— Am și de ce, spuse ea, gata să se întoarcă și îi mai aruncă încă o privire. Dacă vrei, poți să vii cu mine la plimbare. Conduc eu.

Gary îi zâmbi, ar fi vrut să meargă și spuse:

— Aș merge, dar nu pot. Trebuie să mă duc să mă tund.

— Asta ai spus și săptămâna trecută.

— Tocmai când plecam ca să vin încoace m-a oprit același căpitan.

— Ăla cu cămașa!

— Da, vine și zice: Sergent, nu vreau să te mai văd dacă nu te tunzi. E clar?

— Și tu i-ai spus, zise Kathy ridicând mâna ca să-i atingă părul, că scopul tău în viață este să te ridici la nivelul exigențelor lui.

— I-am spus că o să mă tund.

— Păcat, spuse Kathy, plimbându-și degetele prin părul lui și netezindu-l ușor. Scurtează-l puțin aici și în spate, dar nu prea mult, da? Îmi place părul tău.

• Capitolul 23

Lui Elvin îi fusese de ajuns să-l zărească pe sticletele în costum bleumarin ieșind singur din clădire ca să-și schimbe imediat planurile în legătură cu vizita la Madam Sensi. O să mai aibă încă cinci ani de zile ocazia să o tot vadă. Dar individul ăsta smulge-păr în costum bleumarin era aici și astfel de șanse nu ți se oferă în fiecare zi.

Elvin ședea în mașină, își scoase pălăria și își frecă dunga roșie pe care i-o lăsase pe frunte. Se gândise că cei doi vor ieși împreună, căci era ora prânzului și se vor duce să ia masa undeva. Se gândise că o să ia și el un hamburger cu cartofi prăjiți și câteva beri, după care o să vină înapoi aici s-o aștepte, ca să scape și de grija asta.

Dar văzându-l pe smulge-păr îndreptându-se singur spre mașină fără să-i treacă măcar prin cap că este urmărit, Elvin simți o pornire irezistibilă să rezolve treaba imediat. Chiar acum. Fără să mai stea pe gânduri. Momentul cel mai bun este atunci când ei se așteaptă cel mai puțin. Să-l lichideze în plină zi, mergând cu mașina în paralel cu el. Ar putea reuși. Avea Ruger-ul în compartimentul pentru mănuși. Sau unde o merge nătărăul, la vreun local să mănânce. Să intre, să facă treaba și să iasă. S-o facă atât de repede încât nimeni să nu-și dea seama de nimic. Având toate aceste gânduri în minte devenea tot mai nerăbdător. Uite-l: acum dădea mașina cu spatele din fața clădirii. Cum îl chema, își spusese numele atunci, la Dale acasă, când îi arătase insigna; Gary și mai-nu-știu-cum. Gary Smulge-păr.

Frățioare, da' ciudate lucruri se mai întâmplă în viață.

Când te gândești la înfumuratul ăsta cum îl trăsese de păr!

În timp ce urmărea Dodge-ul în sus, pe șoseaua Dixie spre sud, îi veni în minte că plănuise cu o zi

înainte să se ducă la tuns, dar fusese prea mahmur ca s-o poată face.

Și unde oprește și parchează Dodge-ul? În fața unui local numit „Salonul de Coafură Betty”, numele fiind scris pe fereastră cu litere mari.

Te-ai fi gândi oare, își zise Elvin, că un Smulge-păr merge la frizer?

•

Ușa de la garaj era închisă. Acesta fu primul lucru pe care îl remarcă Kathy când se apropie cu mașina de casă. Se simți oarecum descurajată. Coborî din mașină spunându-și că poate nu era încuiată și că nu trebuia decât să apuce clanța și să apese. Încercă. O apucă cu amândouă mâinile și trase. Lovi în ușa de aluminiu cu piciorul și mai încercă încă o dată. Era încuiată. La naiba! Gary ar fi întrebat-o, ei bine, și acum? Gary cu tunsoarea lui nouă. Și-l imagină ca pe un skinhead și alungă repede imaginea din minte. Apoi îl văzu tuns scurt, ras deasupra urechilor și spunându-i căpitanului că întotdeauna se străduia să fie la înălțimea așteptărilor lui. Cu chipul neclintit. Era, de fapt, un om stăpânit. Se purta firesc, nu poza și nici nu încerca să impresioneze pe nimeni. Ar fi trebuit să-l tundă cu o seară înainte, când era în chiloți. Kathy se depărtă de garaj ca să examineze fațada casei, ușa, soarele care bătea în ferestre. Nici țipenie de om, casa era cufundată în tăcere. Se întoarse, întrebându-se ce să facă și aruncă o privire spre vegetația densă de dincolo de alee, la palmierii tineri și ferigile înalte și atunci zări mașina parcată la umbră.

Un Ford Escort, albastru închis, cu botul băgat sub un dafin uriaș.

Judecătorul mergea cu o furgonetă, dar poate că avea și o limuzină, chiar dacă n-o folosea; nu era imposibil. Sau poate era a altcuiva, venit în vizită.

Kathy se duse la ușa din față, sună, așteptă, apoi încercă din nou. Se auzea soneria în interiorul casei.

Mașina putea fi a unui băiat din Serviciile Speciale care mai avea poate treabă pe aici. Băieții ăștia mergeau cu fel de fel de mașini, ce le cădea în mână. Dar dacă era aici trebuia să-i spună pentru ce venise și ce căuta… O, o cutie de pizza! Trebuia să intre în amănunte, să-și expună teoria. Sau, poate, mai curând, să inventeze ceva. Și-a pierdut un cercel. În lada de gunoi? Poate a fost aruncat din greșeală la gunoi. Și-și spuse: Gândești prea mult, știi?

Dar dacă băiatul care mai rămăsese aici era din întâmplare în grădină, n-avea cum s-audă soneria. Ocoli pe lângă garaj spre colțul nordic al casei, privind cu atenție tufișurile și un șir de pini australieni care se pierdeau în depărtare. Canalul făcea aici o curbă spre lac.

Kathy se opri.

Auzea niște voci. Sau i se păru că auzise.

Mai făcu câțiva pași, dădu colțul clădirii și ajunse lângă terasa acoperită din spatele casei, de unde se vedea grădina judecătorului cu orhideele atârnând din copaci. Se opri și ascultă înainte de a porni din nou prin iarbă spre marginea curții interioare, pavată cu cărămidă și scăldată în soare. Privi spre terasa acoperită, unde lumina era mai slabă. Kathy rămase nemișcată.

O voce de femeie venind dinspre terasă întrerupse tăcerea:

— Le-am spus categoric că lucrez numai pe uscat, gata cu apa. Să mă învârt pe acolo și să fac pe gazda, sau numărul ăla oribil cu păsările.

O altă voce, mult mai subțirică, de copil, spuse:

— Nu asta fost motiv.

— Ba da!

— Tu știut coapse la tine aratat așa cum aratat. Merge cu fete alea tinere și toate lume vede la tine dolofan. Nu, cucona, multumes.

— Dar nu sunt dolofană.

— Ba este tu.

— Ba nu sunt.

Urmă o tăcere.

Vocea de femeie spuse:

— E cineva acolo?

Kathy înaintă spre terasă.

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez.

— Nu face nimic, vă rog să intrați, nu mai stați în soare.

Kathy spuse:

— Mulțumesc.

Deschise ușa și intră.

Femeia era singură pe terasă.

Era de o frumusețe cam demodată. Și zâmbea plăcut. Avea un păr blond, până la umeri, legat cu o fundă de catifea într-o parte. Părea cam dolofană în rochia ei înflorată. Avea picioare frumoase în ciorapi negri și pantofi albi eleganți. Se ridică în întâmpinarea lui Kathy.

— Mi s-a părut că v-am auzit vorbind cu cineva.

— O, da, Wanda. A plecat.

— Dumneavoastră sunteți doamna Gibbs, spuse Kathy.

— Leanne, te rog, spune-mi Leanne. Pariez că știu de ce ai venit aici.

•

În partea unde trebuia să aștepți până-ți vine rândul la tuns era mobilă de grădină, o masă plină cu reviste, și o alta pe care erau expuse produse pentru îngrijirea părului. Un grilaj separa acest spațiu de locul în care se lucra efectiv.

Elvin se apropie de grilaj și privi printre zăbrelele încrucișate. Văzu patru scaune de frizer, câte două de fiecare parte, oglinzi mari fixate în perete în spatele lor, totul în aceeași culoare turcoaz, de la pardoseală până la plafon. În încăpere nu era nimeni. Dar tresări imediat auzind o voce de femeie.

Privind din nou printre zăbrele, îl văzu pe sticlete, pe Gary, venind din fundul încăperii cu un cearșaf turcoaz pe el ca o pelerină și cu părul ud. Femeia mergea în fața lui – era micuță, cu obrajii

boiți cu roșu. Avea o bluză din același material turcoaz și părea hispanică. Chiar era. O auzi din nou vorbind în timp ce îl invita pe Gary pe un scaun și îl învârti ca să-l așeze cu fața spre oglindă.

Văzându-l așezat acolo, cu cearșaful înfășurat în jurul lui, Elvin își aduse aminte de o carte pe care i-o citise Sonny la închisoare. Nu toată cartea, numai o parte. Era un western, în care tipul se duce la tuns, tipul cel bun, și ăla rău intră la frizerie, e tare grăbit și îi spune lu' ăla bun să se scoale de pe scaun. Frizerul își terminase treaba, îi aranjase frumos părul ondulat, dur tâmpitu' nu vrea să se scoale, face nazuri ca o fată și nu se dă jos de pe scaun. Tipul care se grăbește, Frank, are un pistol sub braț. Despre căcăciosul cel bun – Elvin nu-și aducea aminte cum îl chema – noi știm că nu are nicio armă, dar Frank nu este sigur. Nu vrea să fie împușcat cu un pistol ascuns sub cearșaf.

Elvin se dădu înapoi de lângă grilaj și își trase mai tare pălăria de pai pe ochi, gândindu-se la frizeria din carte. O frizerie adevărată, nu un salon de frumusețe. Își pipăi buzunarul din dreapta al sacoului unde Ruger-ul atârna greu. Apoi se descheie la sacou.

În carte Frank se enerva așa de rău pe tipul ăla bun că se apropie de el și-i spuse iar să se ridice, iar tipul îl lovi pe Frank cu oglinda pe care i-o dăduse frizerul ca să vadă cum este tuns la spate. Nu se lupta cu el ca un bărbat, îl lovea cu oglinda-n cap.

Și polițistul ăsta, dacă nu erai atent și te apropiai prea mult de el, era în stare să te tragă din nou de păr. Elvin nu se îndoia că Gary era înarmat. Numai că arma nu era pe genunchi, ci atârna între el și scaun. Atenție la brațul drept. Dacă îl ridică înseamnă că vrea să apuce pistolul.

Elvin își așeză din nou pălăria, și-o trase mai tare pe ochi. Scoase revolverul din buzunar și și-l puse în cureaua de la pantaloni, puțin mai spre stânga, și trase haina peste el. Asta e. Gata?

Mai aruncă o privire printre zăbrele. Femeia din salonul de frumusețe se ocupa acum de părul ud al sticletelui.

Gata.

Elvin pătrunse înăuntru. O văzu pe femeie cum se oprește brusc cu pieptenele și foarfecele în aer. Îl văzu pe sticlete cum ridică capul și îi întâlni ochii în oglindă. Elvin zise:

— Aici tundeți bărbați, sau numai femei și copii?

•

— Te-am simțit în câmpul meu de energie, îi spuse Leanne lui Kathy, așa că știam că ești aici. Dar afară este atâta soare, încât nu ți-am văzut aura decât atunci când ai venit înăuntru.

— Poți să-mi vezi aura? întrebă Kathy.

— O, da, desigur, este bleu palid. Îl cunoști pe judecător. Să vezi el ce aură are!

— Cred că am văzut-o sau aproape.

— Ai ști sigur dacă ai fi văzut-o. Hai, stai jos aici – Leanne trase un scaun de lângă masa de tablă. Ai venit pentru o analiză psihică, nu-i așa? Nu știai că m-am întors. De fapt, nu m-am întors de tot. Am plecat de aici, dar încă nu m-am stabilit în alt loc. Când se va întâmpla asta, va apărea o notiță în Al treilea Ochi și în alte câteva ziare. O să trebuiască să plec în curând, dar, te rog, ia loc. Am trecut pe aici numai ca să iau ceva ce uitasem.

Kathy luă un scaun și se așeză lângă ea.

— Când ai plecat de aici te-ai dus la Weeki Wachee?

— Da, spuse Leanne. Voiam să reiau totul de la capăt. Dar după ce am mai reflectat puțin, mi-am zis, nu, acum am o altă viață.

Kathy observă că pleoapele Leannei începuseră să tremure. Se auzi cealaltă voce, a copilului, care spuse:

— La tine tremur șolduri chind merge.

— Nu-i adevărat.

— Încerci pui la tine coadă sirenă, văzut cum șade la tine, spuse vocea de copil.

— Taci!

Leanne închise gura și strânse tare din buze. Kathy o urmărea atent. Leanne închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise și spuse:

— Wanda mă necăjește tot timpul de când l-am părăsit pe Big.

— Te superi dacă te întreb cum faci asta? spuse Kathy, neștiind exact ce cuvinte să folosească.

— Cum comunic cu spiritul meu îndrumător? O, există mai multe căi.

Leanne se aplecă spre Kathy, destăinuindu-se:

— Poți rezona lipindu-te pe pământ. Înțelegi, în felul acesta poți vibra la un nivel superior, astfel încât devii un conductor pentru cealaltă ființă. Dar acum Wanda intră în nivelul meu de energie aproape în orice moment, după cum i se năzare, spuse Leanne, îndreptându-se din nou. Mi-e tare dragă, dar a devenit o pacoste. Înțelegi, este supărată pentru că am plecat de aici,

— Wanda vrea să rămâi aici? întrebă Kathy și văzu că pleoapele femeii tremură din nou.

— Nu terminat treabă al ei, spuse vocea de copil.

Leanne clipi din ochi.

— Acum încetează, te rog, spuse ea. Când am să vreau să te aud, am să iau legătura cu tine.

Privind din nou spre Kathy, Leanne spuse:

— Nici nu-ți închipui ce mi-a făcut Wanda în mașină pe drumul până la Weeki. Tot timpul îmi smulgea volanul din mână ca să ne întoarcem. Mă mir că n-am făcut un accident.

— Aș avea foarte multe lucruri să te întreb, dacă nu te superi, spuse Kathy, aplecându-se peste masă.

— Pentru asta sunt aici pe pământ, spuse Leanne. Ca să răspund celor care mă întreabă.

Pentru o clipă, ochii începură să-i strălucească și ea se îndrepta de spate și dădu tare cu pumnul în

marginea mesei.

— Nu! Acuma stai liniștită!

Kathy așteptă un moment.

— Te simți bine?

— Foarte bine.

— N-am să-ți pun niciun fel de întrebări indiscrete.

— Am stat de vorbă cu mii de oameni. Viața mea este o carte deschisă.

— Întotdeauna mi-am pus întrebarea – când lucrați sub apă, cum faceți de nu vă ridicați la suprafață? Vreau să spun, că nu vă împinge apa în sus.

— Ca să rămânem în adânc învățăm să ne controlăm respirația. Să nu crezi că-ți pui coada de sirenă și gata, ai devenit sirenă.

Leanne înălță capul cu ochii strălucind de o înțelepciune interioară.

— Când cineva întreabă cum se ajunge vedetă la Weeki, Sirena îți răspunde întotdeauna: prin exercițiu!

— Foarte bine, spuse Kathy. Te superi dacă stăm puțin de vorbă despre aligator?

— Despre care? Despre cel de aici, sau despre cel de la Weeki?

— Să zicem că despre amândoi. Mai întâi despre cel de la Weeki.

— Vrei să-ți spun toată povestea? Experiența mea extracorporală și ceea ce s-a întâmplat după aceea la spital?

— Totul, spuse Kathy.

— Ei bine, totul a început imediat după ora unu în după-amiaza unei zile extraordinare – privirea Leannei se îndreptă spre curte. Îmi amintesc că tocmai mă ridicasem din camera subacvatică din spatele paravanului de bule de aer care ne servea drept cortină și vedeam luciul apei deasupra capului în lumina strălucitoare a soarelui…

•

Când Gary se așeză pe scaun și ea îl întoarse cu fața spre oglindă el văzu ambele chipuri: cel palid al lui, alături de fața ei strălucind de machiaj; femeia se apropie de el, își trecu mâinile peste umerii lui, studiindu-i imaginea reflectată în oglindă. Avea vreo cincizeci de ani, nu arăta rău deloc și era plină de energie. Îi vorbise cu accentul acela cântat spaniol în timp ce-l spăla pe cap cu șampon în camera din spate.

— Vreau numai să mi-l scurtați puțin.

— Nu vă fie teamă, o să fiți mulțumit. La fel ca data trecută.

— Nu cred că m-ați mai tuns.

— Nu? Pe un bărbat așa chipeș ca dumneavoastră? Mă mir. Sunteți sigur că n-ați mai fost la mine?

— Aș fi ținut minte.

Asta îi plăcu. Scoțând pieptenele și foarfecele din sertar îi făcu cu ochiul.

— Dumneavoastră sunteți Betty?

— Bineînțeles. Dar cine? Poate că ați fost la Helen. Helen a plecat de la noi. Nu, trebuie să fi fost Isabel. V-a plăcut cum v-a aranjat părul?

— Mmda, de-aia am venit din nou aici.

— Trebuie să fi fost Isabel. Încă n-a venit, are necazuri cu mașina. Dar n-aveți teamă, și eu mă pricep foarte bine. Puneți capul aici.

Începu să-l tundă, fredonând ușor și mișcând foarfecele rezemat de pieptene în ritmul cântecului.

Gary ridică ochii spre oglindă, își văzu capul ieșind din cearșaful turcoaz și pe Betty care îi ridica părul ud, retezându-i șuvițele cu un gest larg al brațului și mișcând din umeri în timp ce fredona. Își aminti de Kathy care îi mângâia părul; o revăzu în pat, în lumina dimineții timpurii, deschizând ochii, pentru o clipă nefiind conștientă de prezența lui. De fiecare dată când fuseseră împreună și ea se trezise îl simțise foarte aproape; era acolo, și Kathy îl întreba:

— Ce faci? abia murmurând, încă adormită.

El spunea:

— Te privesc!

Asta fusese cu o dimineață înainte. Își înălțase capul de pe pernă. Stătea atât de aproape de ea încât Kathy îi replicase:

— Se vede că ai nevoie de ochelari.

În dimineața aceea se uita la el și nu spusese nimic, așteptând, și atunci el îi oferise explicația:

— Îmi place să te privesc.

— Ne înțelegem bine, nu-i așa? îi răspunsese ea cu expresia aceea calmă în ochi a omului care știe ce vrea.

Își ridicase mâna spre fața lui, îi pusese vârful degetelor pe buze…

Văzu în oglindă pălăria de cowboy.

Elvin spunea:

— Aici tundeți și bărbați sau numa femei și copii?

Betty se întoarse spre el și-i răspunse:

— Pe toată lumea, domnule. Luați loc, sunteți următorul la rând.

Gary fu cât pe-aici să-i rostească numele, dar pălăria dispăruse din oglindă. Aștepta și, în cele din urmă îl auzi pe Elvin spunând:

— Dumneavoastră suntărăți, dom'le ofițer?

Iar Betty exclamă:

— O, vă cunoașteți?

Și răsuci scaunul în așa fel încât Gary era acum cu fața spre Elvin care mârâi:

— Credeam că sunteți fo coniță care-și face păru'.

Se instală comod în scaunul de alături, pe care îl umplu cu costumul lui albastru strălucitor. Gary îl iscodi:

— Vrei să te tunzi?

Elvin își aranjă haina în față.

— Mmda, și mă grăbesc.

Betty spuse:

— Isabel vine imediat. Așteptați puțin, da?

— Pă mine nu m-a tuns fodată fo Isabel, zise Elvin, și n-am fos-în viața mea-ntr-on salon de frumsețe.

Atunci de ce-ai venit, să gândi Gary în timp ce Betty spunea:

— Noi executăm tunsori stil. Nu e un salon de frumusețe, nu, nu. Dar pot să vă fac frumos dacă doriți, domnule. Să vă aranjez.

— Nu m-ar deranja să m-aranjezi frumos, zise Elvin, dacâ n-ar trebui s-aștept.

— Isabel o să vină imediat.

— Da' eu n-o vreau p-Isabel. Te vreau pe tine.

— Bine, în câteva minute. Nu mai durează mult.

— Da' eu vreau chiar-acu', spuse Elvin.

•

— Am venit înapoi, zise Leanne, pentru că mi-am lăsat un cristal de fereastră, frumos și rar îngropat în curtea din spate – Leanne privi într-acolo. Vezi palmierii aceia pitici? Arată ca niște femei, nu-i așa, în niște rochii ciudate. Cristalul este îngropat între ei.

— În pământ?

— Ca să-și revitalizeze energiile. Știi, pământul are puteri regenerative uimitoare. Cristalul se folosește la meditație, îți permite să privești în propriul suflet și să-ți cunoști eul adevărat. Nu cel pe care-l vezi în oglindă, cel pe care îl afișezi.

— Oh, făcu Kathy.

— E ca atunci când folosești o sferă de cristal ca să-ți vezi propria aură, ca să spunem așa.

— Și cu asta poți să vezi și în viitor?

— Oarecum. Sau îl poți folosi ca să localizezi persoane dispărute, sau să-i ajuți pe alții să le vadă. Dacă îndrept un cristal spre tine și apoi mă uit la el cu cel de-al treilea ochi al meu, îmi pot forma o idee destul de corectă despre eul tău interior. Wanda mă cicălește tot timpul să-l folosesc cu Big.

— Și de ce nu l-ai folosit?

— Nu l-am putut convinge niciodată, nici măcar să atingă un cristal. Wanda spune că îi este frică,

dar ăsta nu e un motiv ca eu să nu continui să acționez asupra lui.

— De aceea nu voia să pleci?

— În parte, da. Îi place aici, îi amintește de ținuturile ei natale de la Clinch County, din Georgia. Dar cel mai mult o preocupă faptul că eu nu pot să-l salvez pe Big, să-l fac să se schimbe. Wanda spune că va suferi cumplit dincolo dacă nu învață să-și deschidă inima. Dar încearcă să-l faci pe Big să se gândească la moarte!

— S-ar putea să ai mai mult noroc cu el acum, zise Kathy, după toate cele ce s-au întâmplat. Știi că cineva a tras în el?

— Când am văzut în ziar povestea asta m-am întrebat dacă nu cumva s-a schimbat. Tu ce crezi?

Kathy se gândi puțin, apoi dădu din cap:

— Pare mai puțin sigur de sine.

— E conștient de faptul că e muritor?

— N-aș merge chiar atât de departe, zise Kathy, dar cred că n-ar strica să fii acum alături de el, i-ai putea face foarte mult bine.

Kathy ezită, apoi își făcu curaj și zise:

— Adică, dacă ai inima să stai aici și să fii din nou soția lui – respiră adânc. Big are nevoie de tine.

Leanne o privi într-un mod straniu, absent, ca și când ar fi fost uluită de ceva. Poate că își folosea cel de-al treilea ochi. Kathy nu era sigură.

— Tu ai fost trimisă aici, zise Leanne.

— De fapt, am venit să caut ceva în lada de gunoi.

Asta o aduse pe Leanne înapoi la realitate.

— Gunoiul a fost ridicat azi dimineață, zise ea și păru că încearcă din nou să se concentreze. A fost dus de aici. Ai pierdui ceva de valoare? Poate te ajut să găsești ce-ai pierdut.

Kathy se așeză mai comod pe scaun și rămase liniștită o clipă. Apoi spuse:

— Mulțumesc, oricum, nu era chiar așa de important, nedorind să intre în amănunte.

Atunci o văzu pe Leanne aruncându-i din nou acea privire stranie, ca și când ar fi fost în transă. Leanne zise:

— Tu ai fost trimisă aici. Vrei să vorbesc cu cineva pentru tine? O rudă decedată?

— Nu, nu cred, dădu din cap Kathy.

— Ai adus un mesaj, spuse Leanne, mi-ai transmis să rămân și să-l ajut pe Big. Am sentimentul că trebuie să-ți dau și eu unul în schimb. Cred că trebuie. Stai puțin. Wanda îmi spune ceva despre cineva… Cine?… Nu știe. Este cineva care a murit recent.

— Nu știu pe nimeni, spuse Kathy.

— Șșșș, făcu Leanne uitându-se la ea.

Apoi privi din nou în gol, ca în transă, și ridică o mână.

— Stai puțin, persoana încă n-a murit. Ce? O, Dumnezeule, moare chiar acum, în clipa când vorbesc.

Kathy văzu că ochii i se închid strâns și auzi vocea micuței negrese:

— Este doi, Leanne.

•

Ei, că asta-i bună! Femeia încercă s-o dea pe glumă, dar nu mai era chiar așa de sigură, devenise nervoasă și zise:

— Nu pot să-l las pe omul ăsta aici, să stea așa până te termin pe dumneata, nu-i așa?

— De ce nu poți?

— A venit primul și a avut și oră reținută. Este un client bun.

Sticletele se uita la el și nu scotea un cuvânt, fără îndoială gândindu-se ce naiba se întâmplă. Glumea sau ce naiba voia? Între timp, femeia începuse să se ocupe din nou de el, țăcănind din foarfece și încercând să termine cât mai repede.

— Știu io cine-i, zise Elvin, da’ vreau să vii aici și să mă tunzi. Vreau să mă tunzi foarte scurt, ca să nu mă mai poa’ trage nime de păr.

— Dacă aveți răbdare câteva minute, zise femeia cu accentul acela hispanic, iar polițistul scoase mâna stângă de sub cearșaf. O ridică spre ea și zise:

— Nu-i nicio grabă.

Aproape ca în carte. Elvin revăzu imaginea: Sonny citea, ajungea la partea unde Frank ridica pistolul spre tip ca să se miște din scaun și tipul îi spune că dacă-l mai ridică un centimetru îl omoară. Cu ce? Elvin știa că tipul blufează. Frank de ce nu știuse? Sonny citea mai departe, dar Elvin își pierduse interesul pentru Frank, căci știa că va fi mort înainte de sfârșitul cărții așa că la ce bun să mai citească? În loc să stea să pălăvrăgească și să fie apoi păcălit, de ce dracu' nu folosise arma aia? Asta era diferența dintre o carte și viața adevărată. În carte tipul cel rău întotdeauna trebuia să moară la sfârșit.

Elvin se ridică de pe scaun și se duse în spatele lui, între chiuvetă și măsuță, privindu-se în oglindă. Luă un uscător de păr care arăta ca un pistol Rogers și se gândi să spargă fereastra cu el. Îi vedea cum îl urmăresc cu privirea. Mai întâi s-o întrebe pe femeie dacă îl tunde. Ea începe să vocifereze, atunci el sparge oglinda și spune: Acuma mă tunzi? Și sticletele o să sară din scaun imediat… Mai bine să nu se atingă de nimic. Să fie totul cât mai simplu. Se îndreptă spre deschizătura din grilajul de zăbrele și aruncă peste umăr:

— Dacă sunteți așa de ocupați am să mă întorc mai târziu. Să mă tundă Isabel.

— Foarte bine, spuse femeia, puteți merge și în altă parte.

Las-o să creadă ce vrea.

Elvin păși prin camera cu mobilă de grădină, spre ușa din față, o deschise și o lăsă să se trântească închizându-se la loc. Erau atâtea lucruri pe care doreai să le faci și nu puteai și iată, în sfârșit, și ceva ce puteai face dacă te țineau nervii, dacă nu te mai gândeai la nimic și te apucai de

treabă. Se întoarse la paravanul despărțitor din zăbrele fără să facă niciun zgomot, cu revolverul în mână de astă dată și privi printr-o deschizătură – Isuse, sticletele își scoase cearșaful peste cap și i-l întindea femeii, gata să se ridice de pe scaun – și Elvin trebui să pășească repede spre deschizătură. Îl împușcă pe Gary în momentul în care acesta se ridica și căzu înapoi pe scaun. Îl împușcă încă o dată, pe când începea să alunece într-o parte. O împușcă și pe femeie pentru că țipa. Împușcătura o azvârli la pământ și o făcu să sară apoi o dată în sus. Smulge-păr era pe podea, sprijinit în genunchi și în mâini, acum se ridica – Isuse, cu pistolul în mână – și Elvin îl împușcă încă o dată și apoi încă o dată înainte de a pleca de acolo, în timp ce zgomotul împușcăturii continua să-i sune în cap.

• Capitolul 24

Marți după-amiază, Hector îi spuse doctorului Tommy:

— Crezi că mai există vreun dermatolog pe lumea asta care să facă plajă?

Doctorul Tommy, care stătea lungit în pielea goală pe un șezlong în curtea interioară, spuse că el nu mai e dermatolog, așa că nu-i nicio problemă. Într-adevăr, nu mai era nici doctor, nici altceva după un chef strașnic cu cocaină; acum se uita în oglinzi, făcând fel de fel de mutre, ca și când ar fi stat de vorbă cu el însuși. Fusese întotdeauna nițel cam țicnit, dar acum, după ce petrecuse cu târfa aia, se sonase de tot. În două zile se transformase într-un cocainoman împătimit. Nu-și dorea decât asta și repeta într-una: „Oare unde am fost?" Unde? Aici, chiar aici, și ai luat cocaină, în cele mai bune țigări, Quaaludes. Cel puțin acum era treaz și ceea ce spunea avea sens. Pe individul acela, Elvin, îl numea asasinul în izmene – atâta știa, și puțin îi păsa că pune stăpânire pe casa lui.

Hector îi spuse:

— Știi că poate să ne bage în bucluc. Știi că n-o să-l omoare pe judecător. Acum puțin îți mai pasă dac-o să facă sau nu treaba asta. De ce nu-i dai papucii?

Doctorul păru să reflecteze la o modalitate de a face acest lucru și apoi spuse:

— Avem nevoie de o sursă de nădejde. Cumpărăm de la târfă și ea își trage partea ei. Nu pot s-o învinovățesc pentru asta, dar nu e o cale foarte economică. Numai dacă o aduci aici, îi dai ce a plătit ea și apoi împărțim între noi. Adică nu, stai. Dacă fac așa, înseamnă că primesc mai puțin, nu-i așa? Dar nu-i nimic, e perfect, îmi place s-o privesc. Știi că se omoară? Încă nu știe, dar asta e. Întreab-o.

— Și ce dacă știe că se omoară, sau dacă vrea să vină aici, ce-i cu asta?

— E o idee. Dacă stă aici nu mai trebuie să te duci după ea s-o duci și s-o aduci. Îi dăm și o mașină ca să poată să cumpere marfa.

Numai asta avea în cap.

— Poate știe să gătească, spuse Hector. Și să facă curat prin casă.

— Poate, întreab-o și asta.

Nu? Era nebun de-adevăratelea.

— Eu încerc să scap de ucigaș, zise Hector, iar tu vrei s-o aduci și pe iubita lui să stea cu noi în casă.

— Fata îl urăște, zise doctorul Tommy.

Iarăși vorbea pe alături. Deși, la o adică, dacă era să aleagă, își zicea Hector, ar fi preferat s-o aibă pe fată în casă decât pe creatura aia, animalul cu costum albastru. Și dacă ar fi găsit o cale să se debaraseze de el, doctorului nu i-ar fi păsat.

Ar fi vrut să-l împuște pe Elvin, simțise dorința aceasta aproape din prima clipă când îl văzuse și de atunci nu se gândise la altceva decât cum să se descotorosească de trupul lui uriaș. Să-l arunce într-un canal sau în mare. Să-l ducă în pădure. Să fure o mașină și să-l pună în portbagaj. Numai că nu știa cum se fură o mașină.

Se auzi soneria de la intrare.

Hector își puse halatul de mătase și îl lăsă pe doctorul Tommy să se prăjească la soare. Până să ajungă el la ușă, bing-bangul sunase de cel puțin zece ori. Se uită prin vizor înainte să deschidă ușa și văzu o fată tânără cu păr negru, așezat în bucle îngrijite de fiecare parte a capului. Un chip tare drăgălaș. Purta o jachetă bej și o fustă albă, nimic deosebit. Fata spuse:

— Doctorul Vasco?

Hector scutură din cap.

— Nu este acasă.

— Foarte rău, spuse Kathy, întinzându-i legitimația deschisă, ca să-i vadă fotografia,

numele și cuvintele acelea oficiale: Secția Corecțională. Sunt noul lui ofițer supraveghetor.

— A, știi ceva? Credeam că s-a dus la Dezalcoolizare, dar doarme, zise Hector. Te rog, poftește înăuntru.

Kathy trecu pe lângă el și Hector spuse:

— Îmi place părul tău, e mult mai șic decât în fotografie.

Avea o voce delicată care nu se potrivea cu trăsăturile lui aspre, un tinerel cu nasul mare și coadă de cal, cu un halat care se târa pe jos. Kathy se întoarse spre el:

— Mulțumesc, Hector.

Ochii lui se luminară.

— Știi cum mă cheamă, spuse el măgulit, dar și puțin surprins.

— Știu totul despre tine, zise Kathy.

— Nu, asta n-o cred. Poate că ai un dosar complet despre doctor, dar despre mine? Nu, nu se poate.

Kathy se apropia de el și zise:

— Nu vrei să-mi spui tu ceea ce nu știu?

Se juca cu el. Lui Hector îi plăcea jocul. Zise:

— S-ar putea.

— Nu vrei să-l trezești pe doctor?

— Poți să-l trezești și tu, dacă vrei. E în curtea interioară.

Kathy îl urmă în hol și-l întrebă dacă un anume sergent Hammond nu fusese acolo mai devreme. Hector se opri.

— A fost aici ieri.

— Ai fost acasă toată ziua?

— Da, și l-aș fi văzut dacă ar fi venit.

— Elvin e aici?

De astă dată, băiatul avu o mică ezitare:

— Poftim? Cine?

— Credeam că ne înțelegem, zise Kathy. Ție îți place părul meu și mie îmi place părul tău. De ce să ne certăm?

Hector zâmbi și-i spuse:

— E-n regulă, nu l-am văzut.

— Stă aici?

— N-aș spune că stă aici.

— Dar ce-ai spune?

— A fost aici două nopți, asta-i tot.

— Știi unde s-a dus?

— Nu, dar dacă aș ști…

Kathy așteptă. Poate prea mult, dându-i lui Hector posibilitatea să se răzgândească și, în loc să spună ceea ce ar fi vrut, întrebă:

— E treaba ta?

— Sunt ofițerul lui supraveghetor.

— Da' pe mine nu mă privește, așa că nu vreau să vorbesc despre el, bine?

— Eu cred că vrei, spuse Kathy, dar te enervează ideea. Orice îmi spui, Hector, rămâne între noi. Eu nu-s de la poliție.

— Nu? spuse el. Păi, vorbești ca un polițist.

Și îi făcu semn să-l urmeze prin hol, prin bârlogul cu pereți aurii spre glasvandul care dădea spre terasă.

— Uite-l pe doctor, spuse Hector, dându-se la o parte.

— În carne și oase, zise Kathy privindu-l pe bărbatul care stătea întins la soare gol pușcă, cu glezniera la piciorul drept, bronzat pe tot trupul și, Gary avusese dreptate aseară, membrul individului era mai negru decât orice altă parte a corpului. O observație demnă de un polițist, ceva ce trebuie reținut ca un posibil semn particular de identificare, deși nu foarte concludent; puteau fi și alții cu membrul la fel de închis la culoare, poate chiar negru de tot.

— Ai de gând să-i verifici chestia aia? făcu Hector.

— Glumești! Nu-l ating nici măcar cu un băț.

— Vorbeam de chestia aia de la picior.

Sigur că da, nevinovatul de el!

— Nici pe aia n-o ating, spuse Kathy, întorcând privirea de la soarele strălucitor la semi-întunericul

din încăpere cu pereți strălucitori.

Se așeză pe canapeaua moale, cufundându-se în ea. Hector rămase în cadrul ușii, în lumina soarelui. Kathy trebui să întoarcă capul ca să-l vadă.

— Ești îngrijorat din pricina doctorului?

Niciun răspuns.

— Ce a luat?

Hector se uită la ea.

— Nu sunt prost.

— Iar eu nu sunt de la droguri, zise Kathy. Vino încoace. Și așază-te lângă mine. Ai un ucigaș ieșit din pușcărie în casă, doctorul nu pare să se sinchisească de asta și tu nu știi ce să faci. Am ghicit?

Hector se apropie de ea fără grabă.

— Crezi că le știi pe toate.

— Nu, am nevoie să aflu de la tine mai multe.

— De ce? Nu poți să faci nimic.

— De unde știi? Te rog, stai jos lângă mine. Am putea fi prieteni, dacă vrei.

— Nu cred.

— Vrei să-mi spui un singur lucru? De ce îl lasă doctorul pe Elvin să meargă cu mașina lui și de ce i-a dat cheia de la ușa din față?

Hector o privea fix.

— Vorbește, spuse Kathy și nu am să caut droguri. Îmi închipui că Earlene a adus câteva prafuri duminică seară, dar s-au dus, nu-i așa? Ascultă, n-am să caut nici arme.

Hector continua s-o privească fix. Apoi aruncă o privire spre terasă. Kathy văzu cum se lasă în genunchi în fața ei printr-o mișcare abia perceptibilă a halatului, ca a unui preot în veșmintele sale, apoi se lasă pe spate, cu șezutul pe călcâie.

— Formulezi acuzații foarte serioase.

— Sigur că da, spuse Kathy. Te-am prins la-nghesuială, așa e? Știi foarte bine că pot să

percheziționez casa dacă vreau. Să caut bikinii pe care i-a uitat Earlene… Ce crezi despre ea?

— Nimic, e o târfa.

— L-a stimulat pe doctor?

— Doctorul n-are nevoie de așa ceva.

— Elvin o aduce aici?

— A adus-o o dată.

— I-am spus că o să-i recuperez chiloții.

— Păi ai fost cam pripită.

— De ce spui asta?

Hector părea jignit. Dădu din cap:

— Nu contează.

Era un tip ciudat. Kathy îl privi cu atenție, apoi spuse:

— Vrei să-ți spun ce știu eu?

— O să-mi spui oricum.

— Poate ar trebui numai să-ți șoptesc, spuse Kathy și făcu o pauză. Elvin și doctorul Tommy au de gând să omoare un judecător.

Asta îl făcu să tresară.

— Nu, o, nu, spuse el, scuturând din cap, dar nefiind în stare să-și ascundă panica din priviri.

Kathy se lăsă ușor spre el, punându-și brațele pe genunchii lui.

— S-au răzgândit?

— Ce spui tu e o nebunie.

— Poliția știe.

— Asta o inventezi tu. N-au ce să știe.

— Vrei să-l aperi pe doctor. Bineînțeles că vrei. Dar dacă eu știu treaba asta, crezi că poliția nu știe? Haide, dă-i drumul.

— Te rog să mă crezi, nu are de gând să facă nimic.

— Doctorul, dar Elvin?

— Eu nu vorbesc despre el.

— Vrei să-mi spui ceva fără să vorbești, spuse Kathy. Asta-i cam greu.

— Nu vreau să-ți spun nimic. Uită-te la el, spuse Hector, cu o voce și priviri rugătoare. Ai spus tu singură că nu-i pasă de Elvin.

Privirea i se mută, se întoarse spre ea și spuse cu voce scăzută:

— A fost o poveste în ziar, cineva a încercat să-l omoare pe judecător cu un aligator. Crezi că acel cineva a fost doctorul Tommy?

Kathy se apropie și mai mult:

— Cred că asta i-a dat ideea.

Îl văzu pe Hector dând din cap, și Kathy continuă:

— Dar doctorul l-a băgat pe Elvin la mijloc. Uite, zice el, cineva încearcă să-l omoare pe judecătorul ăla pe care îl cunoaștem amândoi foarte bine. Nu-i rea ideea, ce zici? Și s-a amuzat cu Elvin. Așa a fost?

— Exact, spuse Hector, lăsându-se prins, și Elvin a crezut că vorbește serios. Doctorul a și uitat despre ce e vorba. N-ai decât să-l întrebi, o să-ți spună: Care judecător?

— Stai liniștit, nu trebuie să fii îngrijorat, spuse Kathy. Doctorul știe să scape și singur de răspundere. S-ar putea să țină. Dar tu ai ochi ageri, Hector, știi foarte bine ce vrea să facă Elvin. Nu vrei să spui nimic pentru că ți-e frică. Detectivul care a fost aici ieri, Gary, e un om de ispravă. O să vină din nou. Când vine, ai putea să stai de vorbă cu el? Ce zici?

Nimic. Niciun cuvânt.

— Spune-i și lui ce mi-ai zis mie.

— Sau îi zici tu? Asta vrei să spui?

— Gary e la curent cu toate astea, zise Kathy. Dar nu-i folosește la nimic dacă nu-i spui tu, zău așa. Hector, tu ești martorul cheie. Nu vrei să-l mai vezi pe Elvin aici, dar poți să-l faci să dispară, să se întoarcă la închisoare.

Hector ridică din sprâncene.

— Dar ce-a făcut? Deocamdată nimic. Trebuie să așteptăm până face ceva?

Aceeași obiecție pe care o avusese și Gary.

— A conspirat punând la cale o crimă, zise Kathy.

Văzu că Hector e gata să-i dea crezare. Nu trebuia decât să-l îmboldească puțin:

— Hector, eu ți-am dezvăluit lucruri pe care niciun polițist nu ți le-ar fi spus. Aș putea fi chiar acuzată că le-am zădărnicit cercetările, dând la iveală ceea ce știe poliția. Dar nu-mi pasă. Și știi de ce? Doctorul Tommy este în supravegherea mea și nu vreau să-l văd dând de belea, ca să ajungă la închisoare. Hector?!…

Hector privea peste capul ei. Se ridică în picioare. Kathy se îndreptă și se întoarse puțin, suficient ca să-l vadă pe doctorul Tommy venind dinspre curtea interioară, tot în pielea goală, scărpinându-se între picioare. I se adresă lui Hector.

— Mi-ai luat halatul.

Hector scutură din cap:

— E halatul meu.

— Ești sigur?

— Tu ți l-ai lăsat lângă piscină.

— O, zise doctorul Tommy.

Când se întoarse ca să plece o văzu pe Kathy pe canapea, îi făcu un semn cu capul și zise:

— Cum te mai simți astăzi? și trecu mai departe, continuând să se scarpine.

Kathy îl urmări cu privirea în timp ce intra din nou în lumina soarelui. Fundul îi era ceva mai deschis la culoare decât restul trupului. Se întoarse către Hector.

— Ce faci?

Stătea cu spatele spre ea și se aplecase, scoțând ceva de sub halat. Se întoarse spre ea și îi întinse o pereche de bikini atârnând de un deget. Negri, cu paiete argintii.

— Mulțumesc, spuse Kathy și plecă.

•

Bob Gibbs renunțase la popasul de după-amiază la Helen Wilkes și venise direct acasă ca să-și pună o cămașă sport curată și să se pregătească pentru un interviu. O tânără de la o revistă care se chema:

Port St. Lucie Shopping News, sau cam așa ceva, dorea să stea de vorbă în seara aceea cu el despre cum poți judeca firea oamenilor. Trecuse pe la el pe la birou ca să fixeze întâlnirea, o fătucă drăgălașă cu un aer sănătos, de la țară. Îi plăceau fetele de la țară, învățau devreme ce e natural și cum o fac animalele. Fata aceasta – nu-și putea aminti cum o cheamă – era nouă în branșă, încă nu devenise cinică și nici nu știa să inventeze minciuni cu dezinvoltură. Era tipul de reporter care avea să scrie totul exact așa cum va spune el și avea să râdă cu poftă la toate bancurile lui.

Intră în bucătărie și își turnă un Jim Beam, gândindu-se la caracterul omului și la modul în care poate fi analizat. Cel mai bine ar fi să se gândească la niște cazuri anterioare. Revăzu infractori care stăteau în fața lui în costumele albastre de pușcăriași și începu să se gândească la aură – ciudat lucru – nu la a lui, la aura altor oameni, întrebându-se oare cum ar fi să vadă cum le ies din corp diferite culori. Nu se gândea la asta decât atunci când îl cicălea Leanne. Ar putea să-i spună micuței de la Port St. Lucie că asta făcea el, examina aura infractorilor. Ea o să-i replice: Zău, chiar așa? Să-i spună că poți face asta numai dacă ai har. Dacă ești perceptiv. Mai întâi, bineînțeles, trebuie să-ți eliberezi mintea de – cum le zice, prejudecăți sau idei preconcepute – în fine, cam așa ceva. Trebuia să-ți deschizi inima și mintea, să te eliberezi de gândurile negative.

Era cu fața spre chiuvetă și se uita pe fereastra de deasupra acesteia în timp ce sorbea din whisky, așa că auzi vocea de undeva din stânga lui:

— Big?

În cadrul ușii care dădea în sufragerie stătea Leanne zâmbindu-i. Big exclamă:

— Isuse Cristoase!

Iar ea își plecă fruntea la auzul tonului lui plin de respect.

— Te-ai schimbat, Big. Se vede. Mesagerul mi-a spus că te-ai schimbat, dar aveam unele îndoieli, însă acum văd cu ochii mei că așa este.

El zise:

— Leanne?!

Nu pentru că i-ar fi pus la îndoială identitatea. Voia să știe ce face aici, dar nu reușea să scoată niciun alt cuvânt.

— Big, mesagerul mi-a confirmat ceea ce entitatea mea mi-a comunicat tot timpul, că a fost un gest egoist din partea mea să te părăsesc, știind că eu pot fi sursa iluminării tale. Big?… Sunt iar acasă.

— O, Dumnezeule! zise el.

Iar ea răspunse:

— Lăudat fie-i numele!

•

Elvin voia s-o vadă. Nu-și dădea foarte bine seama de ce, poate că voia să-i privească chipul, acum când știa ce știa.

Se oprise la un bar imediat după ce ieșise din salonul de frumusețe. Văzându-l cum dă pe gât primul pahar, barmanul îl întrebă dacă îl călcase cumva vreo mașină sau îl fugărea soțul amantei. Elvin respira încă greu, dar acum totul era în regulă.

Așteptase în mașină cam o oră, apoi se dusese în hol și căutase să vadă la ce apartament stă: 219. Când o pereche de locatari mai în vârstă, probabil pensionari, intrară în bloc, intră și el cu ei, iar când bărbatul cu o pălărie golf pe cap îi aruncă o privire mai bănuitoare, îi spuse:

— Mă duc în vizită la ofițerul meu supraveghetor. Mai vreți ceva?

Urcă până la 219, bătu la ușă ca să fie mai sigur, apoi se așeză pe jos, cu spatele rezemat de perete. Trebui să-și tragă pălăria mai pe frunte, căci borul se lovea de perete.

O bătrână în rochie de casă veni cu găleata de gunoi pe coridor. Îi aruncă o privire neliniștită, dar

nu spuse nimic decât la întoarcere.

— Pot să vă ajut cu ceva? zise ea.

Elvin trebui să-și ia pălăria din cap ca să poată privi în sus, spre ea.

— Ce-anume?

— Vă simțiți bine?

— Mă simt bine și frumos.

Se întreba oare ce-ar fi făcut femeia dacă i-ar fi spus că tocmai a împușcat doi oameni. Să-i vadă mutra. Nu putea decât să scrâșnească din dinți când se gândea la asta.

— O-aștept pe dama care locuiește-aici. I-ofițerul meu supraveghetor.

— O, spuse femeia și intră în apartament închizând repede ușa.

O auzi cum trăgea zăvoarele.

Nu era greu să-i sperii pe oameni. Și faptul că știai acest lucru putea fi, de asemenea, de folos. Elvin știa că Madam Sensi se temea de el. Asta ar putea să-l ajute ca s-o trântească în pat și pe urmă o să vadă ea singură că-i place. Ai de gând să-mi faci raport? Nu, te rog, tăticule, încă o dată. Se întrebase dacă aflase deja despre prietenul ei. Dacă era o persoană importantă, o vor informa. Trecuse pe la biroul ei după ce ieșise de la bar și i se spusese că e plecată.

Trecuse probabil încă o oră până când, în cele din urmă, auzi ascensorul, ușa de deschise și se închise și iat-o că vine pe coridor, cu o pungă de cumpărături în mână, învârtind pe un deget inelul cu cheile. Elvin se ridică în picioare și își puse pălăria pe cap, observând că e calm.

— Ce faci aici?

El zise:

— Dați-mi voie să v-ajut, și întinse mâna spre pungă, dar ea se trase înapoi.

— Elvin, ce dorești?

— Am vru' să stau de vorbă cu 'mneavoastră, atâta tot.

— Discutăm la birou. Trebuia să vii ieri la o analiză de urină.

— Am uitat cu totu'.

— Mâine, sau ai încurcat-o.

— Am fos' azi, da' nu erați la birou.

— Ai venit și ai plecat.

— Am avut o treab-urgentă de rezolvat. Po' să intru pen' un minut?

— Elvin, pleacă imediat de aici. Dispari.

Nu părea tristă, se vedea că încă nu aflase nimic.

— Mâine-am de lucru, spuse Elvin, încercând să meargă mai departe. V-am spus de serviciu' ăla!

Asta o făcu să se oprească. Uitându-se la ea, Elvin fu convins că voia să-i spună ceva. Exact atunci începu să sune telefonul în apartament. Ea se întoarse să vâre cheia în broască, iar el zise:

— Dați la mine! și apucă punga din mâna ei.

Kathy îi aruncă o privire în timp ce deschidea ușa, dar nu voia să piardă nicio secundă. Avu o clipă de ezitare, neștiind ce să facă – să ia punga din mâna lui sau să se ducă să răspundă la telefon, lăsându-l pe Elvin afară cu ea în mână.

— Mergeți, spuse Elvin, o să le aduc io-nuntru, și ea se execută, mai nerăbdătoare să răspundă la telefon decât îngrijorată de faptul că-l lăsa să intre în casă.

Elvin înconjură masa din sufragerie în formă de L. Drăguță casă, cu picturi pe pereți… Madam Sensi stătea în picioare lângă biroul din living, cu spatele la el și vorbea la telefon. Spuse: Daa? de mai multe ori, ascultând mai tot timpul. Elvin puse punga pe masă și rămăsese în picioare urmărind-o cu privirea. O auzi spunând:

— Lou, spune-mi ce s-a întâmplat.

Apoi o auzi spunând:

— O, Isuse! Unde este? A pățit ceva?

Elvin era sigur acum că vorbeau despre prietenul ei, ăla care trăgea oamenii de păr. O văzu cum se întoarse spre el și îl privește drept în ochi în timp ce spune:

— E mort, nu-i așa?

Elvin avu un sentiment straniu, simțindu-se privit atât de fix, în timp ce Kathy asculta ce i se spunea la telefon. Mai zise ceva ce nu reuși să înțeleagă apoi o văzu punând telefonul în furcă. Privea tot la el. El zise:

— Aț primit niscaiva vești proaste?

Ea nu răspunse. Continua să-l privească, de parcă n-ar fi știut ce e cu ea.

— Apăi… zise el și se întoarse să plece.

Când ajunse în dreptul ușii și era gata să iasă o auzi spunând:

— L-ai urmărit, nu-i așa?

Elvin își continuă drumul. N-avea niciun sens să stea de vorbă cu o femeie supărată și cu nervii slabi.

• Capitolul 25

Kathy îl chemă pe fratele ei, Ray și acesta veni din Miami miercuri după-amiază târziu.

— Știi cu ce seamănă? întrebă Kathy. Cu un pumn în stomac.

— Știu, spuse Ray.

— Încă nu l-am văzut, spuse Kathy. Astăzi i se face autopsia. După aceea va fi depus la camera mortuară. Nu știu încă unde anume. A fost împușcat de patru ori, în stomac și în piept și îi fac autopsia ca să determine cauza morții.

Ray dădu din cap. În conversația lor erau perioade lungi de tăcere, căci el nu punea întrebări. La început. Aveau aceleași trăsături, același păr negru, des. Amândoi purtau blugi și tricouri și sorbeau din berea pe care o adusese Ray.

— I-a găsit o fată care lucrează acolo, spuse Kathy. Isabel și nu mai știu cum. A sunat imediat la nouă-unsprezece și la salvare și i-au dus la spitalul Good Samaritan din Palm Beach de pe Lakes Boulevard; nu e departe de frizerie. L-au luat imediat pe Gary, dar era deja mort. Femeia, Betty, a rezistat încă puțin. Cred că a fost împușcată în spate. Însă n-a fost suficient de mult timp conștientă ca să spună ce s-a întâmplat, să facă o descriere… Dar eu știu cine a făcut-o, spuse Kathy. Dar se pare însă că nu servește la mare lucru. Stătea în picioare chiar lângă masa asta când am primit telefonul. Mă uitam la el. I-am spus lui Lou Falco: E mort, nu-i așa? Lou a spus da și eu mă uitam direct în ochii individului care l-a omorât. Știi ce voiam să fac? Doream să aștepte până mă duc în dormitor să-mi iau pistolul 38 pe care mi l-a dat Tony. Îl știi? Îl mai am, îl curăț din când în când, îl țin încărcat… Individul stătea chiar aici, lângă masă. Elvin Crowe. I-am spus: L-ai urmărit, nu-i așa? A plecat. O, dar înainte de

asta. Închid telefonul și el zice: Ați primit vești proaste? Individul care l-a împușcat.

Fratele ei ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

— L-am sunat imediat pe Lou și i-am spus tot ce știam despre Elvin, unde stă, cu ce oameni s-a înhăitat în ultima vreme… Nu l-au putut găsi până azi dimineață când l-au luat la interogatoriu. I-au dat drumul după-amiază. Au spus că nu pot reține nimic împotriva lui. Lou m-a sunat chiar înainte să vii tu. Dar cum a fost cu Earlene? l-am întrebat pe Lou. Era și o fată implicată în treaba asta despre care i-am vorbit lui Lou. Mi-a spus că-l pusese pe Elvin într-un șir de mai mulți bărbați și ea nu reușise să-l identifice. Dar eu știu că a fost cu el sâmbătă, chiar ea mi-a spus. Și duminică și-a petrecut noaptea cu el… Dar a văzut ziarele de astăzi, cu fotografia lui Gary… Au vorbit cu doctorul, el e proprietarul casei în care stă Elvin, au vorbit cu el și cu omul lui de casă. Ei știu amândoi că Elvin a fost, trebuie să știe. Dar dacă le era frică de el înainte… acum, îți dai seama că n-or să spună nimic.

— Te ambalezi prea tare, spuse Ray.

— Gary era un băiat minunat. Era un om bun. Vreau să spun că era bun și în munca lui, l-am văzut, era dur, dar era și precaut. Nu pot să înțeleg cum de s-a lăsat răpus de un individ ca Elvin, clovnul ăsta… Știi ce vreau să spun?

— Știu, zise Ray. Ascultă, de ce nu-mi povestești tot ce s-a întâmplat, chiar de la începutul începutului?

— A murit din cauza unui ticălos de aligator, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva, spuse Kathy. Un aligator pe care l-a omorât el. Și-acum, l-a ucis aligatorul pe el.

•

Elvin îl găsi pe Hector în bucătărie, mânuind mixerul cu băuturi.

— Ei, viața merge-nainte, nu-i așa? Sigur oți vrea și voi să fie numa paranghelie, nu? Ca cân' vouă nu vi s-ar putea-ntâmpla nimic rău fodat. Doctoru', colo-n odaia aia aurie cu mozica-aia leșinată stă de vorbă cu o zebră moartă ca cân' ar vorbi singur. Pipă hașiș și p-ormă marijuana, cân' în al noulea cer, cân' la pământ de tot, că io i-am zis, de ce nu te hotărăști o dată? Da el: Ce? Adică unde-s io? Și năuc și zdrobit în acelaș timp. Ce faci acolo?

Dansatorul de boogie nu-l auzi sau se făcu că nu aude.

— 'Nchide porcăria-aia o dată!

O mai lăsă să meargă câteva minute înainte să apese pe întrerupător. Pe masa din bucătărie erau coji de banană și lichidul din mixer avea o culoare gălbuie. Hector pregătea paharele. Era și el îmbrăcat o dată. Avea o cămașă care părea aproape normală, băgată în pantaloni negri de mătase. Cu ghetele cubaneze cu tocuri înalte, coada de cal îi ajungea lui Elvin până la bărbie. Acesta se aplecă peste masă.

— Iar faci rahat din ăla de banane?

Hector întoarse capul spre el.

— Vrei și tu?

— Ni' dac-aș lua foc. Ce le-ai spus sticleților?

— Nu prea multe.

Probabil că băuse ceva de era așa de calm.

— A fost duri cu tine?

— De ce ar fi fost?

— Ca-s te sperie. Cân' oamenii se sperie îți spun și ce nu-i întrebi. Ce voia ei să știe?

— Noaptea trecută numai despre tine. Unde ești? Ce faci aici? Astăzi au venit cu mandat de percheziție și au scotocit toată casa. Au luat carabinele de vânătoare ale doctorului.

— Au, alea cu care trăgea-n flamingi. Ce păcat. A găsit ăia locu' un'-ascundeți voi marafeții?

— Nu căutau bani. Au întrebat de Cadillac, ce s-a întâmplat cu el.

— Aha, știa că nu mai e, nu?

Hector se întoarse cu spatele la masă și se șterse pe mâini cu o cârpă de vase. Elvin se uita la el cum își aruncase cârpa pe umăr și acum lua unul din paharele de băutură.

— Le-am spus că l-ai luat tu.

Vorbea direct, pe față. Elvin își zise că trebuie să fi băut o mulțime din rahatul ăla scârbos de banane.

— Da, zise el, și io le-am spus cân' m-a-ntrebat, da, am mers un timp cu mașina aia, da' a luat-o nepotu-meu. Fin' c-așa a fost. Oricum, tot o să-l găsească. Am zis că s-a dus poa' la Disney World să se uite la Mickey și Goofy. Ce le-ai zis de Earlene?

Credea c-o să-l surprindă pe papițoi cu garda deschisă. Dar Hector spuse:

— Nu prea multe, și luă o înghițitură mare din băutură la fel de calm.

— Șterge-te la gură, spuse Elvin, era plin de spumă de jur împrejur. Te-a întrebat dac-o cunosc?

Elvin se uita la el cum își trece dosul palmei peste gură și apoi își linge mâna. Limba i se făcuse gălbuie.

— Le-am spus că a fost atunci aici cu tine.

— Ce le-ai spus de mine, ce-am făcut az-noapte?

— Voiau să știe unde ai fost. Le-am zis că nu știu.

— Mă așteptam io c-or să vină p-aci. Cân' te cre' suspect, le place să te bage-n-o celulă și să nu vorbească cu tine nimic pân-a doua zi. Așa că aveam de gân' să mă duc la on motel și m'neața să vin aici, să-i las să mă-nhațe. Ast-a și făcut ei imediat ce-am apărut aci cu mașina.

— Am văzut, zise Hector.

— Da' noaptea trecută ce mi-am zis, de ce să dau banii pă motel? Mai bin' mă duc la Earlene și stau acolo cât timp ea e la lucru. M-am dus, a trebuit să-l arunc afară pe nătărău' ăla al ei care

tocmai se dezbrăca. Earlene se uită la mine și-i dă drumul: Io n-am spus nimic nimănui, pe cuvânt. Adică, vezi tu, foia să-mi spună ceva ce io n-o-ntrebasem, și asta pen' că era speriată. Io zic: Da' cân' a fost asta că n-ai spus nimic? Și am aflat că sticletele ăla smulge-păr și cu Madam Sensi a stat amândoi de vorbă cu ea noaptea trecută.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Hector. Ai bătut-o? Pe Earlene?

Auzi la el.

— Nu, spuse Elvin, eu nu bat fetele și nici poponarii.

— Pe care îi preferi?

Elvin îl privi chiorâș.

— Se vede c-ai băut ceva borcane bune din scârboșeni-aia de banane de poți să vorbești așa. Cât am fo' la mititica, am înțepat fo doi filfizoni ca tine, dar n-am plesnit nici unu'. Așa că ești-n siguranță, numa de nu-mi vine cheful să-ți trag un glonte-n scăfârlie. 'Nțelegi?

— De ce ești așa de furios?

— Furios? Când te-ascult pe tine? Nu vreau decât să știu cum de-au aflat despre Earlene. Tu le-ai spus, nu-i așa?

— Nu, că deja știau, spuse Hector scuturând calm din cap.

— De un' puteau știi?

— Habar n-am, dar știau. Și tipa știa, ofițerul tău supraveghetor.

— Și ea a fost aici?

— Da, după-amiază, înainte să vină poliția. Este și ofițerul supraveghetor al lui Tommy.

— De cân'?

— De unde să știu eu? A spus că polițistul care a fost aici o să vină din nou. Pe urmă astăzi m-am uitat în ziar și am văzut de ce n-a mai venit. Am crezut că te-au arestat.

— Pen' ce?

— Păi, tu l-ai împușcat, nu?

Papițoiul continua să vorbească fără niciun fel de sfială și nu părea deloc neliniștit. Elvin privea fix la el, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Crezi că io-am fo', nu?

— Păi numai despre asta ai vorbit alaltăieri, toată ziua. Când a fost polițistul aici – îți aduci aminte – m-ai înșfăcat de parcă voiai să mă arunci în jos pe scări.

Elvin se uita la Hector care își dădea ochii peste cap, făcând pe drăgălașul.

— Papițoi amărât, chiar aș fi făcut-o de nu-mi dădeai pistolu'-napoi. Da' asta n-ai spus-o polițiștilor, așa-i?

— Doar nu sunt nebun, zise Hector.

— Poa' că n-ai făcut-o, c-altminteri acum aș fi între doi sticleți.

— Nu le-am spus nimic și nici n-am de gând s-o fac, zise Hector, luând încă o sorbitură. Dar am presimțirea că te vei întoarce foarte curând în închisoare, chiar fără să te denunțe cineva.

— O să fac-o tâmpenie și-o să mă prindă?

— O să faci tu ceva.

— Crezi că-s nesăbuit? Ei bine, după mintea mea, de riști-nseamnă să pui sos picant pe viață ca s-o faci mai dulce. Alminteri n-aș fi cu nimic mai presus ca voi, ăștialalți, care stați în cur ș-așteptați ca viața să vă treacă pe dinainte.

— Asta-i din capul tău?

— Mi-a spus on preten și mi-a plăcut cum sună.

— Un prieten de la închisoare?

— Îhî, de la Starke.

Se uită la Hector cum își lăsase capul într-o parte și ținea paharul în dreptul gurii, uitându-se pe deasupra marginii la el. Iar făcea pe drăgălașul.

— Faci pe ăla al dracului, zise Hector, dar mai e și altceva la mijloc.

Asta-i bună, papițoiul încerca să-i citească în suflet.

— Vrei să zici că mă prefac? N-ai decât să te uiți la fișa mea ș-o să-ț' se facă păru' măciucă.

— Numai mie? făcu Hector, ridicând din sprâncene, de parcă ar fi vrut să flirteze.

Apoi își luă din nou o figură serioasă și zise:

— Ești un băiat rău, Elvin, dar știi de ce? Eu cred că vrei să fii prins din nou.

Elvin rânji la el.

— Asta n-am mai auzit.

— Da, ca să te duci înapoi la închisoare, spuse Hector, să fii din nou împreună cu prietenul tău, Sonny.

Acum Elvin nu mai rânjea.

•

Ray Diaz se uita la sora lui care pusese telefonul în furcă și acum se apropia de canapea.

— Era Lou Falco. O să fie o slujbă pentru Gary la St. Ann duminică și încă una – Lou zicea că e vorba de o ceremonie în stil militar cu polițiști din toată Florida – la Cimitirul Queen of Peace. Cu salve de tun și toate astea. L-am întrebat: Și când o să fie înmormântarea lui Elvin?

— Am auzit, zise Ray, privind-o cum se așeza din nou lângă el.

Părea epuizată.

— Serviciile speciale îl supraveghează. S-a întors acasă la doctor chiar acum.

— Dacă el a făcut-o, mai devreme sau mai târziu îl vor prinde și i-o vor pune în cârcă. Dacă a fost într-adevăr la frizeria aceea există șanse să găsească niște urme, amprente sau altceva.

— Dar dacă din probe nu reiese că a fost acolo între douăsprezece treizeci și unu ieri după-amiază, probele n-au nicio valoare, nu-i așa? zise ea.

Sora lui gândea ca un detectiv în timp ce el încerca s-o consoleze.

— Sau poate că l-a văzut cineva intrând ori ieșind de acolo, zise Ray, încercând s-o liniștească. Sau poate că or să găsească pistolul.

— Dacă nu l-au găsit acasă la doctor și nici în mașina cu care mergea Elvin, spuse Kathy, poate fi

oriunde, într-un canal, în ocean… Ray, dar chiar dacă este prins cu o dovadă grăitoare, ce motiv a avut? Să se răzbune? Pentru că într-o zi Gary l-a trântit la pământ și i-a pus un genunchi la piept? Știi de ce cred că l-a omorât pe Gary? Din cauza mea. Pentru că mă vrea pe mine, spuse ea.

Ray știa că sora lui suferă: ochii i se umpleau de lacrimi când vorbea despre Gary, ce băiat drăguț era, părea să fi fost îndrăgostită de el. Și cu toate acestea era în stare să gândească foarte obiectiv, să-și închidă undeva sentimentele. Îl lua prin surprindere, micuța lui surioară.

— Cum adică, te vrea pe tine?

— În pat. Ce crezi? De-aia a venit aici după aceea. Ca să-mi spună ce a făcut fară să vorbească.

— Că a omorât pentru tine?

— Că a omorât ca să mă obțină pe mine, da.

— Nu știu…

— Este un primitiv, Ray. Privirea lui zicea: Câți dintre ăia pe care îi ai în grijă au omorât un om? Adică în portofoliul meu. Zicea: Eu sunt starul tău. Va trebui să mă întâlnesc cu el o dată pe lună cinci ani de-aici înainte.

— O, n-o să reziste el atâta timp afară!

— Sunt convinsă că n-am să rezist eu! spuse Kathy. Mă pregătesc să plec de aici cât mai curând.

— Vino la noi și ai să vezi America Latină. Vineri plec în Panama, dar să nu spui la nimeni.

Ray luă berea de pe masa din fața canapelei și se așeză la loc.

— Te pricepi să stai de vorbă cu oamenii. Ca atunci, cu Hector. A fost foarte bine.

— Dar nu l-am convins să se adreseze poliției.

— Ca să le spună ce? Că povestea cu aligatorul le dăduse o idee? Nu văd nicio legătură între lichidarea judecătorului și ceea ce s-a întâmplat cu Gary.

— Nu, dar lui Elvin îi place să vorbească, spuse Kathy. Pun pariu că îi spune lui Hector și

doctorului tot ce face. Ar putea să-mi spună chiar și mie dacă îl întreb.

— Nu-l întreba, zise Ray.

— El singur o să deschidă discuția.

— Te rog, nu.

— Dar dacă aș avea un microfon și băieții de la Serviciile Speciale ar fi pe-aproape?

— Și dacă-l găsește asupra ta când îți sfâșie hainele de pe tine? întrebă Ray.

— Era numai o idee, așa. Dacă pot să stau de vorbă cu Hector, s-ar putea să fie suficient.

— Și ce faci dacă dai peste Elvin acolo?

— Nu știu, Ray. Am să văd atunci.

•

Elvin îi spuse lui Hector:

— Io n-am altoit fodată-o fată sau un „băiețel", da' s-ar putea să-ncep acu de mai continui să vorbești așa.

Mai întâi papițoiul făcea fel de fel de figuri cu ochii și buzele, se sclifosea făcând pe drăgălașul, apoi se prefăcea mirat și dădea din mâini ca fetele când începea să vorbească.

— De ce? Tu și Sonny ați fost amanți, nu-i așa? De ce nu putem vorbi despre asta?

— N-am fo', pen' Mnezeu.

— N-ai făcut dragoste cu el?

— Isuse Cristoase, n-ai de gân' să-ncetezi? Nu, n-a fo' fetița mea.

— Și atunci ce făceai cu el?

— Tu habar n-ai cum e la pârnaie.

— Atunci de ce nu-mi spui tot? În zece ani trebuie să fi avut și alți băieți în afară de Sonny. Numai dacă… sunt permise vizitele conjugale?

— Am să-ți trag-una direct-n gura aia a ta împuțită.

— Ce ziceam? Vizite conjugale? Adică pe soția ta, dacă o lăsau să vină în vizită.

— N-am nevastă și ni' n-am avut fodată.

— N-aș fi crezut.

— Vreau să bagi ceva la cap, zise Elvin, uitându-se la Hector care își mai turna din scârboșenia aia de banane. 'Mi plac fetele, femeile, de orice formă și de orice dimensiune. Chiar și o pizdă hispanică de-i bună. Pricipit?

Băiatul dădu din umeri, apoi zise:

— Da' e mai bine s-o faci cu toată lumea.

Elvin îl plesni, lovindu-l în umăr.

— Fleanca!

— Ooo, n-ai voie să mă bați.

— Nu te-am bătut.

— N-am să spun la nimeni.

— Atunci ține-ți gura.

Papițoiul dădu din nou din umeri și zise:

— Ei bine, dacă așa vrei tu, și își ridică nasul uriaș în sus. Elvin nu putea să sufere să vadă pe cineva că se poartă ca și când ar fi mai bun ca el. Îi mai arse o palmă. Băiatul spuse:

— Termină!

Dar Elvin îl lovi din nou, mai tare.

Atunci el zise:

— El-vin! cu glasul acela de fată smiorcăită, gata să izbucnească în plâns.

Asta îl scoase din sărite pe Elvin mai rău decât privirea aceea înfumurată.

— Știi ce făceam cân' Sonny-ncerca să se smiorcăie așa? Îi puneam o pernă pe mutră să nu mai poată respira. Dădea din picioare și gemea ș-atunci îi spuneam: Ai de gân' să te porți cum trebuie? Ia să văz. Și dacă nu se mai smiorcăia îi dădeam drumu'.

— Și după aceea era cuminte?

— Știa cum să se poarte.

— Și când îi țineai perna pe față, zise Hector, te excitai?

Papițoiul îi aruncă din nou acea privire cochetă în timp ce vorbea și Elvin îl înșfacă de gât, îl prinse într-un clinci, îi răsuci brusc capul într-o parte și-i băgă capul în costumul lui albastru.

— Ai de gând să-ncetezi să mai vorbești așa? Ai?

Îi dădu drumul ca să audă răspunsul și băiatul se prăbuși la picioarele lui Elvin. Acesta îi dădu un șut cu gheata lui de cowboy și se trase înapoi. Băiatul nu se mișcă. Elvin se aplecă deasupra lui, observând că gâtul îi atârna într-un fel ciudat. Se aplecă mai mult ca să-l pipăie. Nu mai avea puls.

— La dracu! zise Elvin cu voce tare.

Își turnă puțin din licoarea galbenă și sorbi. De astă dată nu era chiar așa de rea. Mai sorbi o dată și se uită în jos, la Hector, spunându-și: Băiete, ai încurcat-o!

• Capitolul 26

Se făcuse deja întuneric când doctorul Tommy veni somnoros în bucătărie. Elvin își făcea ochiuri cu slănină și îl întrebă dacă-i era foame. Nu, îl căuta pe Hector.

— Nu l-am văzut, spuse Elvin.

Ceea ce era adevărat. De când îl băgase în dulapul pentru mături. Doctorul Tommy spuse că are nevoie de Hector ca să-i cumpere ceva. Se duse prin holul din spate spunând că poate a și plecat deja, și deschise ușa de la garaj. Nu, amândouă mașinile erau acolo, și Lincoln-ul și Jaguar-ul, cea cu care mergea Hector. Doctorul întrebă unde ar putea să fie, părea nervos și în dispoziție proastă, parcă îl durea ceva.

— S-a du' să se plimbe pe plajă, spuse Elvin, să culeagă scoici. Nu te necăji, mă duc io după ce halesc on pic și-ț aduc ce-ți trebuie. Orișicum aveam de gând să ies.

Ideea lui era să arunce o privire să vadă dacă mașina fără însemne de poliție mai era acolo și dacă îl urmărește când merge undeva. Privi în garaj peste umărul doctorului și zise:

— N-ai o barcă? gândindu-se la ce mai avea de făcut.

Doctorul Tommy spuse că nu-i plac bărcile. Mai ales după ce fugise din Cuba cu una aici, în 1959. Dar Elvin observă că avea o saltea pneumatică, atârnată pe perete, galbenă cu fundul albastru. Era mică, dar era bună pentru treaba pe care o avea în minte.

Se întoarseră în bucătărie și Elvin îi turnă doctorului Tommy din băutura de banane, spunându-i:

— Uite, omoară-ți timpu' cu-asta cât timp halesc io. Apoi poți să-mi dai bani pen' ce-ți trebuie.

Doctorul voi să se ducă chiar atunci să-i aducă banii, dar Elvin îl puse să aștepte până își mănâncă ochiurile, muind pâine în gălbenuș. Pâinea era veche și feliile de slănină aveau pete verzui, nătărăii ăștia nu prea se omorau cu mâncarea, dar lui Elvin îi era foame așa că nu se plânse.

După aceea se duseră sus, în dormitorul lui Tommy, ca să ia banii și Elvin ardea de nerăbdare să vadă unde-și ține doctorul banii. Intrară într-o cămăruță, și doctorul începu să scotocească printre pantofi, trebuie să fi fost cel puțin treizeci de perechi de pantofi cu vârful în jos pe etajere, atârnați cu tocurile de stinghii de lemn. Elvin nu mai văzuse atât de mulți pantofi decât la magazin. Doctorul continuă să bage mâinile printre ei și scoase punguțe de coca, iarbă, pilule de diverse culori și, iată, găsi și pantofii care conțineau casa. Îi spuse că Hector ascundea banii în locuri diferite; de aceea trebuia să-i caute peste tot.

Elvin se întreba de ce polițiștii nu luaseră drogurile. Probabil pentru că ei căutau pistolul și acesta n-ar fi încăput în niciunul din pantofii ăștia cu vârfuri ascuțite.

— Aici îți ții toți banii? făcu el.

Doctorul nu răspunse, despăturind un teanc de bancnote de o sută de dolari. Îi întinse una lui Elvin, spunându-i să cumpere prafuri de toți banii. Elvin nu-l slăbi și repetă:

— Câți bani ții în casă?

Doctorul credea că vreo două mii. Le spunea bani de buzunar, numai că el nu se putea plimba nicăieri.

— Păi și restu', unde-s?

Doctorul îi spuse că sunt la bancă, iar Elvin ripostă:

— La bancă? Da' tu nu știi că băncile pot fi jefuite? încercând să-l tachineze.

Apoi deveni din nou serios:

— Nu uita că avem o-nțelegere.

Dumnezeule, unde era? Capul îi vâjâia. Se uită spre Elvin și întrebă:

— Ce înțelegere?

Ochii îi erau roșii și sticloși.

— Cân' lucrurile or să se mai liniștească, zise Elvin, după ce fac treaba, te duc la bancă să-mi dai lovelele. Nu vreau cecuri, înțelegerea a fo' pe bani gheață.

Doctorul nu urmărea discuția. Spuse că are un gust oribil în gură și se repezi să-și ia pastila.

Când erau încă sus, Elvin zise:

— A trebuit s-arunc jucăria aia pe care mi-ai dat-o. Un'-i cealaltă, o ai aici?

Aruncase pistolul într-o ladă de gunoi în spatele unui magazin de băuturi când intrase să ia un Jim Beam. După ce plecase de la Madam Sensi. Nu voise să se despartă de armă până nu-și amintise că în casă mai era una. Acum își aminti că sticla de Jim Beam era încă în mașină, rămasă acolo din ziua de dinainte.

Doctorul îi povesti că venise poliția, îi găsise carabinele și le confiscase. Dar Elvin zise:

— Vorbesc de pistolul ăla pe care l-a scos deunăzi Hector din chiloți. Cân' a fost asta? Sâmbătă. Pun pariu că-l mai ai p-ăla.

Doctorul Tommy întrebă la ce-i trebuie, căci nu voia să i-l dea.

— Mai vorbește tu mult și vezi dacă-ți mai aduc prafurle.

Un drogat era persoana cel mai ușor de manevrat.

Acum intrară în camera lui Hector unde erau fel de fel de perne de forme diferite și o sumedenie de animale împăiate – Isuse Cristoase – chiar pe pat, un cățel alb și un aligator verde îmblănit. Doctorul Tommy îl ridică pe unul, apoi pe celălalt, trase un fermoar și deschise burta aligatorului de unde scoase automatul de oțel albăstrui pe care și-l amintise Elvin. Un Walther mic cu șapte focuri pe care nici nu-l simțeai în buzunar. Elvin se simțea

lipsit de apărare dacă nu avea armă. Acum totul era din nou în ordine, se gândea la noaptea lungă ce avea să urmeze.

Mai întâi să se ducă la clubul unde lucra Earlene și s-o roage să cumpere marfa pentru el. O s-o ia chiar de acolo de la misiții și traficanții pe care-i cunoștea și fata o să fie chiar fericită, după cât era de înspăimântată.

Și o să aibă grijă să vadă dacă are vreo „coadă", bineînțeles; s-ar putea chiar să încerce să-i dea de furcă, cu felul acela în care știu copoii să vorbească; dar n-avea de gând să se lase prins cu niciun fel de acuzație de trafic de droguri.

În al doilea rând, puțin mai târziu, la noapte, să-l pună pe Hector pe salteaua pneumatică, să-i lege ceva greu de picioare, să vâslească în larg și să-l arunce-n apă. Să se întoarcă apoi acasă să deschidă sticluța de Jim Beam din mașină. Să-l audă pe doctor mormăind: Unde e Hector? Nu l-ai văzut? Nu știu, Doc, poate s-a dus să facă baie în mare.

La dracu, ar fi vrut să aibă cui să povestească toate astea ca să vadă ce mutră face.

•

Kathy privea în tavan în întunericul dormitorului și se întreba dacă există vreo posibilitate de a-ți întrerupe șirul gândurilor.

Se gândea că dacă l-ar fi tuns ea pe Gary luni seara nu s-ar mai fi dus la Salonul lui Betty.

Își imagina locul, pe Elvin cum intra, Gary așezat în scaun, Elvin, care știa ce are de gând să facă, îi vorbea lui Gary. Le auzea vocile, numai că nu putea distinge cuvintele.

Apoi se întrebă dacă ar fi tras în Elvin, așa cum stătea atunci în picioare lângă masă, în caz că ar fi avut posibilitatea. Dacă ar fi așteptat până să se ducă ea să ia revolverul și să se întoarcă în living…

Apoi își imagină scena altfel. Se uita la el cu arma în mână în momentul în care Lou Falco, spune, da, e mort. Ar fi putut să-l împuște pe Elvin,

chiar în clipa aceea. Ar fi putut. Și își spuse: Acesta este cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut. Poate că trebuie chiar. Cu pistolul în mână. Dar apoi își dădu seama că se gândește la situație post factum, ca un joc al imaginației. Și își spuse: Așadar, nu știi ce ai fi făcut dacă ai fi avut pistolul în mână.

Își imagină din nou Studioul lui Betty și-l văzu pe Gary mort, cu arma în mână. Nu trăsese niciun foc, așa scriseseră ziarele. Își aminti că Gary îi spusese deunăzi lui Elvin: Dacă îl scot, trag. Înțelegi? Ăsta era necazul. Elvin înțelesese. Fusese suficient de viclean să intre înăuntru, să înceapă să vorbească și Gary, o, nu, precis că stătuse liniștit și ascultase toate tâmpeniile lui. Elvin îl făcuse să lase garda jos și Gary cel drăguț se străduise să-i suporte pălăvrăgeala. Se poate să se fi întâmplat așa. Gary să-și fi scos pistolul prea târziu.

Pentru Elvin trebuia să fii pregătit în orice clipă.

Înarmat. Un pistol asupra ta despre care el să nu știe.

Un pistol pe care să-l iei în mână pe sub cearșaful pe care ți-l pun pe tine ca să-ți tundă părul, chiar în momentul în care l-ai văzut intrând.

Coborî din pat și luă din sertarul de sus al scrinului pistolul S and W Chief Special, cu țeava scurtă, același model cu care exersase la Academie și după aceea și cu Tony, când îi dăduse pistolul. Tony spunea că trage foarte bine. Ceva mai mult de o jumătate de kilogram de metal care îi umplea palma. Se urcă din nou în pat și puse pistolul alături, pe măsuța de noapte.

Vedea strălucind în lumina slabă care venea pe fereastră și începu să se gândească. Nu mai poți schimba nimic din ce a fost. Dar pentru ce te pregătești? Nu vrea să te omoare, vrea să joace teatru. O să te facă să vii să-l controlezi, o să spună măscări în legătură cu urina lui și într-o bună zi o să se descheie la pantaloni cu rânjetul ăla stupid pe mutră și o să se urce peste tine. Cam asta e în

capul lui, așa vedea ea și parcă îl auzea din nou: Ați primit vești proaste? Voia ca tu să-i spui lui și de aceea înscenase totul și se învârtea pe acolo, pentru că tu nu știai că el o făcuse…

Trebuia să știi că el o făcuse. Pentru el asta e important. Rânjește prostește la tine așteptând să vadă ce ai să faci.

Acum începuse să se gândească la ziua de mâine, o părăsise pe cea de ieri, și inima îi bătea cu putere la gândul de a se duce peste el. Să-l strângă. Să-i dea ocazia să-și joace piesa. Ray spusese: „Te pricepi să stai de vorbă cu oamenii” și ea avusese ideea să-și pună undeva un microfon ascuns. Dar asta poate mai târziu, dacă cei de la Serviciile Speciale vor fi de acord. Acum trebuia să-i dea lui Elvin șansa să se laude, să arate ce-i în stare și poate să adauge ceva ce nu fusese consemnat în ziar. Mai întâi să stea de vorbă cu Hector, dacă va fi posibil. Să-l controleze pe doctorul Tommy. Să înțeleagă ce se petrece în casa aia.

Kathy avea capul mai limpede acum, la câteva minute după miezul nopții, decât atunci când se dusese la culcare. Își potrivi ceasul deșteptător la ora 5:30 și se gândi cu ce o să se îmbrace. Blugii, tricoul bleumarin, o sacoșă pe umăr cu revolverul înăuntru. N-aveau decât s-o concedieze; oricum voia să plece de la ei.

• Capitolul 27

Wesley, băiatul de la Serviciile Speciale, ședea la volanul Thunderbird-ului, de unde se vedea foarte bine toată proprietatea doctorului. Lămpile instalate pe stâlpii de cărămidă încă mai ardeau în aleea care se afunda aici. Nu era prea multă agitație pe stradă, câte o mașină din când în când. Oamenii care locuiau în casele acestea mari erau încă în pat sau, dacă plecaseră spre nord, își încuiaseră locuințele până la vara viitoare. Auzi un claxon în spate, se uită în oglindă și văzu Volkswagen-ul aproape de roata din spate. Wesley se ridică puțin în scaun și o zări pe prietena judecătorului, pe Kathy, apropiindu-se de portiera lui. Fereastra era lăsată în jos. Era bucuros că o vede și tocmai se pregătea s-o întrebe ce face aici, când Kathy i-o luă înainte și-i spuse:

— Bună. Vreau să-ți spun că am venit la doctorul Vasco. Este unul din clienții mei.

— Știi cât e ceasul?

Wesley o văzu că se uită la ceas.

— Șase și douăzeci.

— Vreau să spun, nu crezi că e cam devreme?

— Așa îi verificăm pe cei aflați sub Controlul Comunității, zise Kathy. Dăm buzna peste ei când se așteaptă mai puțin. Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Nimic deosebit. Lincoln-ul a plecat aseară. I-am luat urma până la un bar.

— Ăsta trebuie să fi fost Elvin.

— Ăla cu pălărie de cowboy.

Aplecată la nivelul portierei lui, Kathy încuviință din cap.

— Singur sau cu Hector?

— Singur.

— Sper că nu e mahmur în dimineața asta, zise Kathy.

— N-a stat acolo nicio jumătate de oră. A venit imediat înapoi.

— A, a luat prafuri pentru doctor și-atât, spuse ea.

— Ei, la naiba, mai bine merg și eu cu tine înăuntru, zise Wesley.

— Nu, e-n regulă. Hai să nu-i stricăm doctorului plăcerea. Pot să-i fac raport oricând. Nu pe el îl urmărești.

Wesley știa că se referă la individul cu pălărie de cowboy și zise:

— Dacă ăla cu pălărie l-a împușcat pe Hammond o să punem mâna pe el.

— L-ai cunoscut pe Gary? întrebă ea.

— Da. Am auzit că era un băiat bun. Am să-ți spun ceva, zise Wesley. Dacă e vorba de cowboy-ul ăsta, mi-ar face mare plăcere să trag în el. Fă-l să se năpustească la mine.

— Cu pistolul armat? zise Kathy. Să simți tensiunea din trăgaci?

— Văd că n-ai uitat ce ți-am povestit atunci, despre casa cu drogurile?

— Nu, spuse Kathy. Dar ce se întâmplă dacă trage el mai întâi? Vreau să spun, Elvin?

— N-o să-i dau răgazul, spuse Wesley. Trebuie să te uiți în ochii lor.

— Aha, deci asta era, zise ea și se îndepărtă.

Wesley urmări Volkswagen-ul trecând pe lângă el spre capătul aleii, intrând în curtea doctorului și dispărând apoi printre boscheții de acolo.

Era o fată drăguță, dar cam trăsnită. Să faci o vizită la domiciliu când toată lumea mai doarme. Și ieșea și cu babalâcul ăla de judecător…

•

Nu răspundea nimeni la sonerie. Poate că nu se auzea până sus, unde erau dormitoarele. Kathy lăsă mașina în fața intrării și ocoli casa, ajungând în partea dinspre ocean, luminată deja de soarele dimineții. Se auzea zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de mal, dincolo de piscină și de gazonul îngrijit, pe faleza mărginită de palmieri. Nu era o casă tipică pentru un consumator de

cocainã. O saltea pneumaticã zãcea cu fundul în sus pe pardoseala curții interioare. Își ridicã privirea în sus, spre trepte, până la terasã, unde soarele se reflecta în geamurile ferestrelor, apoi ocoli scările și puse mâna pe clanță, în timp ce arunca o privire înãuntru, în bucãtãrie. Ușa de deschise.

Înãuntru simți de îndatã prezența lui Elvin – vase murdare, o tigaie unsuroasã, cutii de bere, coji de banane, o sticlã goalã de Jim Beam. După cum arãta locul, se pãrea cã Hector își dãduse demisia; se hotãrâse s-o șteargã: la ce bun sã-și mai batã capul. Trecu prin sufragerie spre holul central și se opri sã asculte, privind în sus, spre scãri. În casã era liniște.

În camera cu tapet auriu strãlucitor se simțea miros de „iarbã", iar Kathy deschise glasvandul și se uitã din nou la curtea interioarã: la șezlongul pe care stãtuse doctorul în pielea goalã; la salteaua pneumaticã pe care n-o observase cu o zi înainte – poate cã fusese totuși acolo; la masa de grãdinã din fier forjat cu cele trei scaune; dar unde era al patrulea? Nu se vedea nicãieri. Și își zise: Dar ce cauți? Omul tãu e sus.

•

Elvin se trezi simțind nevoia sã urineze și încã dinainte de a deschide ochii își dãdu seama cã îi era rãu de la bãuturã. Nu era chiar foarte mahmur, dar suficient ca sã se lovească de o ușã. Noaptea trecutã voise sã aștepte până își termina treburile și după aceea sã deschidã sticla de Jim Beam, dar trebuise sã discute cu doctorul Tommy și rãsese sticla mai repede decât își propusese. Bãutura îl ajuta sã se gândească. Dar acum, mahmur fiind, trebuia sã se supunã urgențelor. Când venise vorba despre Hector, doctorul voise sã știe dacã Elvin îi fãcuse ceva, dacã îl supãrase sau îl necãjise cu ceva. Elvin spusese nu, nu-l mai fãcuse sã plângã de alaltãieri. Doctorul se plictisise de discuția despre Hector și trecuse la judecãtor. Asta era

altceva și de aceea Elvin simțise nevoia să deschidă sticla de Jim Beam. Doctorul Tommy spunea că vrea să revoce înțelegerea, s-o uite. Așa că Elvin trebuise să-l convingă pe doctor că nu se poate, să-i bage în cap că înțelegerea-i înțelegere, nu se poate strica decât dacă ambele părți sunt de acord. Atunci doctorul Tommy spusese: Ei bine, dacă ai de gând s-o faci, păi fă-o o dată și termină. Ce mai aștepți? Îi spusese doctorului că era gata, instinctele lui de ucigaș erau puse în funcțiune și ar fi făcut-o chiar în noaptea aceea dacă n-ar fi stat polițiștii afară la pândă. Îl urmăriseră când fusese la bar s-o vadă pe târfa și or să-l urmărească oriunde de duce. Doctorul spusese că lui puțin îi pasă. S-o facă până la sfârșitul săptămânii sau stricăm învoiala. Patru zile. Și o spunea întruna, așa amețit cum era. Săptămâna asta sau las-o baltă. Problema era alta, Elvin știa că trebuie s-o facă repede, căci s-ar putea ca doctorul să se îndoape cu atâta marfă încât să pățească ceva sau să-și piardă mințile de tot. Întotdeauna era câte ceva care trebuia să-ți strice planurile.

Îi fusese chiar frică să nu se înece astă noapte când îl scosese pe Hector în larg cu salteaua pneumatică, legat de unul din scaunele din grădină.

Elvin se dădu cu greu jos din pat. Văzu că rămăsese cu șosetele în picioare. Avea nevoie să urineze și să bea câteva beri reci ca să se remonteze, să-și liniștească nervii.

În timp ce se ocupa de prima urgență, stând în picioare lângă closet, cu ochii lăcrimând de plăcerea ușuratului, începu să gândească: Ce-ar fi s-o șteargă din casă în timp ce aceasta era supravegheată, să facă treaba și să se întoarcă pe șest? Se întoarce, se strecoară înapoi înăuntru, ăia n-or să știe că a fost plecat și el rămâne curat. Cine, eu? Ați înnebunit? Când casa a fost păzită de voi tot timpul? Ce, n-am fost aici mereu?…

Dacă ar mai fi Hector aici… Să se strecoare tiptil din casă pe jos, Hector îl ia de undeva, îl duce până la casa judecătorului… Dar asta ar fi posibil numai dacă papițoiul de Hector ar fi în stare să scape de coadă… Și, oricum, nu mai era aici, așa că, rahat, trebuia să inventeze altceva. Berea s-ar putea să-l ajute.

Elvin se întoarse în dormitor, se așeză pe pat așa cum era, în izmene și își trase ghetele în picioare. Ce-ar fi dacă s-ar strecura afară, ar găsi un taxi, ar lua-o spre West Palm și s-ar opri pe vreo alee. S-ar putea să meargă. Să șterpelească vreo mașină dintr-o parcare ca să ajungă până la casa judecătorului s-o facă noaptea.

Nu, nu prea suna bine. Nu, deși pentru un om mahmur gândea destul de bine. Câteva pahare de bere și o să rezolve și chestia asta.

Porni prin hol spre scări, încercând să scape de gustul oribil de cocleală din gură, dădu colțul, ajunse în capul scărilor și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Madam Sensi stătea jos, la capătul scărilor și privea spre el.

— Elvin? spuse ea.

Cu tonul acela oficial. Arăta odihnită și strălucitoare în dimineața asta și făcea vizite matinale la domiciliu. Fără îndoială că în poșeta aia aruncată pe umăr avea cheile de la mașină. Sigur că da, și Volkswagen-ul era desigur parcat pe alee.

•

Kathy văzu un trup alb în izmene cu dungi și ghete până la jumătatea gambei – părea fleșcăit, dar înalt de vreo trei metri, așa cum stătea mai sus de ea. Rânjind la ea și scuturând din cap.

— Frățioare, da’ știu că mi-ai făcut o surpriză. Ai venit să mă vezi pe mine, sau pe doctorul Tommy?

— Pe amândoi, spuse Kathy. S-a trezit?

— N-am auzit nimic, și io-s primu care mișcă p-aci.

— Ce e cu Hector?

— Hector a plecat.

— Vrei să spui, a plecat de tot?

— Presupun. Nu-i aici.

O să se descurce și fără Hector până vine doctorul.

— Ai de gând să pui ceva pe tine?

— Mă-ntorc-ndat, spuse Elvin. Nu pleca.

Kathy se întrebă: Îți este frică de el? în timp ce-l privea cum merge în sus pe scară, în izmenele alea vărgate și ghetele până aproape de genunchi. Și își răspunse: Vezi bine că mi-e frică. Ținea în mână geanta de umăr.

Kathy se duse înapoi în bucătărie, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Hector. De cealaltă parte a holului, era spălătoria și din ea ajunse la garaj unde se aflau două mașini, un Lincoln și un Jaguar. Își imagina o ceartă violentă între doctorul Tommy și Hector după care Hector, furios, plecase. Poate că prefera să stea cu mama lui sau cu vreun prieten, dacă avea așa ceva. Și să aștepte ca doctorul să-l cheme înapoi. Dar nu-și putea imagina ca Hector să renunțe la tot ce era aici. Numai dacă nu fusese cumva silit s-o facă. Trebuia să aștepte și să vorbească cu doctorul Tommy. Să-i spună lui Elvin să-l aducă jos. Și cu haine pe el.

Se întoarse în holul din față trecând pe lângă exponatele de artă abstractă ale doctorului, o pictură în culori argintii care aducea a fum gros, o sculptură care putea fi un trup de femeie cu o gaură în el sau ar fi putut fi, la fel de bine, o gogoașă. Ceva la care trebuia să reflectezi. Să decizi dacă era vreo una sau alta… Kathy se întoarse la auzul unui țăcănit de tocuri pe pardoseala de gresie.

Ghete de cowboy. Elvin, îmbrăcat într-un costum albastru strălucitor și cu pălăria mare pe

cap se uita la ea printr-o pereche de ochelari de soare.

Kathy îl aștepta să se apropie.

— Te duci undeva?

Elvin veni spre ea încuviințând din cap.

— Tu te duci. Tu o să mă duci pe mine cu mașina.

• Capitolul 28

Leanne spuse.

— Big, mai întâi trebuie să înlătur toată murdăria psihică care a făcut crustă pe trupul tău, adunată ani de-a rândul.

El o întrebă:

— Și o să doară?

— Ești un motan bătrân, nu-i așa? Nu, n-o să doară și ai să te simți mai ușor după aceea, când trupul tău va fi eliberat de toată această încărcătură statică de gânduri și emoții negative.

Bob se întreba dacă prin negativ ea înțelegea și ceea ce spun unii oameni că sunt gânduri murdare. Ca de exemplu, să se gândească la fătuca aceea de la Port St. Lucie Shopping News, dar fără nicio șansă să-și împlinească gândul, acum când Leanne se întorsese acasă. Se aflau amândoi pe terasă în dimineața aceasta, la ora șapte, Leanne îmbrăcată într-o bluză largă albă și pantaloni albi și arătând ca un ou cu mâini și picioare; judecătorul într-un tricou și pantaloni de la costumul lui de dandy, amândouă de bumbac, căci Leanne insistase că trebuie să poarte haine din fibre naturale pentru că altfel purificarea nu poate avea loc. El nu ridicase niciun fel de obiecții, căci încă mai era șocat de întoarcerea ei acasă.

— După ce te purific, spuse Leanne, o să mergem afară și am să-ți arăt cum să faci schimb de energie cu natura. O să-ți facă bine.

Dar nu asta făcea atunci când se ocupa de orhidee?

— Comunic cu natura tot timpul.

— Eu nu glumesc, Big. Cred că ăsta e singurul lucru care te-a menținut în formă până acum. O, zise ea, gândindu-se la altceva, să nu-mi spui că ai băut ceva în dimineața aceasta.

— Nu, încă nu.

— Nu are efect dacă ai alcool în tine.

Dar Bob ar fi dorit să aibă ceva alcool în el, stând acolo, cu picioarele depărtate la patruzeci și cinci de centimetri unul de altul, genunchii ușor îndoiți, așa cum îl așezase Leanne. Leanne era acum în spatele lui.

— Sper că radiația de căldură a trupului meu nu se va interpune. Trebuie să mă apropii destul de mult de tine ca să-ți aplic o purificare bună.

— Ai de gând să folosești săruri Epsom?

Un bol de săruri Epsom era la îndemână, pe masă.

— După fiecare purificare, spuse Leanne, îmi frec mâinile deasupra bolului de sare, pentru ca să se absoarbă murdăria psihică de pe ele. Sarea a fost utilizată de când e lumea pentru purificare. Poate chiar și mai de demult, dar nu se știe sigur.

Bob simți latul palmei ei care îl mângâia pe spinare, în timp ce Leanne îi spunea:

— Trebuie să fiu foarte atentă ca să nu atrag energia ta asupra mea. Vezi? Îmi pun de fiecare dată mâna în săruri.

— Ai de gând să-mi cureți toate părțile trupului? Știu eu una care a ruginit de când n-am mai folosit-o.

Leanne spuse:

— Șșșșt!

Dar era adevărat. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori mai făcuse dragoste după plecarea Stephaniei. Mă rog, poate că îi trebuiau amândouă mâinile. O, Doamne, dar îi simțea lipsa. Se instalase între ei o anumită rutină, se apropia de ea la Helen Wilkes sau unde aveau întâlnire și îi șoptea la ureche: Ce i-ai zice unuia care vrea să ți-o tragă? Iar Steph se întorcea spre el și spunea:

— ’Neața, trăgaciule!

Era o femeie solidă. Avea vreo zece kilograme mai mult ca el. Madam Bacar asta era mai pe măsura lui.

Leanne spuse:

— Prietena ta, Kathy…

Și el tresări de parcă l-ar fi gâdilat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai atins un punct sensibil.

Femeia asta devenise vorbăreață și părea în stare să-i citească gândurile. Ca și când o oarecare parte a ființei ei extra-corporale, aflate în legătură cu lumea cealaltă, ar fi fost în stare să perceapă totuși și lumea reală.

— Eu îi spun mesagerul meu, zise Leanne, mângâindu-l și aruncând tensiunea negativă într-o parte. Cea care vine cu vești bune.

•

Wesley claxonă când mașina ieși din alee și o luă spre nord, îndepărtându-se de el. Wesley îi dădea astfel de înțeles că e pe fază, la post. Elvin se miră poate, așa cum ședea îndoit, ascuns pe bancheta din spate, dar nu zise nimic. Deveni însă foarte vorbăreț când o luară spre vest și intrară pe Southern Boulevard. Ședea acum drept, în capul oaselor, și Kathy îi vedea chipul și o parte din pălărie în oglinda retrovizoare.

— Strașnică zi, nu-i așa?

Kathy nu răspunse.

— Mda, spuse Elvin. Sper să nu se facă prea cald.

Kathy văzu chipul lui care privea încă în ceafa ei.

— Nu ești curioasă să știi de ce vreau să-l văd pe jude? Așteptă o clipă. Sau poa' că știi deja?

Se întreba doar cum avea Elvin de gând să se întoarcă după aceea din expediția asta.

— Păcat că s-a întâmplat așa cu gagiu' tău. Mă-ntreb oare cine i-o fi făcut seama.

Poșeta era lângă ea, pe scaunul din dreapta, deschisă. Elvin nu avusese niciun motiv să se uite în ea, căci știa că ofițerii supraveghetori nu sunt înarmați. De regulă.

— Ziceam că mă întreb cine i-o fi făcut-o.

Kathy se gândi – de ce să-l irit? Se uită înainte, la drum și își zise: Și de ce nu? Apoi, cu voce tare:

— Mă mir că nu l-ai împușcat pe la spate.

Asta era.

Kathy privi în oglinda retrovizoare și îl văzu cum se foiește pe banchetă, se așează mai comod și își face de lucru cu pălăria. Nu-l iritase. Se simțea fericit că ea știa.

— De ce crezi c-am fo' io?

Ajunge. Atât și nimic mai mult.

— Pen' că știi c-am curaju' s-o fac?

Kathy continuă să tacă. Era greu.

— Io nu zic că n-am fo' io, să ne-nțelegem. Po' să crezi ce vrei. Da' io nu pricep ce-ai văzut tu la nătărău'-ăla. Că știe să tragă oamenii de păr? Rahat, puteai găsi unu' mai breaz.

Elvin tăcu un moment apoi zise:

— Nu-ți place să vorbești de-asta?

Kathy stătea cu ochii ațintiți pe șosea: traficul nu era prea aglomerat, cele mai multe mașini se îndreptau spre West Palm.

— 'Ți-nchipui probabil că l-am ras și pă Hector.

Mai că-i veni să se întoarcă și să-l întrebe de ce. Dar el tocmai asta și voia.

— Io și Hector am fost s-înotăm noaptea trecută. D-atunci nu l-am mai văzt.

Lăsară pe dreapta Bazinul de Polo.

— Mi-ar prinde bine o berică rece, da' nu cre' c-au deschid așa devreme, zise Elvin. Îs capiu de nu-mi beau berica mea m'neața. Poa' c-o s-aibă judele-ona pen'u mine. Știu că bea Beam, l-am văzt-acolo. Nu știi din-ntâmplare dacă are bere-n casă?

Încerca să-i dea a înțelege că fusese acolo. Indiferent dacă asta nu-i folosea la nimic.

— 'M-pare rău că nu vrei să vorbești cu mine.

Trecură de Bariera Florida și Elvin spuse:

— Frățioare, drumu'-ăsta-mi trezește amintiri. Ia-o la stânga la primul stop. În caz c-ai uitat cum s-ajungi acolo.

Kathy coti și după aceea se uită în oglinda retrovizoare.

Zise:

— Și cum ai de gând să te întorci?

Elvin nu răspunse imediat. Treceau acum prin pădure, de o parte și de alta a drumului vegetația era deasă. Ea continua să-l privească în oglinda retrovizoare, urmărindu-i ochii și mâna care își făcea de lucru cu borul pălăriei.

— Păi, o s-m-aduci tu, nu?

Pentru că nu putea să-i spună că are de gând s-o omoare. Dar Kathy înțelese asta uitându-se la el. Va trebui s-o facă. Nu avea intenția să lase niciun fel de martori în viață. Pe toți cei de acolo o să-i… Kathy știuse de la bun început, din momentul în care îi spusese unde merg, dar nu putuse să facă nimic până acum, poate de-acum, când se apropia de casă și se gândea: O să te omoare. Să se concentreze numai asupra acestui gând. O să vă omoare pe amândoi. Privea din nou drumul pustiu, așa cum fusese și ieri și își zise: O să ne omoare pe toți trei.

Își amintise că și soția judecătorului era acasă.

Elvin îi ordonă:

— Ia-o la stânga și apoi înc-o dată la stânga.

Kathy avea nevoie de timp. Cinci secunde ca să pună mâna pe poșetă și să se întoarcă brusc înainte ca el s-o poată înhăța sau să-și poată scoate pistolul. Încă nu-i arătase arma, dar era sigură că avea una, așa obișnuia el.

Luă cele două curbe, văzu canalul care se întindea pe partea stângă și se gândi să se năpustească cu mașina direct în el, să-și ia poșeta, să sară din mașină… Dar era prea aproape, n-avea timp. Așa că alese cealaltă variantă, apăsă pe accelerator și smuci volanul ca să zboare peste un dig în timp ce Elvin țipa „Isuse Cristoase!” Volkswagen-ul plonjă printre tufișurile scunde și se opri într-un arboret des. Înainte să poată pune mâna pe poșetă, mâna lui Elvin era în părul ei și îi lovea puternic capul de spătarul scaunului. Se aplecă mai aproape ca să-i spună:

— Iubito, dacă mă gândesc mai bine, nu cre' c-o să mă mai conduci cu mașina-napoi.

•

Unul din lucrurile care îi plăceau la Leanne era felul cum îi pronunța numele: Big.

— Acuma vom merge afară, Big, și am să-ți arăt cum să-ți extragi energiile din natură. Dar trebuie să fii cu picioarele goale.

Păi da, sigur. Așa că își scoase pantofii și Leanne îl conduse afară, până la palmierii pitici unde îi spuse să se oprească cu spatele spre unul din ei, destul de aproape pentru a putea să-l atingă ușor cu mâna. Apoi spuse:

— Tu îi dai copacului, Big, și copacul îți dă ție.

Bob încercă să facă ce i se spusese și ea zise:

— Nu-i așa că te simți mai bine?

Simțea că e ridicol, dar îi făcu pe plac și-i spuse că da, simțea seva trupului cum curge lin. Ea îi zise să continue schimbul de energie și cu alți copaci, în timp ce ea se ducea să se schimbe de costumul de purificare și să pregătească micul dejun.

Bob stătea acum lângă un dafin și se gândea ce frumos mirosea Leanne; își dăduse cu pudră pentru copii. Mai înainte, când îi îndepărta murdăria psihică de pe spate simțise că se excită. Simțise și ea și îl privise într-un fel cum nu-l mai privise de când purta coada de lamé și îi zâmbea de sub apă. Era nostim, mereu voise s-o întrebe cum face asta, cum reușește să zâmbească fără să înghită apă, dar n-o întrebase niciodată. Se gândi dacă nu era bine să nu se strecoare acum la ea în cameră, în timp ce se schimba și s-o întrebe. Să-și scoată și el hainele, să-i spună că acum este plin de vlagă ca urmare a schimbului cu energiile copacilor și că era gata să i-o dovedească.

Ieși din umbră, păși în soare și se opri.

•

Elvin o ținea de braț și o conducea în jurul casei. Imediat ce-l zări pe judecător îi dădu drumul și

Kathy se depărta de el, băgându-și mâna în poșeta care îi atârna pe umăr. Era din piele veche, moale, în nuanțe de cafeniu. Pipăi portofelul și vru să-l scoată, și să-l pună în buzunar. Elvin și judecătorul priveau unul la altul. Acum judecătorul își întorsese privirea spre ea și-i spuse:

— Ce se întâmplă aici?

Kathy nu știa cum să-i spună. Elvin îi aruncă acum o privire și-i făcu un gest cu mâna.

— Du-te acolo, lângă el.

Kathy porni într-acolo, dar se opri când Elvin își mută din nou privirea spre judecător. Păși într-o parte, lateral, neștiind ce fel de armă avea Elvin și vrând să lase o oarecare distanță între ei. Zece metri ar fi bine – numai dacă ar putea ajunge la pistolul ei din poșetă. Dădu peste legitimație și un pachet de gumă de mestecat.

Elvin se răsti la ea:

— Ce faci acolo?

Apoi își întoarse din nou privirea spre judecător când acesta zise:

— Parcă te-am mai văzut.

— Când m-ai condamnat la zece ani, zise Elvin și își spuse numele.

— Știu cine ești, spuse Gibbs. Și ieși afară de aici imediat. Dacă ai necazuri, du-te la un avocat.

— Nu eu am necazuri, dom'le jude, tu ai, zise Elvin și scoase pistolul din buzunarul sacoului.

Un Walther, Kathy era aproape sigură, dar nu știa ce calibru. Nu că ar fi avut vreo importanță, la distanța aceasta atât de mică. Șase metri față de judecător, ceva mai puțin față de ea. Scoase portofelul din poșetă, îl aruncă pe jos și băgă din nou mâna în poșetă. De astă dată degetele ei dădură peste pistol. Îl apucă bine și își fixă degetul arătător pe trăgaci, gata să tragă prin poșetă. Elvin ridică Walther-ul spre Gibbs și în acel moment o voce de femeie îi făcu pe amândoi să se oprească.

— Big?

Vocea venea de pe terasa acoperită.

Kathy văzu cum Elvin se întoarce suficient ca să vadă de unde venea vocea ținând însă pistolul îndreptat spre judecător.

O auzi din nou pe Leanne:

— Big?

Apoi o altă voce pe care o recunoscu:

— Tu mai bine merge acu acolo.

Ușa de la terasă se deschise și Leanne apăru într-o rochie albă vaporoasă care-i ajungea până la pământ. Părea că abia se mișcă, însă ajunsese deja în curte, cu brațele atârnând pe lângă corp.

Elvin zise:

— Am mai auzit pe cineva aici. O fată de culoare.

— N-ai decât să te uiți dacă vrei, zise Leanne, privind fix la el, urmărindu-l cum se duce și deschide ușa de la terasă.

— Unde s-a dus?

Leanne rămase nemișcată, cu mâinile ascunse în faldurile fustei – Kathy avea impresia că vede o preoteasă – o siluetă nemișcată, înveșmântată în alb. Îi spuse lui Elvin:

— Știu de ce ai venit aici. Pot să-mi dau seama, deși energia ta vibrează la un nivel foarte scăzut. Trebuie să fii plin de murdărie. Ce ai pe tine?

Elvin o privi chiorâș.

— Costumul meu?

— E poliester, nu-i așa? Totuși pot să-ți simt emoțiile și scopul.

Pleoapele începură să-i tremure.

Kathy văzu. Leanne era gata să spună ceva, dar maxilarele i se încleștaseră, scrâșni din dinți și mâna îi ieși din falduri ținând un revolver și trase – și trase încă o dată când Elvin se răsuci cu Walther-ul de la Gibbs ca să-l îndrepte spre ea, trase și de astă dată îl nimeri. Elvin se clătină, făcu un pas înapoi, își duse mâna la coapsă, se înfipse apoi bine pe picioare și ochii spre Leanne când Kathy scoase pistolul din poșetă și trase, îl văzu cum își întoarce privirea spre ea și mai trase o

dată, și de astă dată îl văzu că se rostogolește la pământ.

Se apropie de el – Elvin era prăbușit pe spate, cu brațele întinse în lături, cu Walther-ul aproape – îi dădu un picior și-l azvârli cât colo. Nu era sigură dacă mai e în viață până nu se apropie suficient de el. Împușcase un om. De două ori în inimă sau foarte aproape. Începu să se gândească… Deci, așa era… Dar acesta era un caz deosebit. L-ai vrut. Întoarse capul ca să nu se mai gândească. Cel puțin deocamdată.

Îl văzu pe judecător cu Leanne, cum îi ia revolverul din mână și îi spune ceva ce Kathy nu putea auzi, apoi îi pune brațul pe umăr. Acum o văzu pe Leanne care îl privea pierdută, ca și când ar fi vrut să-l întrebe: Unde mă aflu? Și spuse:

— Ce nu poți să crezi?

Judecătorul o bătea ușor pe umăr.

— Că te-am văzut ieșind cu arma în mână din casă. Că ai făcut ceea ce ai făcut.

Leanne îi aruncă o privire mirată și spuse:

— Dar eu n-am făcut nimic. Wanda a tras.

•

Kathy stătea în picioare la fereastra de lângă chiuvetă. Gibbs spusese:

— Mai stai puțin, nu suna imediat, și o lăsase acolo.

Avusese timp să privească pe îndelete la Elvin care zăcea în curte și să retrăiască totul. Să-l revadă pe Elvin întorcându-se spre ea după ce ea trăsese primul foc. Să audă zgomotul împușcăturii și să simtă reculul armei. Să-l vadă cum o privea când îl împușca încă o dată, concentrată, ochind pe îndelete, nimerind de fapt bine de prima dată… Și se gândi: Stai puțin, n-ai vrut. Asta este prima oară. Cum spusese Wesley: Încă nu. Dar ea știuse că avea să se întâmple. Nu, ea nu era așa și o enerva să descopere că poate împușca pe cineva dacă trebuia.

Tu nu ești așa. Nu-ți place să omori.

Nu, dar iată că se întâmplase. Putea s-o facă.

Judecătorul intră în bucătărie și scoase sticla de Jim Beam și un pahar, fără să-și mai pună gheață în dimineața asta.

— Leanne e pe terasă și privește fix la una din pietrele ei. Nu vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse Kathy, întorcându-se cu spatele spre fereastră. Mă aștept parcă să miște din clipă în clipă.

Vorbise așa poate ca să minimalizeze ceea ce făcuse, sau ca să pară nevinovată. Nu prea era sigură.

— Cu găurile pe care i le-ai făcut, spuse Gibbs, ar fi o adevărată reînviere dacă ar mai mișca.

— Și Leanne a tras în el.

— Nu, n-a tras.

— Adică Wanda.

— Nu, nici ea, spuse Gibbs. Ți-o poți imagina pe Leanne în biroul procurorului, răspunzând la interogatoriu? Stând de vorbă apoi cu ziariștii? Ca să le spună că o fetiță de culoare care a trăit acum o sută treizeci și cinci de ani este cea care a tras? Și că a făcut-o pentru că dacă muream acum aș fi avut parte de o soartă cumplită dincolo?

— Mie îmi place Leanne, spuse Kathy, bănuind unde vrea să ajungă Bob.

— Atunci n-o lăsa să devină ridicolă. Tu ai tras de două ori. Eu am tras o dată. Bine? Crezi că o să poți supraviețui cu secretul ăsta?

— Presupun că da.

— O să ne apară pozele în ziare și n-o să ne deranjeze câtuși de puțin pe niciunul dintre noi.

— O să fiu concediată pentru că am făcut uz de armă.

— Nu-ți face griji din pricina asta. Am să vorbesc cu la Corecțională.

— Oricum, tot voiam să plec de acolo, spuse Kathy. Vreau să mă apuc de altceva.

— Era și timpul, spuse Gibbs. Știi la ce-ai fi bună? La urmăriri penale. Aș putea să-ți aranjez

ceva dacă vrei. Am o mulțime de prieteni la Biroul Șerifului. O să ajungi foarte repede anchetator. Auzi, ce-ar fi să luăm diseară masa împreună și să discutăm pe îndelete despre toate astea? Ei, ce zici?

Sfârșit

virtual-project.eu

[1] În sistemul judiciar american, ofițer de poliție însărcinat cu supravegherea unui infractor aflat în libertate provizorie condiționată. (n.tr.).

[2] În SUA majoratul e la douăzeci și unu de ani.

Table of Contents

• Capitolul 1
• Capitolul 2
• Capitolul 3
• Capitolul 4
• Capitolul 5
• Capitolul 6
• Capitolul 7
• Capitolul 8
• Capitolul 9
• Capitolul 10
• Capitolul 11
• Capitolul 12
• Capitolul 13
• Capitolul 14
• Capitolul 15
• Capitolul 16
• Capitolul 17
• Capitolul 18
• Capitolul 19
• Capitolul 20
• Capitolul 21
• Capitolul 22
• Capitolul 23
• Capitolul 24
• Capitolul 25
• Capitolul 26
• Capitolul 27
• Capitolul 28

Table of Contents

• Capitolul 1 2
• Capitolul 2 16
• Capitolul 3 22
• Capitolul 4 34
• Capitolul 5 41
• Capitolul 6 48
• Capitolul 7 61
• Capitolul 8 75
• Capitolul 9 78
• Capitolul 10 89
• Capitolul 11 95
• Capitolul 12 104
• Capitolul 13 115
• Capitolul 14 121
• Capitolul 15 130
• Capitolul 16 138
• Capitolul 17 152
• Capitolul 18 164
• Capitolul 19 178
• Capitolul 20 188
• Capitolul 21 198
• Capitolul 22 213
• Capitolul 23 224
• Capitolul 24 239
• Capitolul 25 252
• Capitolul 26 263
• Capitolul 27 269

• Capitolul 28 276